Maurice Leblanc

ARSÈNE LUPIN

kontra

SHERLOCK HOLMES

Maurice Leblanc

Arsène Lupin kontra Sherlock Holmes

eBibliotek 1800

2022

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Maurice Leblanc: *Arsene Lupin kontra Sherlock Holmes* er baseret på originaler, som – på udgivelsestidspunktet – er public domain i lande hvor ophavsret er baseret på ophavsmandens død+80 år, samt i USA.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Opholder du dig i et land uden for EU, bør du dog tjekke de lokale ophavsretsbestemmelser, før du videredistribuerer værket.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Maurice Leblanc: *Arsene Lupin kontra Sherlock Holmes* is based upon sources in the public domain in countries where copyright is based upon Life+80 years, and in the USA (at the time of publication).

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

If you are outside the EU, you are advised to check the local copyright laws before copying and/or redistributing this ebook.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

1. episode: Den blonde dame

1. Nummer 514, serie 23

Den 8. december opdagede hr. Gerbois, lærer i matematik ved gymnasiet i Versailles, blandt de mange forskellige sager hos en antikvitetshandler en lilla mahognisekretær, som han syntes godt om på grund af dens mange skuffer.

"Den kunne jeg have lyst til at give Suzanne til hendes fødselsdag," tænkte han.

Og da han gerne efter sin beskedne indtægt ville gøre sin datter en glæde, gav han sig til at tinge og fik til sidst sekretæren for 66 francs.

I samme øjeblik, som han opgav sin adresse, fik en elegant ung mand, som snusede omkring i butikken, øje på sekretæren og spurgte:

"Hvad koster den?"

"Den er solgt," svarede antikvitetshandleren.

"Å – måske til den herre der?"

Hr. Gerbois gik, dobbelt stolt over at eje sekretæren, fordi der var en anden, som havde lyst til den.

Men han var ikke gået ti skridt ned ad gader, før han blev indhentet af den unge mand, som med hatten i hånden og i den høfligste tone sagde til ham:

"Jeg beder så mange gange om undskyldning … Jeg vil gøre Dem et på trængende spørgsmål … Var det særlig denne sekretær, De ønskede at komme i besiddelse af?"

"Nej. Jeg skulle have en gammel vægt til nogle eksperimenter i fysik."

"De er altså ikke så opsat på at beholde den?"

"Jo, det er jeg."

"Fordi den er gammel måske?"

"Fordi den er praktisk."

"I så fald ville De måske gå ind på at bytte den mod en, der er lige så praktisk, men i bedre stand?"

"Denne er i god stand og et bytte forekommer mig unyttigt."

"Men ..."

Hr. Gerbois var en mand, som let blev hidsig, og en noget mistænksom natur. Han svarede tørt:

"Lad os ikke tale mere om dette, min herre!"

Den ubekendte stillede sig i vejen for ham.

"Jeg ved ikke, hvad De har betalt for den ... men jeg byder Dem det dobbelte."

"Det nytter Dem ikke."

"Det tredobbelte?"

"Lad det nu være nok!" råbte professoren utålmodigt; "jeg ønsker ikke at sælge den."

Den unge mand så skarpt på ham med en mine, som hr. Gerbois skulle komme til at huske, hvorefter han uden at sige et ord mere vendte sig og gik.

En time senere blev sekretæren bragt hjem til det lille hus ved vejen til Viroflay, hvor matematiklæreren boede. Han kaldte på sin datter.

"Her er noget til dig, Suzanne," sagde han, – "hvis du da synes om det."

Suzanne var en nydelig ung pige, munter og glad. Hun kastede sig om halsen på faderen og kyssede ham med lige så stor glæde, som om han havde bragt hende en kongelig gave.

Efter at hun havde anbragt sekretæren på sit værelse med tjenestepigen Hortenses hjælp, gjorde hun endnu samme aften skufferne omhyggeligt rene og anbragte deri sine papirer, sine breve, sine prospektkort-samlinger og nogle hemmelige erindringer om sin fætter Philippe.

Næste morgen klokken halv otte gik hr. Gerbois på skolen. Klokken ti gik Suzanne ham i møde, som hun plejede, og det var ham en stor glæde at få øje på hendes fine ansigt og barnlige smil.

De gik hjem sammen.

"Nå, hvordan synes du så om din sekretær?"

"Den er vidunderlig! Hortense og jeg har pudset messingbeslagene på den. De ser ud som guld."

"Du er altså glad for den?"

"Om jeg er glad! Jeg ved næsten ikke, hvorledes jeg før har kunnet klare mig uden den."

De gik gennem haven foran huset. Hr. Gerbois foreslog:

"Kunne vi ikke gå op og se på den, før vi spiser frokost?"

"Å jo, det var en god idé."

Hun gik foran op ad trappen; men da hun stod i døren til sit værelse, udstødte hun et forfærdet skrig.

"Hvad er der i vejen?" stammede hr. Gerbois.

Han gik efter hende ind. *Sekretæren var der ikke.*

Det, som forbavsede forhørsdommeren, var den beundringsværdige simpelhed, tyven var gået frem med. I Suzannes fraværelse og mens pigen var ude at gøre sine indkøb var et bybud, forsynet med sit skilt – naboerne havde set det – standset med sin trækvogn uden for haven, var gået ind og

havde ringet to gange. Naboerne, som ikke vidste, at pigen var ude, fattede ingen mistanke, så han fik udført sit ærinde i god ro og mag.

Det mærkelige var, at intet skab var opbrudt, intet ur i huset rørt. Og endvidere: Suzannes pengepung, som hun havde ladet ligge på sekretærens marmorplade, fandtes nu på bordet ved siden af med pengene i. Der var altså ikke tale om noget almindeligt tyveri; men dette gjorde det hele så meget mere uforståeligt, for hvorfor ville nogen løbe så stor risiko for så ringe et udbytte?

Det eneste indicium, matematikeren kunne angive, var det, som var hændt den foregående dag.

"Den unge mand blev straks meget ilde til mode over mit afslag, og jeg havde et bestemt indtryk af, at han forlod mig med en trussel."

Dette var meget uklart og ubestemt. Man spurgte sælgeren. Han kendte hverken den ene eller den anden af de to herrer. Hvad sekretæren angik, da havde han købt den på en dødsboauktion i Chevreuse for fyrre francs og troede at have solgt den igen for sin virkelige værdi. Ved de fortsatte forhør kom man ikke et skridt videre i sagen.

Men hr. Gerbois følte sig overbevist om, at han havde lidt et uhyre tab. En formue måtte være skjult mellem de dobbelte bunde i en af skufferne, og dette var grunden til, at den unge mand, som vidste besked om det, havde handlet så beslutsomt.

"Kære fader, hvad skulle vi have gjort med denne formue?" spurgte Suzanne.

"Og det kan du spørge om! Med en sådan medgift kunne du opnå det allerfineste giftermål."

Suzanne, hvis ønsker indskrænkede sig til at gælde hendes fætter Philippe, som var et meget dårligt parti, sukkede bittert. Og i det lille hus i Versailles levede man videre, men ikke så muntert, ikke så ubekymret; ærgrelse og skuffelse havde kastet sin skygge over livet dér.

To måneder gik. Så kom der pludselig slag i slag de betydningsfuldeste begivenheder, en uforudset række af lykkelige udsigter og af ulykker …

Den 1. februar, klokken halv seks, kom hr. Gerbois hjem med sin aftenavis i hånden; han satte sig, tog brillerne på og begyndte at læse. Politik interesserede ham ikke, og han vendte bladet om. Straks henledtes hans opmærksomhed på en artikel med titlen:

"Tredje trækning i Presseforeningens lotteri: Nummer 514, serie 23, vinder en million …"

Bladet gled ham ud af hånden. Væggene dansede for hans øjne, og hans hjerte holdt op at slå. Nummer 514, serie 23, det var *hans* nummer! Han havde købt det ganske tilfældigt, for at gøre en af sine venner en tjeneste, for han troede ikke på skæbnens gunst, og nu havde han vundet!

Han skyndte sig at tage sin notesbog frem. Jo. Der stod nummeret opskrevet. Men lodsedlen?

Han løb ind i sit arbejdsværelse for at søge i konvolutæsken, hvor han i sin tid havde lagt den dyrebare seddel. Men aldrig så snart var han kommet derind, før han blev stående; det svimlede for ham, og hans hjerte snøredes sammen. Æsken var der ikke, og det værste var, at han nu huskede, at den ikke havde

været der i flere uger! I flere uger havde han ikke haft den foran sig, når han rettede sine elevers matematikopgaver!

Der hørtes fodtrin ude på gruset i haven … Han råbte:

"Suzanne! Suzanne!"

Hun kom løbende op ad trappen.

Han råbte med svigtende stemme til hende:

"Suzanne … Æsken … Æsken med konvolutterne …?"

"Hvilken?"

"Den med billedet af Louvre … den, jeg havde med mig hjem en torsdag … og som stod her på dette bord."

"Men husker du da ikke, far … vi hjalp jo hinanden med at flytte den …"

"Hvornår?"

"Den aften … du ved … dagen før …"

"Men hvorhen flyttede vi den? … Svar mig … jeg dør …"

"Hvorhen? … Vi satte den i sekretæren."

"I den sekretær, som blev stjålet?"

"Ja."

"I den sekretær, som blev stjålet?"

Han gentog disse ord ganske sagte og ligesom med en slags forfærdelse. Så tog han hendes hånd og sagde med endnu lavere stemme:

"Den indeholdt en million, mit barn …"

"Å, far, hvorfor sagde du ikke det til mig?" spurgte hun naivt misfornøjet.

"En million!" gentog han. "Det var den lodseddel, som kom ud i Presselotteriet."

Ulykkens uhyre omfang knuste dem, og længe vovede de ikke at bryde tavsheden.

Endelig sagde Suzanne:

"Men, far, du får pengene udbetalt alligevel."

"Hvorledes det? Mod hvilke beviser?"

"Behøves der da beviser?"

"Ja, det skulle jeg mene!"

"Og du har ingen?"

"Jo, jeg har et."

"Nå?"

"Det lå i æsken."

"I den æske som er forsvundet?"

"Ja. Det bliver den anden, som hæver pengene."

"Men det ville jo være frygteligt! Du må i al fald nedlægge protest."

"Ja, hvad skal man gøre? Denne fyr må være godt underrettet! Du husker … historien med denne sekretær …"

Han rejste sig i et øjebliks energi og stampede i gulvet.

"Nej, nej, han skal ikke få denne million, han *skal* ikke få den! Hvorfor skulle han det? Når alt kommer til alt, kan han heller ikke gøre noget, hvor dygtig han end er. Hvis han kommer for at hæve pengene, putter man ham i hullet! Jo, jo, vi skal få at se, min ven!"

"Har du da fundet på noget at gøre, far?"

"Jeg vil forsvare vore rettigheder til det sidste, hvad der så hænder! Og vi skal sejre! … Millionen tilhører mig, og jeg skal nok få den!"

Nogle minutter efter afsendte han følgende telegram:

> ***Crédit Foncier*s chef, Paris.**
> Er ejer af nummer 514, serie 23, nedlægger med alle lovlige midler protest mod al udbetaling til andre.

Gerbois

Næsten på samme tid fik banken også følgende telegram:

"Nummer 514, serie 23, er i min besiddelse.

Arsène Lupin."

Hver gang jeg begynder at fortælle et af de utallige eventyr, som tilsammen udgør Arsène Lupins liv, er jeg i en vis forlegenhed, fordi jeg har en følelse af, at selv det mindst interessante af disse eventyr er kendt af alle dem, som kommer til at læse mig. Der er i virkeligheden ikke en bevægelse af vor "nationale tyv", som man så smukt har kaldt ham, som ikke er blevet bekendt på den eftertrykkeligste måde, ikke en bedrift, som man ikke har studeret fra alle sider, ikke en handling, som ikke er blevet kommenteret med denne overflod af detaljer, som man i almindelighed kun anvender på skildringen af heltegerninger.

Hvem kender for eksempel ikke denne sælsomme historie om "den blonde dame?

De mærkelige episoder, som reporterne med store bogstaver gav overskrifterne: *Nummer 514, serie 23! ... Forbrydelsen i Avenue Henri-Martin! ... Den blå diamant! ...* Hvilken ståhej blev der ikke gjort af den berømte engelske detektiv Sherlock Holmes' indgriben! Hvilken spænding herskede der ikke ved hver enkelt episode under kampen mellem disse to kunstnere! Og hvilket

postyr var der ikke på boulevarderne den dag, da avisdrengene råbte: "Arsène Lupin arresteret!"

Min undskyldning er, at jeg fremfører nye ting; jeg bringer løsningen på gåden. Der hviler endnu mørke over disse eventyr; jeg spreder det. Jeg gengiver artikler, som jeg har læst og atter læst, jeg afskriver gamle interviews; men alt dette ordner jeg, klassificerer det og sætter det i den strenge sandheds lys. Min medarbejder er Arsène Lupin, hvis velvilje overfor mig er uendelig. Desuden også Watson, Holmes' navnkundige ven og fortrolige.

Man vil mindes den latterbølge, som hilste offentliggørelsen af det dobbelte telegram. Bare Arsène Lupins navn var et pant på noget uforudset, et løfte om moro for galleriet. Og galleriet – det var alle mennesker.

Undersøgelser, som straks blev anstillet af *Crédit Foncier*, viste, at nummer 514, serie 23, gennem bankens filial i Versailles var solgt til artillerimajor Bessy. Nu var majoren død efter et fald med hesten. Man vidste fra kammerater, som han havde betroet sig til, at han kort før sin død havde været nødt til at sælge lodsedlen til en ven.

"Denne ven er mig," erklærede hr. Gerbois.

"Bevis det," sagde direktøren for Crédit Foncier.

"Skal jeg bevise det? Det er let nok. Der findes en snes personer, som kan bevidne, at jeg stadig omgikkes majoren, og at vi plejede at mødes på cafeen ved Place d'Armes. Det var der, jeg en dag for at gøre ham en tjeneste i et øjebliks forlegenhed købte hans seddel af ham for tyvs francs."

"Havde De vidner på denne handel?"

"Nej."

"Hvad grunder De da Deres protest på?"

"På det brev, han har skrevet til mig i denne anledning."

"Hvilket brev?"

"Et brev, som jeg med en knappenål havde fæstet til lodsedlen."

"Læg det frem!"

"Men det lå jo i den stjålne sekretær!"

"Så find det igen!"

Arsène Lupin kom frem med brevet. En notits, indrykket i *Écho de France* – som har den ære at være hans officielle organ, og hvori han efter forlydende er en af de største aktieejere – meddelte, at han havde overgivet sin sagfører, advokat Detinan, det brev, som major Bessy havde skrevet til ham personligt.

Man fik et anfald af munterhed. Arsène Lupin bøjede sig for de fastslåede regler og valgte et medlem af den juridiske stand til sin repræsentant!

Hele pressen styrtede af sted til advokat Detinan, som var et indflydelsesrigt, radikalt medlem af Deputeretkammeret, en anerkendt hæderlig mand og samtidig et fint hoved, lidt skeptisk og med forsæt paradoksal.

Advokat Detinan havde aldrig haft den fornøjelse at træffe sammen med Arsène Lupin – og det beklagede han meget –, men nu havde han virkelig modtaget denne sag fra ham, og meget rørt over et valg, han følte som en ære, besluttede han at kæmpe tappert for sin klients ret. Han åbnede den nye dokumentpakke og tog majorens brev frem. Det var ganske vist bevis nok for overdragelsen af lodsedlen, men nævnte ikke den nye ejers navn, "Min kære ven" stod der kort og godt.

"Min kære ven" er mig, havde Arsène Lupin tilføjet i en note. Der var skrevet på majorens brev. "Og det bedste bevis er det, at jeg har brevet."

Sværmen af reportere slog straks efter ned på hr. Gerbois, som intet andet kunne svare end dette:

"'Min kære ven' er ingen anden end mig. Arsène Lupin har stjålet majorens brev sammen med lotterisedlen."

"Det må han bevise!" sagde Lupin til journalisterne.

"Jo, fordi det er ham, som har stjålet sekretæren!" påstod hr. Gerbois over for de samme journalister.

Og Lupin svarede:

"Det må han bevise!"

Og denne offentlige duel mellem de to, som gjorde krav på nummer 514, serie 23, blev en stor og tiltrækkende komedie; man morede sig over reporternes vandringer fra den ene til den anden og over Arsène Lupins koldblodighed i modsætning til den ulykkelige hr. Gerbois' forvirring.

"Den arme mand," hele pressen var fuld af hans beklagelser! Han indrømmede sit uheld med en rørende naivitet.

"De forstår, mine herrer, at det er Suzannes medgift, denne slyngel berøver mig! For min egen del spiller det ingen rolle, men Suzanne! Tænk Dem bare, en million! Ti gange hundrede tusind francs! Å, jeg vidste nok, at sekretæren indeholdt en skat!"

Det hjalp ikke, at man indvendte, at hans modstander, da han drog afsted med sekretæren, var uvidende om, at den indeholdt en lotteriseddel, og at i alt fald ingen på forhånd kunne vide, at denne seddel ville komme ud med det store lod; han bare klynkede og jamrede sig.

"Jo, jo, han vidste det! … Hvorfor skulle kan ellers have gjort sig den ulejlighed at stjæle dette elendige stykke møbel?"

"Det gjorde han af ukendte grunde, men sikkert ikke for at bemægtige sig en papirlap, som den gang kun var tyve francs værd."

"Summen var en million! det vidste han … Han ved alt! … Å, De kender ham ikke, den bandit! … Har han ikke røvet en million fra os!"

Denne ordveksling kunne have varet længe, men den tolvte dag modtog hr. Gerbois fra Arsène Lupin et brev med påskrift "*Privat*". Han læste med stigende uro følgende:

> "Min herre! Galleriet morer sig på vor bekostning. Tror De ikke øjeblikket er kommet til at tage det alvorligt? Jeg for min del er fast bestemt på det.
>
> Stillingen er klar: Jeg er i besiddelse af en lodseddel, som jeg ikke har ret til at bruge, og De har ret til hæve penge på en seddel, som De ikke har. Uden hinandens hjælp kan vi således intet gøre.
>
> Nu vil hverken De samtykke i at overlade mig Deres ret eller jeg i at overlade Dem min lodseddel.
>
> Hvad er der så at gøre?
>
> Jeg ser kun en udvej, nemlig at dele.
>
> En halv million til Dem, en halv million til mig. Er det ikke ret og rimeligt? Og tilfredsstiller denne salomoniske dom ikke den trang til retfærdighed, som findes hos enhver af os?
>
> Det er en retfærdig løsning, men løsningen må finde sted straks. Dette er ikke et tilbud, som De har anledning til at prutte af på – men en nødvendighed, som

omstændighederne vil tvinge Dem til at bøje Dem for. Jeg giver Dem tre dage til at overveje sagen. Fredag morgen venter jeg i *Écho de France*'s spalte for småannoncer at læse en henvendelse til hr. Ars. Lup., indeholdende i forsigtige udtryk Deres tilslutning til den overenskomst, jeg har foreslået Dem. Ifølge denne kommer De straks i besiddelse af sedlen og hæver millionen – mod at sende mig fem hundrede tusinde francs ad den vej, som jeg senere skal anvise Dem.

I tilfælde af, at De protesterer, har jeg truffet mine dispositioner til, at udfaldet bliver det samme. Men foruden de meget alvorlige ubehageligheder, De vil lide som følge af en sådan hårdnakkethed, vil De da også lide et tab af femogtyve tusind francs i omkostninger.

Modtag, min herre, forsikringen om min højeste agtelse.

Arsène Lupin.

I sin forbitrelse begik hr. Gerbois den store fejl at vise dette brev frem og lade tage afskrift af det. Det var hans ærgrelse, som drev ham til alle sådanne dumheder.

"Ingenting skal han få, ingenting!" råbte han reporternes påhør. "Dele det, som tilhører mig? Aldrig. Lad ham rive sin seddel i stykker, hvis han vil!"

"Men fem hundrede tusind er jo bedre end intet."

"Der er ikke tale om det, men om min ret, og denne ret skal jeg føre bevis for ved domstolene."

"Stævne Arsène Lupin? Det ville være pudsigt."

"Nej, men *Crédit Foncier*. Den er forpligtet til at udbetale mig millionen."

"Ja, mod fremlæggelse af lodsedlen eller i al fald bevis for, at De har købt den."

"Beviset eksisterer, eftersom Arsène Lupin tilstår, at han har stjålet sekretæren."

"Vil Arsène Lupins udsagn være fyldestgørende for retten?"

"Det kan være det samme, jeg forfølger min sag."

Man trampede af fryd på galleriet. Der blev indgået væddemål, idet nogle holdt på, at Lupin ville få hr. Gerbois til at bøje sig, mens andre mente, at han ville få på pelsen for sine trusler. Og man følte en vis beklemthed, i den grad var styrken ulige fordelt mellem de to modstandere. Den ene af dem gjorde et kraftigt angreb, mens den anden var forskræmt som et jaget dyr.

Om fredagen sloges man om *Écho de France*, og man granskede feberagtigt de små annoncer på femte side. Der fandtes ikke en linje, adresseret til hr. Ars. Lup. Hr. Gerbois havde svaret med tavshed. Dette var krigserklæringen.

Om aftenen læste man i aviserne, at frøken Gerbois var bortført.

Det, som morer os i, hvad vi kunne kalde Arsène Lupins komedie, er den i fremtrædende grad komiske rolle, politiet spillede. Alting foregik uden om politiet. Han talte, han skrev, han advarede, kommanderede, truede og eksekverede, som om der ikke fandtes nogen politichef og heller ikke fuldmægtige eller betjente, der kunne gribe ind i hans planer. Alt sådant blev

betragtet som ikke eksisterende. Man regnede ikke med politiet.

Men alligevel gjorde politiet sig vigtigt. Så snart det gjaldt Arsène Lupin, var hele personalet fra øverst til nederst fyr og flamme; alle kogte og skummede af raseri. Han var fjenden, den fjende, som drillede og udfordrede og foragtede dem eller, hvad der var endnu værre, betragtede dem som ikke eksisterende.

Og hvad var der at gøre mod en sådan fjende? Klokken tyve minutter i ti var Suzanne efter pigens udsagn gået hjemmefra. Da hendes fader fem minutter over ti kom ud fra skolen, så han hende ikke på fortovet, hvor hun plejede at vente på ham. Følgelig var det hele foregået i løbet af de tyve minutter, Suzanne havde brugt til at gå hjemmefra til skolen eller i al fald til et sted i nærheden af den.

To naboer forsikrede at have mødt hende tre hundrede skridt fra hendes bolig. En dame havde set en ung pige, hvis signalement passede på hende, gå gennem avenuen. Men derefter? Derefter vidste man ingenting.

Man anstillede undersøgelser på alle kanter, man udspurgte betjeningen på jernbanestationerne og ved det lokale toldvæsen. De havde den dag ikke lagt mærke til noget, som kunne stå i forbindelse med bortførelsen af en ung pige. I Ville d'Avray erklærede imidlertid en købmand, at han havde leveret olie til en lukket automobil, som kom fra Paris. På forsædet sad en vognstyrer og inde i vognen en blond dame – usædvanligt blond, erklærede vidnet. En time senere var automobilen kommet tilbage fra Versailles. På grund af en stærk vognfærdsel måtte den sagtne sin fart, og derved fik købmanden lejlighed til

at se, at der ved siden af den blonde dame sad en anden dame, som var indpakket i sjaler og slør. Det måtte sikkert være Suzanne Gerbois.

Men da måtte man antage, at bortførelsen havde fundet sted midt på dagen, ad en meget befærdet vej, som gik gennem selve den centrale by!

Hvorledes var det gået til? Hvorhen var hun ført? Intet svar kunne findes.

Købmanden gav et signalement af automobilen; den var på 24 hestekræfter, mørkeblå, og leveret af firmaet Peugeon. For alle tilfældes skyld søgte man også underretning hos direktricen for det store bureau for udlejning af automobiler, fru Bob Walthour, som havde gjort bortførelser ved automobil til sin specialitet. Fredag morgen viste det sig, at hun havde udlejet en maskine, som den ovenfor beskrevne, til en blond dame, som hun for resten ikke senere havde set igen.

"Men vognføreren?"

"Det var en mand ved navn Ernest, som var blevet antaget den foregående dag på grund af sine udmærkede vidnesbyrd."

"Er han her?"

"Nej, han kørte maskinen tilbage hertil, men siden har han ikke vist sig."

"Kan der ikke findes spor efter ham?"

"Jovist, det kan der ved henvendelse til de personer, som havde anbefalet ham. Her er deres navne."

Man begav sig til disse personer. Ingen af dem kendte den omspurgte Ernest.

På lignende måde førte ethvert andet tilsyneladende spor ind i mørket og til andre gåder

Hr. Gerbois var ikke i stand til at udholde en kamp, der begyndte på en for ham så ulykkelig måde. Han var utrøstelig efter datterens forsvinden, han plagedes af selvbebrejdelser, og til sidst overgav han sig.

En lille annonce i *Écho de France*, som alle mennesker gjorde sig deres egne tanker om, vidnede om hans uforbeholdne underkastelse.

Med denne sejr var krigen endt efter fire gange fireogtyve timer.

To dage efter gik hr. Gerbois til *Crédit Foncier*s lokaler. Da han var kommet ind til direktøren, viste han ham lodsedlen nummer 514, serie 23. Det gav et sæt i direktøren.

"Nå, De har den altså? De har fået den tilbage?"

"Den var blevet forlagt; vær så god, her er den."

"Men De påstod ... Der var tale om ..."

"Alt det er bare påhit og løgn."

"Men De har vel et eller andet bekræftende dokument?"

"Er majorens brev tilstrækkeligt?"

"Ja, naturligvis."

"Vær så god."

"Det er udmærket. Vil De overlade os disse dokumenter? Vi har ret til 14 dages frist for at få tingene bragt på det rene. Jeg skal underrette Dem om, hvad tid De kan henvende Dem til vor kasserer. Fra nu af tror jeg, at De har al interesse af ikke at sige noget til nogen, men afslutte denne affære i den størst mulige stilhed."

"Det agter jeg også."

Hr. Gerbois sagde ikke noget til nogen, og direktionen gjorde det heller ikke. Men der findes hemmeligheder, som bliver bekendt, uden at nogen snakker om dem, og man fik snart klarhed på, at Arsène Lupin havde været dristig nok til at sende hr. Gerbois lodseddel 514, serie 23! Efterretningen om dette blev modtaget med beundring og forbavselse. Det måtte sandelig være en storartet spiller, som således kastede et sådant beløb på bordet! Det kunne han sikkert have gjort, uden at der fra den anden side var udspillet noget kort, som vejede op mod det. Men hvis nu den unge pige rømte? Hvis man fik tilbage det gidsel, han holdt fanget?

Politiet havde en fornemmelse af fjendens svage punkt og fordoblede sine anstrengelser. Om nu Arsène Lupin blev afvæbnet eller rettere havde afvæbnet sig selv, om han blev fanget i det net, han selv havde udspekuleret, og ikke fik en øre af millionen … Man lo og godtede sig på modpartens side.

Men man måtte finde Suzanne. Og man fandt hende ikke, ja, hun rømte ikke en gang!

Nå, sagde man, sagen er ordnet, Arsène har overtaget. Men det vanskeligste står endnu tilbage! Frøken Gerbois er i hans hænder, det indrømmer vi, og han slipper hende kun løs imod at få en halv million. Men hvor og hvorledes vil denne handel finde sted? Da må man jo træffes, og hvem kan så hindre hr. Gerbois i at underrette politiet og på den måde få sin datter igen, men beholde pengene?

Man udspurgte matematiklæreren. Han var meget nedslået, ønskede ikke at udtale sig og var yderst utilgængelig.

"Jeg har ingenting at sige, jeg venter," udtalte han.

"Og frøken Gerbois?"

"Undersøgelserne fortsættes."

"Men Arsène Lupin, har jo skrevet til Dem?"

"Nej."

"Fastholder De det?"

"Nej."

"Det er altså det samme som ja. Hvad er det, han skriver?"

"Jeg kan ikke svare."

Man belurede advokat Detinan. Her mødte man den samme diskretion.

"Hr. Lupin er min klient," svarede advokaten med en påtaget værdighed, "og De forstår, at jeg er bundet til den mest absolutte forbeholdenhed."

Alle disse mysterier ærgrede galleriet. Det var åbenbart, at planerne blev spundet i mørket, Arsène Lupin trak sine garn sammen, mens politiet holdt øje med hr. Gerbois dag og nat. Og man spekulerede på de tre mulige løsninger: arrestation, triumf eller en latterlig og bedrøvelig ende på det hele.

Men det begav sig, at almenhedens nysgerrighed kun skulle tilfredsstilles delvis, og det er her i disse linjer, den fulde sandhed om det for første gang skal meddeles.

Tirsdag den 12. marts fik hr. Gerbois i en konvolut af almindeligt udseende en meddelelse fra Crédit Foncier.

Torsdag klokken 1 rejste han med toget til Paris. Klokken 2 blev de tusind tusindfrancssedler udbetalt til ham.

Mens han hurtigt bladede dem igennem en for en – det var jo Suzannes medgift – sad to mænd og talte sammen i en vogn, som holdt i nogen afstand fra bankens hovedport. Den ene af disse mænd havde grånende hår og et energisk ansigt, som stod i modsætning til hans dragt og optræden, der tydede på en

underordnet embedsmand. Det var politiinspektør Ganimard, gamle Ganimard, Lupins uforsonlige fjende. Og Ganimard sagde til overbetjent Folenfant:

"Nu varer det ikke længe … om fem minutter får vi fyren at se igen. Er alt i orden?"

"Fuldstændig."

"Hvor mange er vi?"

"Otte, deraf to på cykel."

"Og så mig, som er god for tre. Det er nok, men det er ikke for mange. Gerbois må ikke for nogen pris undslippe os. Gør han det, så farvel! Da træffer han sammen med Lupin på det sted, som de har aftalt. Han tilbytter sig frøkenen for den halve million, og dermed er spillet slut."

"Men hvorfor slår han sig ikke sammen med os? Det ville jo være så ligetil! Ved at tage os med på sin side ville han kunne beholde hele millionen."

"Ja, men han tør ikke. Hvis han ville forsøge at sætte den anden udenfor spillet, fik han ikke sin datter igen."

"Hvilken anden?"

"*Ham*."

Ganimard udtalte dette ord i en alvorlig, lidt frygtsom tone, som om han talte om et overnaturligt væsen, hvis kløer han allerede havde fået at føle.

"Det er for resten pudsigt," bemærkede overbetjent Folenfant, "at vi skal være henvist til at beskytte denne herre mod sig selv."

"Når det gælder Lupin, er der vendt op og ned på hele verden," sukkede Ganimard.

Der forløb et minut.

"Pas nu på!" sagde han.

Hr. Gerbois kom ud. Ved enden af Rue des Capucines bøjede han af til boulevarden og gik på det venstre fortov. Han gik langsomt forbi butikkerne og betragtede vinduesudstillingerne.

"Han er alt for rolig af sig," sagde Ganimard. "En person, som har en million i lommen, er ikke så rolig."

"Hvad kan han ikke finde på?"

"Å, slet ingenting … men alligevel er jeg urolig. Lupin er nu en gang Lupin."

I dette øjeblik gik hr. Gerbois hen til en aviskiosk, købte aviser, fik penge tilbage, foldede et af bladene ud og gik læsende videre med små skridt. Pludselig sprang han op i en automobil, som stod ved siden af fortovet. Maskinen var allerede i virksomhed, for automobilen svingede straks rundt om Madeleinekirken og forsvandt.

"For pokker!" råbte Ganimard. "Dette var igen noget, som *han* havde fundet på."

Han fo'r af sted, og de andre løb efter ham om hjørnet af Madeleinekirken.

Men pludselig standsede han og brast i latter. Ved Boulevard Malesherbes var automobilen standset, og hr. Gerbois steg ud af den.

"Nu hurtigt, Folenfant … Chaufføren … det er kanske ham, som hedder Ernest."

Folenfant gav sig i snak med chaufføren. Han var en mand ved navn Gaston og ansat ved automobildroske selskabet. For ti minutter siden havde en mand vinket ad ham og bedt ham "absolut sikkert at vente nær ved kiosken, indtil en anden herre indfandt sig."

"Og den anden mand," spurgte Folenfant, – "hvilken adresse opgav han?"

"Ingen adresse. Han sagde bare 'Boulevard Malesherbes … Avenue de Messire … dobbelte drikkepenge' … Det var det hele."

Men imidlertid havde hr. Gerbois uden at spilde et minut taget den første droske, han traf på.

Han kørte til Palais Royal og derfra i en anden vogn til Place de la Bourse. Der tog han en tredje vogn.

"Rue Clapeyron nummer 25."

Han gik op på anden etage og ringede på. "Bor advokat Detinan her?"

"Det er mig. Formodentlig hr. Gerbois?"

"Ja."

"Jeg venter Dem. Vær så god at træde nærmere."

Da hr. Gerbois kom ind på advokatens kontor slog klokken tre.

"Det er den fastsatte tid," sagde han. "Er han her?"

"Endnu ikke."

Hr. Gerbois satte sig, tørrede sveden af panden, så på sit ur, som om han ikke allerede vidste tiden, og sagde ængsteligt: "Kommer han?"

Advokaten svarede:

"Dér spørger De om det, som jeg selv er mest nysgerrig efter at få at vide. Jeg har aldrig kendt en sådan utålmodighed. I hvert fald spiller han et højt spil, hvis han kommer, for dette hus har været skarpt bevogtet i de sidste fjorten dage … Man er ikke sikker på mig."

"Og endnu mindre på mig. Og jeg kan ikke påstå, at de politimænd, som har været på spor efter mig, har mistet

sporet."

"Men da ..."

"Det er ikke min skyld," afbrød matematiklæreren ham hurtigt, "og jeg har intet at bebrejde mig. Hvad er det, jeg har lovet? At lystre hans ordrer. Nuvel, jeg har blindt lystret hans ordrer, jeg har hævet pengene præcis på den tid, som var fastsat af ham, og jeg har begivet mig derhen på den måde, som han havde foreskrevet. Jeg har været ængstelig for min datter og har holdt mine løfter til punkt og prikke. Nu bliver det hans sag at holde sine."

Og han tilføjede med den samme ængstelige stemme:

"Han kommer jo med min datter, ikke sandt?"

"Jeg håber det."

"Har De truffet ham?"

"Jeg? Nej! Han har simpelthen i et brev bedt mig modtage Dem og ham her, at sende mine tjenestefolk bort før tre og ikke give noget menneske adgang til mine værelser fra Deres ankomst og til han går. Hvis jeg ikke samtykkede i dette forslag, anmodede han mig om at underrette ham om det gennem to linjer i *Écho de France*. Men jeg et kun alt for lykkelig over at kunne gøre Arsène Lupin en tjeneste, og jeg har samtykket i alt."

Hr. Gerbois sukkede.

"Herregud, hvorledes skal alt dette ende?"

Han tog pengesedlerne op af lommen, lagde dem på bordet og delte dem i to lige store bunker. Så blev der ikke talt mere. Fra tid til anden lyttede hr. Gerbois: "... Ringede det ikke?"

Hans angst voksede med hvert minut. Også advokat Detinan havde en næsten smertelig følelse af uro over sig.

For et øjeblik mistede han endog al sin koldblodighed. Han rejste sig pludselig.

"Nej, han kommer ikke," sagde han. "Hvorledes skulle han kunne det? ... Det ville jo være vanvid fra hans side! Lad være, at han har tillid til Dem og mig, vi er jo hæderlige mænd, som ikke kan bedrage ham. Men faren ligger ikke alene her."

Hr. Gerbois var ganske sønderknust. Han lagde begge hænderne på seddelbunkerne og stammede:

"Å Gud, om han ville komme! Jeg vil give alt for at få Suzanne tilbage!"

Døren åbnedes.

"Halvparten er nok, hr. Gerbois."

I døren stod en ung, elegant mand, i hvem hr. Gerbois straks genkendte den, som havde talt til ham udenfor antikvitetshandleren i Versailles. Han løb ham i møde.

"Hvor er min datter?"

Arsène Lupin lukkede omhyggeligt døren og tog derefter ganske roligt handskerne af. "Kære hr. advokat," sagde han, "jeg kan ikke noksom takke Dem for den velvilje, De har vist mig ved at ville forsvare mine rettigheder. Det vil jeg aldrig glemme."

Advokat Detinan bemærkede mistænksomt:

"Men De ringede jo ikke ... Jeg hørte ikke klokken ..."

"Klokker og døre kan funktionere, uden at man hører noget til det. Men her er jeg, det er hovedsagen."

"Men min datter, Suzanne, hvor har De gjort af hende?" gentog matematiklæreren.

"De har da forfærdelig travlt, højstærede!" sagde Lupin. "Vær kun rolig, om et øjeblik skal De holde Deres datter i Deres arme."

Han gik frem og tilbage på gulvet. Så sagde han med en mine som den store mand, der uddeler ros:

"Hr. Gerbois, jeg gør Dem min kompliment for den dygtighed, De viste, da det gjaldt om at komme herhen. Ellers var der intet møde blevet af. Men det var nu altså således skrevet i stjernerne."

Han så de to bunker pengesedler.

"Det er udmærket!" sagde han. "Her er altså millionen … Lad os ikke spilde tiden. Tillader De?"

Advokat Detinan stilede sig imellem Lupin og bordet.

"Frøken Gerbois er jo endnu ikke kommet," sagde han.

"Nå, og hvad så?"

"Ja, er hendes nærværelse her ikke nødvendig?"

"Å, nu forstår jeg Dem! Arsène Lupin alene indgyder ikke den fornødne tillid. Han stikker den halve million i lommen og giver ikke sit gidsel tilbage. Å, jeg er en miskendt mand! Fordi skæbnen har tvunget mig til at begå handlinger, som er af en lidt … særlig natur, så mistænker man min gode vilje … min! Jeg, som er lutter skrupler og hensynsfuldhed! For resten, kære advokat, hvis De er bange, kan De bare se ud af vinduet. Der er vist et dusin politimænd nede på gaden."

"Tror De det?"

Arsène Lupin trak gardinet til side.

"Jeg tror ikke, hr. Gerbois kan bringe Ganimard af sporet … Var det ikke det, jeg sagde? Der er han, den brave mand!"

"Er det muligt?" råbte matematiklæreren. "Men jeg sværger Dem til at ..."

"At De ikke har forrådt mig? Nej, det tror jeg ikke, De har, men disse fyre er dygtige. Se, der er Folenfant! ... Og et par til ... De er allesammen mine gode kammerater!"

Advokat Detinan så forbavset på ham. Han var jo fuldstændig rolig! Han lo med en velbehagelig latter, som om han morede sig over en barneleg og ingen fare truede ham.

Denne sorgløshed beroligede advokaten endnu mere end synet af politimændene.

Han gik bort fra bordet, hvor pengesedlerne lå.

Arsène Lupin greb først den ene og så den anden af seddelbunkerne, tog femogtyve tusindfrancssedler af hver af dem og rakte de 50 sedler til advokaten.

"Dette er Deres salær fra hr. Gerbois og fra Arsène Lupin," sagde han. "Det skylder vi Dem."

"De skylder mig intet," svarede advokat Detinan.

"Hvad for noget? Og alt det ubehag, vi volder Dem?"

"Ja, men så er der al den morskab, jeg har af dette!"

"Det vil altså sige, at De intet vil modtage af Arsène Lupin. Sådanne følger har det, når man har et dårligt rygte," sukkede han.

Han rakte de 50.000 francs til matematiklæreren.

"Tillad mig som minde om vort behagelige møde at give Dem disse, det skal være min bryllupsgave til frøken Gerbois."

Hr. Gerbois greb begærligt sedlerne, men sagde:

"Min datter skal ikke giftes nu."

"Hun gifter sig ikke, hvis De nægter Deres samtykke. Men hun vil hellere end gerne giftes."

"Hvad ved De om det?"

"Jeg ved, at unge piger ofte drømmer, uden at deres forældre bar givet dem lov til det. Men heldigvis findes der sådanne gode ånder som Arsène Lupin, som i skrivebordsskufferne opdager disse kære sjæles hemmeligheder."

"De har vel ikke opdaget noget andet der?" sagde advokat Detinan. "Jeg tilstår, at jeg er meget nysgerrig efter at få at vide, hvorfor De har efterstræbt denne sekretær så stærkt."

"Af historiske grunde, kære advokat. Skønt den ikke indeholdt nogen anden skat end lotterisedlen – og den var jeg fra først af uvidende om –, havde jeg allerede længe haft kig på den. Denne sekretær af taxtræ og mahogni, prydet med kapitæler i form af akantusblade, blev fundet i det lille afsidesliggende hus i Boulogne-sur-Seine, hvor Marie Walewska havde boet, og i en af skufferne står der skrevet: 'Til Napoleon den Første, de franskes kejser, fra hans trofaste tjener Mancion' og desuden står der, indridset med en knivspids: 'Til dig, Marie'. Senere lod Napoleon fremstille en efterligning af sekretæren til kejserinde Josephine; den sekretær, som man beundrede i Malmaison, var således kun en ufuldkommen kopi af den, der nu findes i mine samlinger."

Matematiklæreren sukkede.

"Ak herregud, havde jeg vidst dette, så skulle jeg gerne have afstået den til Dem!"

Arsène Lupin svarede leende:

"Og så havde De også haft den værdifulde fordel, at De havde beholdt nummer 514, serie 23, for Deres egen mund."

"Og De havde ikke fundet på at bortføre min datter, som må være blevet rent fortumlet af alt dette."

"Alt dette?"

"Ja, denne bortførelse ..."

"Men kære ven, De tager fejl! Frøken Gerbois er ikke blevet bortført."

"Er min datter ikke blevet bortført?"

"Aldeles ikke. Bortførelse medfører jo brug af magt. Men det var med sin egen frie vilje, at hun gik ind på at tjene som gidsel."

"Med sin egen frie vilje!" gentog hr. Gerbois aldeles forbløffet.

"Ja, og endda næsten efter sin egen begæring! Hør nu! En intelligent ung dame, som frøken Gerbois er, og som endvidere i sit hjem dyrker en hemmelig kærlighed – skulle hun ikke ville erobre sig en medgift? Jeg forsikrer Dem, det var en let sag at gøre hende begribeligt, at det var det eneste middel til at besejre Dem."

Advokat Detinan morede sig meget over dette. Han indvendte:

"Det vanskeligste var vel at komme til forståelse med hende. Det gik vel ikke an uden videre at henvende sig til hende?"

"Nej, det gik ikke an for mig. Jeg har ikke en gang den ære at kende hende. Det var en af mine veninder, som var så elskværdig at føre forhandlingerne."

"Uden tvivl den blonde dame i automobilen," sagde advokat Detinan.

"Netop. Efter det første møde i nærheden af skolen var det hele straks i orden. Siden den tid har frøken Gerbois og hendes nye veninde været på rejse i Belgien og Holland, hvad der har været både meget behageligt og meget belærende for en ung pige. For resten vil hun selv fortælle Dem ..."

Der blev ringet på entreen, tre hurtige klokkeslag, så et enkelt og derefter et enkelt til.

"Det er hende," sagde Lupin. "Kære advokat, om De ville ..."

Advokaten skyndte sig ud for at lukke op.

To unge damer trådte ind. Den ene kastede sig i hr. Gerbois' arme. Den anden nærmede sig til Lupin. Hun var høj af vækst, havde en smukt formet buste og et meget blegt ansigt, og hendes lyse, skinnende hår var delt i to fletninger. Hun var klædt i sort og havde ingen andre smykker end et collier af stenkulsperler; men hun tog sig dog raffineret elegant ud.

Arsène Lupin sagde nogle ord til hende og bukkede derefter for frøken Gerbois.

"Jeg beder Dem undskylde alt dette besvær, frøken, men jeg håber i alt fald, at de ikke har haft det alt for slemt ..."

"Slemt? Jeg ville have været helt lykkelig, hvis det ikke havde været for min stakkels faders skyld."

"Da er alt i orden! Kys ham igen, og benyt Dem af anledningen – den er udmærket – til at tale til ham om Deres fætter."

"Min fætter? ... Hvad skal det betyde? ... Jeg forstår ikke ..."

"Jo, De forstår ... Deres fætter Philippe ... den unge mand, hvis breve De omhyggeligt gemmer ..."

Suzanne rødmede og blev forvirret; hun fulgte Lupins råd og kastede sig på ny i sin faders arme.

Lupin betragtede dem med et ømt blik. "Det lønner sig dog altid at gøre godt!" sagde han. "Dette er et rørende syn. En lykkelig fader og en lykkelig datter! Og denne lykke er dit værk,

Lupin! Disse mennesker vil senere velsigne dig … dit navn vil med kærlighed mindes blandt deres børnebørn … Å, dette familieliv!"

Han gik hen til vinduet.

"Er den brave Ganimard endnu dernede? … Han ville sætte pris på at være til stede under disse skønne udgydelser! … Men han er der jo ikke længere … Og ingen andre heller … hverken den ene eller den anden … For pokker! Stillingen bliver alvorlig … Det ville ikke undre mig, om de nu befandt sig inde i porten … måske hos portneren … eller endog på trappen!"

Hr. Gerbois gjorde en bevægelse. Nu, da han havde fået sin datter igen, vendte følelsen for virkeligheden tilbage hos ham. Kunne hans modstander blive arresteret, ville det være det samme som en halv million til for ham selv. Uvilkårligt gik han et skridt … Ligesom ganske tilfældigt stod Lupin i samme øjeblik i vejen for ham.

"Hvor skal De hen, hr. Gerbois? Vil De forsvare mig mod dem? Det var meget elskværdigt, men gør Dem ingen ulejlighed. For resten forsikrer jeg Dem, at disse folk er i større knibe end jeg."

Han fortsatte tankefuld:

"Hvad ved de i grunden? At De er her, og måske også, at frøken Gerbois er her, for de må have set hende komme sammen med en ukendt dame. Men mig har de ikke anelse om. Hvorledes skulle jeg være sluppet ind i et hus, som de i morges har gennemrodet fra øverst til nederst? Nej, efter al sandsynlighed venter de på mig for at gribe mig, når jeg kommer … Stakkels kloge fyre! … Hvis de da ikke tænker sig, at den ukendte dame er sendt af mig, og at hun har den opgave at

foretage tilbytningen af pengene … I så fald belaver de sig på at arrestere hende, når hun går …"

Det ringede på entreen.

Med en hurtig bevægelse greb Lupin i hr. Gerbois og holdt ham fast. Med en tør, befalende stemme sagde han:

"Stop, højstærede, tænk på Deres datter og vær fornuftig, ellers … Hvad Dem angår, hr. Detinan, så har jeg Deres ord."

Hr. Gerbois blev stående som fastnaglet. Advokaten rørte sig ikke.

Uden mindste hastværk tog Lupin sin hat. Der var et lille støvfnug på den, som han strøg af med ærmet.

"Kære hr. advokat, hvis De nogen sinde får brug for mig, så … Mine bedste ønsker, frøken Suzanne, og hils hr. Philippe!"

Han tog et tungt dobbeltkapslet guldur op af lommen.

"Hr. Gerbois, nu er klokken 42 minutter over 3; om fire minutter har De min tilladelse til at forlade dette værelse … Ikke et minut før 46 minutter over 3; forstår De?"

"Men de kommer til at trænge sig ind med magt," sagde Detinan.

"Glemmer De loven, kære advokat? Ganimard ville aldrig vove at trænge sig ind med magt i en fransk borgers bolig. Vi kunne godt give os tid til at spille et udmærket parti bridge. Men undskyld mig, De ser en smule bevægede ud alle tre, og jeg vil ikke misbruge …"

Han lagde sit ur på bordet, åbnede døren og henvendte sig til den lyse dame:

"Er De klar, kære veninde?"

Derefter gik han i forvejen hen imod døren, bukkede endnu en gang meget ærbødigt for frøken Gerbois og lukkede døren

efter sig.

Man hørte ham ude på trappen sige med høj røst:

"God dag, Ganimard, hvordan har De det? Hils fru Ganimard fra mig ... en af dagene kommer jeg og spiser frokost hos Dem ... Farvel, Ganimard!"

Det ringede igen, heftigt og voldsomt, derefter endnu flere gange, og man hørte stemmer udenfor.

"45 minutter over 3!" stammede hr. Gerbois.

Efter nogle sekunders forløb tog han sig sammen og åbnede døren. Lupin og den blonde dame var der ikke.

"Fader! ... Du må ikke! ... Vent!" råbte Suzanne.

"Vente? Du er gal! ... Skulle man skåne en sådan kæltring? ... Og den halve million ...?"

Han gik ud.

Ganimard stillede sig i vejen for ham.

"Hvor er denne dame? Og Lupin?"

"Han var her nu ... Han er her."

Ganimard udstødte et triumfskrig:

"Så har vi ham! ... Huset er omringet."

"Men køkkentrappen?" indvendte advokat Detinan.

"Køkkentrappen fører ned i gården; og der er kun én udgang, nemlig porten ... Og han går ikke den vej ud ..."

"Hvilken vej går han da?" svarede Ganimard. "Gennem luften?"

Han trak et gardin til side. Man så ind over en lang gang, som førte til køkkenet. Ganimard løb gennem gangen og konstaterede, at døren til køkkentrappen var lukket og låset.

Fra vinduet råbte han ned til en af politimændene:

"Har De set nogen?"

"Nej."

"Da er de her i lejligheden!" råbte Ganimard. "De har skjult sig i et af værelserne! … Det er fysisk umuligt, at de kan være undsluppet … Å, lille Lupin, du har gjort dig lystig over mig, men denne gang kommer hævnen!"

Klokken 7 om aftenen indfandt hr. Dudouis, politichefen, som forbavset over, at han ingen efterretninger havde modtaget, sig i Rue Clapeyron. Han spurgte de politimænd ud, som holdt vagt ved bygningen, og gik derefter op til advokat Detinan, som førte ham ind i sit soveværelse. Der fik han en mand at se eller rettere to ben, som rørte sig på gulvtæppet, mens den krop, de tilhørte, var skjult langt inde i kaminen.

"Hallo" råbte en halvkvalt stemme derinde.

En stemme helt ovenfra svarede:

"Hallo!"

Hr. Dudouis måtte le.

"Nå, Ganimard, skal De være skorstensfejer?" spurgte han.

Inspektøren kom frem fra kaminen. Sort i ansigtet og sodet på klæderne og med øjnene brændende af feberglød var han næsten uigenkendelig.

"Jeg søger efter *ham*," brummede han.

"Hvem?"

"Arsène Lupin … Arsène Lupin og hans veninde."

"Nå sådan! Men bilder De Dem ind, at disse to skjuler sig i skorstenspiberne?"

Ganimard rejste sig op, lagde sine sodede fingre på sin overordnedes ærme og sagde rasende:

"Hvor kan de da være, chef? De må da være et sted. De er to mennesker af kød og blod ligesom De og jeg. De kan ikke gå op i røg."

"Nej, men de forsvinder alligevel."

"Ad hvilken vej? Ad hvilken vej? Huset er omringet. Der er politi på taget."

"Men nabohuset da?"

"Har ingen forbindelse med dette."

"Lejlighederne i de øvrige etager?"

"Jeg kender alle lejerne; de har hverken set eller hørt nogen."

"Er De sikker på, at De kender alle?"

"Ja. Portneren indestår for dem. For resten her jeg for større sikkerheds skyld anbragt en politibetjent i hver lejlighed."

"Disse mennesker må imidlertid pågribes."

"Det er jo det, jeg siger. De må pågribes, og det skal ske, for de er her begge to … det er umuligt, at de ikke er her. Vær rolig, chef, bliver det ikke i aften, så skal jeg tage dem i morgen … jeg bliver her natten over!"

Han blev der natten over og den næste dag med og den tredje ligeledes. Og da tre hele dage og tre nætter var forløbet, havde han ikke blot ikke opdaget den usynlige Lupin og hans lige så usynlige ledsagerinde, men han havde ikke en gang opsporet den mindste antydning, som kunne lede ham til den ringeste lille gisning.

Derfor holdt han endnu på sin mening fra den første stund:

"Når der ikke findes noget spor af deres flugt, er de her endnu!"

Måske var han i sit indre mindre overbevist. Men det ville han ikke tilstå for sig selv. Nej, tusind gange nej, en mand og en

kvinde undslipper ikke på samme måde som de onde ånder i børneeventyrene. Og uden at miste modet fortsatte han med rutineundersøgelser og efterforskninger, som om han håbede at finde dem gemt på et eller andet utilgængeligt sted, helt inde i husets mur.

2. Den blå diamant

Den gamle general, baron d'Hautrec, som havde været gesandt i Berlin under det andet kejserdømme, sad om aftenen den 27. marts og sov i en magelig lænestol i nummer 134 ved Avenue Henri Martin, det lille hus, som hans broder et halvt år tidligere havde efterladt ham. Hans selskabsdame læste højt for ham, og søster Augusta gjorde hans seng i stand og satte natlampen til rette.

Klokken elleve sagde nonnen, som den aften for en gangs skyld skulle tilbringe natten i sit kloster, til selskabsdamen: "Frøken Antoinette, nu er jeg færdig, nu går jeg."

"Godt, søster."

"Og glem nu fremfor alt ikke, at kokkepigen har fri, og at De er alene i huset med undtagelse af tjeneren."

"De behøver ikke at være bange for baronens skyld, jeg ligger i værelset ved siden af hans, således som det er aftalt, og lader døren mellem værelserne stå åben."

Nonnen gik. Et øjeblik efter kom tjeneren Charles for at modtage sine ordrer for natten. Baronen var nu vågnet og svarede selv.

"De skal forholde Dem, som De har fået ordre til, Charles. De skal undersøge, om det elektriske ringeapparat fungerer godt i Deres værelse, og så snart De hører det ringe, skal De komme ned og løbe efter doktoren."

"Hr. generalen er altid ængstelig."

"Ja, det står ikke godt til med mig … ikke godt. Hvor langt var vi så kommet med vor læsning, frøken Antoinette?"

"Hr. baronen vil altså ikke gå til ro?"

"Nej, nej, jeg går meget sent til ro, og jeg behøver ingen hjælp til det."

Tyve minutter efter sov den gamle mand igen, og Antoinette gik ud på tåspidserne.

Samtidig stængte Charles alle vinduesskodderne i første etage.

I køkkenet skød han slåen for en dør, som vendte ud til haven, og i gangen indenfor satte han sikkerhedskæden på. Så gik han op på sit værelse i tredje etage, kvisten, gik i seng og sov ind.

Der kunne måske være forløbet en time, da han pludselig fo'r ud af sengen; det havde ringet. Det vedblev at ringe længe, måske syv-otte sekunder, jævnt og uafbrudt.

"Nå, dette er en ny grille af baronen," sagde han til sig selv.

Han skyndte sig i klæderne, gik hurtigt ned ad trappen, standsede udenfor døren og bankede efter sædvane på. Intet svar. Han gik ind.

"Nå, her er intet lys," mumlede han for sig selv. "Hvorfor pokker har de slukket?"

Med dæmpet stemme sagde han:

"Frøken!"

Intet svar.

"Er De der, frøken? ... Hvad er der i vejen? Er hr. baronen syg?"

Det var fremdeles stille rundt omkring ham, – en tung stilhed, som til sidst lagde sig knugende over ham. Han gik to skridt frem; hans fod stødte mod en stol, og ved at føle på den mærkede han, at den var væltet. Og straks efter fik han også fat i andre væltede genstande, et lille bord og en skærm. Urolig

famlede han sig tilbage til væggen og søgte med hånden den elektriske knap. Han fik fat på den og drejede på den.

Midt i værelset, mellem bordet og toiletskabet, lå liget af hans husbond, baron d'Hautrec.

"Hvad for noget? ... er det muligt ..." stammede Charles.

Han vidste ikke, hvad han skulle gøre, og uden at røre sig stirrede han med vidt opspærrede øjne på uordenen rundt omkring, de væltede stole, en stor krystallysekrone, som var slået i tusinde stykker, uret, som lå på kaminens marmorgesims, og alle de øvrige spor, der tydede på en vild, frygtelig kamp. Skaftet af en ståldolk skinnede blankt lige ved liget. Dolkens blad dryppede af blod. På kanten af sengen hang der et lommetørklæde med røde pletter på.

Charles stønnede af rædsel. Liget vidnede om, at den døde først efter den yderste anstrengelse var sunket sammen ... Charles bøjede sig ned over liget og så på det. Gennem et lille sår på halsen dryppede blodet ud og satte mørke pletter på gulvtæppet. Ansigtet havde et udtryk af vild rædsel.

"Man har dræbt ham," stammede Charles. "Man har dræbt ham!"

Og han gyste ved tanken om en anden forbrydelse, som måske også havde fundet sted: måske lå selskabsdamen i det tilstødende værelse! Og baronens morder havde også dræbt hende!

Han åbnede døren. Værelset var tomt. Han sluttede deraf, at Antoinette var blevet bortført eller også var gået ud, før forbrydelsen havde fundet sted.

Han vendte tilbage til baronens værelse, hvor hans blik faldt på skrivebordet. Han lagde mærke til, at dette ikke var brudt

op.

På bordet ved siden af et nøgleknippe og en tegnebog, som baronen havde lagt der, som han plejede at gøre hver aften, lå en håndfuld guldpenge. Charles tog tegnebogen og åbnede den. I et af dens rum lå der seddelpenge. Han talte dem; der var tretten hundredefrancssedler.

Nu kunne han ikke holde det ud længere. Instinktivt, mekanisk, uden at hans tanke fulgte hans hånds bevægelse, tog han de tretten sedler, gemte dem i sin lomme, tumlede ud, trak slåen fra døren, tog sikkerhedskæden af, lukkede døren efter sig og tog flugten ud gennem haven.

Charles var en hæderlig mand. Han havde endnu ikke lukket haveporten, da han standsede. Den kølige luft og regnen virkede forfriskende på ham. Den handling, som var blevet begået derinde, så han nu i dens virkelige lys, og der kom en pludselig rædsel over ham.

En droske kørte forbi. Han råbte til kusken:

"Kør hurtigt til politistationen og kom tilbage med fuldmægtigen ... Lad det gå lidt hurtigt! Her er tale om menneskeliv."

Kusken gav sin hest af svøben. Men da han ville gå ind igen, kunne han ikke; han havde selv trukket gitterporten i efter sig, og den kunne ikke åbnes udefra.

At ringe ville ikke hjælpe, da der ikke fandtes mennesker i huset.

Han gik derfor frem og tilbage udenfor, og det var først en time efter, at han endelig kunne fortælle politifuldmægtigen

enkelthederne ved forbrydelsen og overlevere ham de tretten pengesedler.

Langt om længe fik man fat på en smed, som med stort besvær fik åbnet haveporten og gadedøren. Politifuldmægtigen gik oven på; men så snart han havde kastet et blik ind i værelset, sagde han til tjeneren:

"De fortalte jo, at der herskede den største uorden i værelset?"

Han vendte sig om igen. Dér stod Charles i døren som forstenet eller hypnotiseret. Alle møblerne stod på deres sædvanlige plads! Det lille bord stod mellem de to vinduer, stolene var rejst op, og uret stod midt på kamingesimsen. Stumperne af den knuste lysekrone var forsvundet.

Tjeneren måbede af forbavselse og fik knap stammet frem:

"Liget … hr. baronen …"

"Ja, hvor er offeret?"

Han gik hen til sengen. Under et stort tæppe, som han fjernede, lå general, baron d'Hautrec, Frankrigs forhenværende gesandt i Berlin. Hans ordensprydede generalskappe dækkede ham.

Ansigtet var roligt. Øjnene var lukkede.

Tjeneren stammede:

"Her har været nogen."

"Hvilken vej er han kommet ind?"

"Jeg ved det ikke, men her har været nogen, mens jeg var ude … På gulvet her lå en ganske lille dolk af stål … og så var her et blodigt lommetørklæde … Nu er begge dele borte … Man har lagt dem væk … Man har stillet alt til rette igen …"

"Men hvem har gjort det?"

"Morderen!"

"Vi har fundet alle døre låste."

"Da må morderen være blevet tilbage her i huset."

"I så fald må han være her endnu, eftersom De hele tiden har gået frem og tilbage på fortovet."

Tjeneren tænkte sig om og sagde langsomt:

"Jovist ... jovist ... og jeg har ikke fjernet mig langt fra haveporten ... Men ..."

"Hvem var den sidste person, De så sammen med baronen?"

"Frøken Antoinette, selskabsdamen."

"Hvor er hun blevet af?"

"Da hendes seng ikke har været rørt, antager jeg, at hun har benyttet sig af søster Augustas fraværelse til at gå ud. Det undrer mig ikke så meget, hun er smuk ... og ung ..."

"Men hvorledes skulle hun være kommet ud?"

"Gennem døren."

"Den havde De jo sat slå for og sat sikkerhedskæden på!"

"Det var senere! Da måtte hun allerede være gået."

"Og forbrydelsen skulle have fundet sted, efter at hun var gået?"

"Naturligvis."

Man så efter over alt i huset, på lofter som i kældre, men morderen havde taget flugten. Hvorledes? Og hvornår? Var det ham selv eller en medhjælper, som havde fundet det nødvendigt at vende tilbage til skuepladsen for forbrydelsen og udslette alle spor? Dette var de spørgsmål, som fremstillede sig for retfærdighedens håndhævere.

Klokken syv kom politilægen og klokken otte politichefen. Senere indfandt statsadvokaten og forhørsdommeren sig. Og hele huset fyldtes af politifolk og bladmænd, og baron

d'Hautrecs brodersøn og andre medlemmer af familien kom til stede.

Man studerede ligets oprindelige stilling, således som Charles angav den, og da søster Augusta kom, udspurgte man hende. Man opdagede intet. Søster Augusta undrede sig stærkt over, at Antoinette Bréhat var forsvundet. Hun havde fæstet den unge pige for tolv dage siden i tillid til udmærkede attester, og ville ikke tro, at hun havde forladt den syge, der var betroet hende, for at gå alene ud om natten.

"Desuden ville hun jo i dette tilfælde allerede være kommet hjem igen nu," tilføjede forhørsdommeren. "Vi kommer altså til det samme spørgsmål: Hvor er hun blevet af?"

"Jeg tror, hun er blevet bortført af morderen," sagde Charles.

Denne hypotese var ikke dårlig og stemte med visse tegn.

"Bortført? Ja såmænd, det er ingenlunde usandsynligt," sagde politichefen.

"Jo, ikke alene usandsynligt, men absolut i strid med kendsgerningerne, med resultaterne af undersøgelsen, kort sagt med selve bevislighederne," sagde en stemme.

Det var en hård, ubehagelig stemme, og ingen blev overrasket ved at erfare, at den kom fra Ganimard. Det var også kun ham, man kunne tilgive denne noget overlegne måde at udtrykke sig på.

"Nå, er det Dem, Ganimard?" sagde hr. Dudouis; "jeg havde ikke lagt mærke til, at De var her."

"Jeg har været her i to timer."

"De interesserer Dem altså også for andet end lotteriseddel 514, serie 23, begivenhederne i Rue Clapeyron, den blonde dame og Arsène Lupin?"

"Hm, hm!" sagde den gamle inspektør med et bittert smil," jeg vil ikke påstå, at Lupin står helt udenfor den sag, vi her har for os … Men lad os indtil videre se bort fra historien om lotterisedlen og se på det, som det nu gælder."

Ganimard er ikke en af disse fremragende politimænd, hvis bedrifter danner skole, og hvis navn vil blive opbevaret i de retslige årbøger. Han mangler de geniets lyn, der er et kendemærke for Dupin, Lecoq [Note 1)] og Sherlock Holmes. Men han har udmærkede middelegenskaber, iagttagelsesevne, skarpsindighed, udholdenhed og endog intuition. Hans hovedfortjeneste er, at han arbejder med den mest absolutte uafhængighed. Når undtages den fængslende indflydelse, Arsène Lupin udøver på ham, er der intet, som kan forstyrre ham.

Hvorledes det nu end forholdt sig, undlod han ved denne lejlighed ikke at gøre indtryk, og hans medarbejderskab var af den art, som en dommer vurderer.

"For det første," begyndte han, "vil jeg bede hr. Charles svare ganske bestemt på spørgsmålet: Var alle de genstande, som han den første gang så væltede eller i uorden, nøjagtigt på deres sædvanlige plads igen, da han kom ind anden gang?"

"Ja, nøjagtigt."

"Det er da åbenbart, at de ikke kan være stillet på plads igen af nogen anden end en person, for hvem hver enkelt genstands plads har været vel bekendt."

Denne bemærkning slog dem alle.

Ganimard fortsatte:

"Et andet spørgsmål, hr. Charles … De blev vækket ved, at det ringede … Hvem tror De, det var, som således kaldte på Dem?"

"Hr. baronen, naturligvis."

"Vel, men hvornår skulle han da have ringet?"

"Efter kampen … netop som han skulle til at dø."

"Umuligt; De fandt ham jo liggende livløs på et sted, som var over fire meter borte fra knappen."

"Så har han ringet under kampen."

"Umuligt! De har jo sagt, at ringningen var regelmæssig, uafbrudt, og varede i syv-otte sekunder. Tror De, at angriberen har givet ham lejlighed ti at ringe således?"

"Så har det været før, i det øjeblik, da han blev overfaldet."

"Umuligt! De har jo sagt, at mellem ringningen og det øjeblik, da De kom ind her i værelset, forløb der i det højeste tre minutter. Hvis baronen havde ringet på forhånd, måtte kampen, mordet, dødskampen og morderens flugt alt sammen være foregået i den korte tid af tre minutter. Jeg gentager det, det er umuligt."

"Men der var altså nogen, som ringede," sagde forhørsdommeren, "hvis det ikke var baronen, hvem da?"

"Morderen."

"I hvilken hensigt?"

"Jeg kender ikke hans hensigt. Men det, at han har ringet, viser, at han måtte vide, at ringeledningen stod i forbindelse med en tjeners værelse. Og hvem kunne vide dette uden en person, som hørte huset til?"

Kredsen af slutningerne trak sig tættere og tættere sammen. I nogle hurtige, klare, logiske sætninger stillede han spørgsmålet i dets rette belysning, og den gamle inspektørs

tanke trådte så klart frem, at det syntes ganske naturligt, da forhørsdommeren til slut sagde:

"Kort og godt, De nærer mistanke mod Antoinette Bréhat."

"Jeg nærer ikke mistanke mod hende, jeg anklager hende."

"De anklager hende for at være medskyldig?"

"Jeg anklager hende for at have dræbt general, baron d'Hautrec."

"Nå! Og deres bevis?"

"Det er denne håndfuld hår, som jeg har opdaget i offerets højre hånd."

Han viste disse hår frem; de var af en skinnende lys farve, strålende som guldtråde, og Charles sagde:

"Ja, det er frøken Antoinettes hår. Det er ikke til at tage fejl af."

Og han tilføjede:

"Så er der en anden ting … Jeg tror, at dolken … den, som jeg ikke fandt igen den anden gang, jeg kom herind … tilhørte hende … Hun brugte den til at skære bøger op med."

Der blev en lang og pinlig pause; det var, som om forbrydelsen blev endnu mere rædselsfuld, siden den skulle være forøvet af en kvinde. Forhørsdommeren tog ordet:

"Lad os indtil videre antage, at baronen er dræbt af Antoinette Bréhat. Det må da videre påvises, hvilken vej hun har måttet tage for at komme ud efter forbrydelsen, komme ind igen, efter at Charles var gået, og atter forsvinde, før fuldmægtigen kom. Har De nogen mening om dette, hr. Ganimard?"

"Nej."

"Men så?"

Ganimard så noget forlegen ud. Endelig sagde han ikke uden synderlig anstrengelse:

"Alt, hvad jeg kan sige, er, at jeg her igen finder den samme fremgangsmåde som i sagen angående lotteriseddel nummer 514 23, det samme fænomen, som man kan kalde evnen til at forsvinde. Antoinette Bréhat kommer til syne og forvinder i dette hus på en lige så mystisk måde, som Arsène Lupin kom til syne hos advokat Detinan og forsvandt derfra i følge med den lyse dame."

"Hvilket betyder?"

"Hvilket betyder, at jeg ikke kan afholde mig fra at tænke på to omstændigheder, som er besynderlige: Antoinette Bréhat blev testet af søster Augusta for tolv dage siden, det vil sige dagen efter, at den blonde dame undslap mig. Og dernæst har den blonde dames hår netop denne voldsomme farve, denne metalglans med guldreflekser, som vi finder igen hos dette hår her."

"Efter Deres mening skulle altså Antoinette Bréhat ..."

"Ikke være nogen anden end den blonde dame."

"Og følgelig skulle Lupin være mesteren for begge disse historier?"

"Det tror jeg."

Der hørtes en klingende latter. Det var politichefen, som morede sig.

"Lupin og atter Lupin! Lupin er med i alt, han er over alt."

"Han er der, hvor han er," svarede Ganimard stødt.

"Han må i alt fald have grunde for at være et eller andet sted," bemærkede hr. Dudouis, "og i dette tilfælde forekommer

grundene mig at være uklare. Skrivebordet er ikke brudt op og tegnebogen ikke stjålet. Der ligger endog guldpenge på bordet."

"Ja," råbte Ganimard, "men den berømte diamant?"

"Hvilken diamant?"

"Den blå diamant! Den berømte diamant, som udgjorde en del af den franske kongekrone, som af hertugen af A. blev givet til Léonide L. og efter dennes død blev købt af baron d'Hautrec til minde om den glimrende skuespillerinde, som han havde elsket lidenskabeligt. Det er et af de minder, en gammel pariser som jeg aldrig glemmer."

"Det er åbenbart," sagde forhørsdommeren, "at hvis den blå diamant ikke findes, bliver alt klart … Men hvor skal man søge den?"

"På hr. baronens egen finger," svarede Charles. "Den blå diamant sad altid på hans venstre hånd."

"Jeg har set denne hånd," sagde Ganimard, idet han nærmede sig til offeret, "og som De kan overbevise Dem om, findes der kun en simpel guldring."

"Se efter inde i hånden," sagde tjeneren.

Ganimard foldede den knyttede hånd ud. Ringens plade var vendt ind mod det hule af hånden, og midt i denne plade funklede den blå diamant.

"For pokker!" udbrød Ganimard aldeles forbløffet; "nu forstår jeg ikke længere det ringeste!"

"Og De opgiver at mistænkeliggøre den ulykkelige Lupin, håber jeg?" sagde hr. Dudouis.

Ganimard gav sig tid til at tænke sig om, før han med eftertryk svarede:

"Det er netop, når jeg intet mere forstår, at jeg nærer mistanke om, at Arsène Lupin er på færde."

Dette er, hvad retfærdighedens vogtere foretog sig dagen efter den uhyggelige forbrydelse. Der fremkom intet, som kunne føre til sammenhæng i eller sikkerhed om noget. Antoinette Bréhats tilsynekomst og forsvinden forblev absolut uforklarlig lige som den blonde dames, og man vidste intet som helst om, hvem denne mystiske skikkelse med det gyldne hår var, der havde dræbt baron d'Hautrec og dog ikke taget af hans finger den fabelagtigt kostbare diamant fra Frankrigs kongekrone.

Og nysgerrigheden hævede forbrydelsen til rang af en stor bedrift, som den offentlige mening ikke kunne forklare sig.

Baron d'Hautrecs arvinger havde fordel af denne reklame. I Avenue Henri Martin, i selve den afdødes bolig, foranstaltede de en udstilling af de møbler og andre genstande, som skulle sælges i Drouots auktionslokale. Der var moderne møbler af middelmådig smag og genstande uden kunstnerisk værd … men midt i værelset skinnede ringen med den blå diamant på en sokkel, overtrukket med granatfarvet silke, beskyttet af en glaskuppel og bevogtet af to politimænd.

Det var en storartet diamant af betydeligt omfang og en uforlignelig renhed; dens farve var denne ubestemmelige blå, som rent vand antager efter himlen, det genspejler, dette blå, som man kan gætte sig til i lintøjs hvidhed. Man beundrede den, man blev henrykt … og man beså med gru offerets soveværelse, det sted, hvor liget havde ligget, gulvet hvor det

blodige tæppe var taget bort, og især væggene, de solide vægge hvorigennem forbrydersken var passeret. Man undersøgte, om ikke kaminens marmordele skulle være til at dreje rundt, og om der ikke i spejlrammen skulle findes en fjeder til at trykke på, så det hele gik til side på, om der skulle findes gabende åbninger, tunnelmundinger og forbindelser med kloakkerne og katakomberne.

Salget af den blå diamant fandt sted hos Drouot. Menneskemassen trængte på, så den var nær ved at kvæles, og feberen steg til vanvid.

Der var dette "hele Paris", som møder frem ved alle store anledninger, alle de, som køber, og alle de, som vil bilde folk ind, at de har råd til at købe, børsmænd, kunstnere, damer af alle slags, to ministre, en italiensk tenorsanger og en landsforvist konge, som for at styrke sin kredit var så flot at følge med i buddene helt op til hundrede tusind francs. Hundrede tusind francs! Så meget kunne han byde uden at kompromittere sig. Den italienske tenor vovede halvandet hundrede tusind; en skuespillerinde fra *Théâtre Français* hundrede og fem og halvfjerds tusind.

Men ved to hundrede tusind opgav amatørerne deres forhåbninger. Da man var nået til to hundrede og halvtreds tusind, var der ikke mere end to bydere tilbage, Herschmann, den berømte finansmand, guldgrubernes konge, og grevinden af Crozon, den stenrige amerikanerinde, hvis samling af diamanter og andre kostelige stene er berømt.

"To hundrede og tres tusinde … to hundrede og halvfjerds tusinde … fem og halvfjerds … firs …" råbte auktionarius og

sendte skiftevis begge konkurrenterne spørgende blikke "... fruen byder to hundrede og firs tusinde ... Ingen bedre? ..."

"Tre hundrede tusind," sagde Herschmann.

Der opstod en pause. Man så på grevinden af Crozon. Smilende, men bleg i en grad, som røbede hendes sindsbevægelse, stod hun og støttede sig til ryggen af en stol, der stod foran hende. I virkeligheden vidste hun og alle de andre tilstedeværende også udfaldet af tvekampen; der var ingen tvivl, det måtte ganske logisk nødvendigvis blive en sejr for finansmanden, som til baggrund for sine bud havde en formue på over en halv milliard. Hun sagde imidlertid:

"Tre hundrede og fem tusind."

Atter pause. Man vendte sig mod grubekongen og ventede det uundgåelige overbud. Det måtte komme, hurtigt, brutalt og afgørende.

Men det kom ikke. Herschmann stod urørlig med øjnene fæstet på et ark papir, som han holdt i den højre hånd, mens han havde stykkerne af en oprevet konvolut i den venstre.

"Tre hundrede og fem tusind," gentog auktionarius "... En gang? ... To gange? ... Der er endnu tid ... Er der ingen, som giver et bud? ... Jeg gentager: En gang ... To gange ..."

Herschmann rørte sig ikke. Der blev en sidste pause. Hammeren faldt.

"Fire hundrede tusind francs!" råbte Herschmann, som fo'r sammen ved hammerslaget.

Det var for sent. Afgørelsen kunne ikke omstødes.

Man trængte sig sammen om ham. Hvad var der sket? Hvorfor havde han ikke budt over før?

Han lo.

"Hvad der er sket? Jeg ved det sandelig ikke. Det var et minuts distraktion."

"Distraktion?"

"Ja, jeg fik et brev."

"Og det havde den virkning …"

"At optage mig for et øjeblik, ja." Ganimard var til stede. Han havde overværet salget af ringen. Han gik hen til en af betjentene ved auktionsforretningen.

"Det er formodentlig Dem, som har leveret hr. Herschmann et brev?"

"Ja."

"Fra hvem?"

"Fra en dame."

"Hvor er hun?"

"Hvor hun er? … Der henne … det er den dame med det tætte slør."

"Hende, der går nu?"

Ganimard skyndte sig hen mod udgangen og forfulgte med øjnene den dame, som gik ned ad trappen. Han løb efter hende. Men en masse mennesker spærrede vejen for ham. Ude kunne han ikke opdage hende igen.

Han gik ind igen, henvendte sig til Herschmann, sagde, hvem han var, og spurgte, hvad der stod i brevet. Herschmann rakte ham det. Det indeholdt følgende med blyant nedkradsede ord af en hånd, som finansmanden ikke kendte:

"Den blå diamant bringer ulykke. Husk på baron d'Hautrec."

Den blå diamants mangeartede oplevelser var ikke endt med dette. Efter at den allerede var blevet bekendt gennem mordet på baron d'Hautrec og optrinnet i Drouots auktionssal, skulle den et halvt år efter nå sin store berømmelse. Den følgende sommer mistede grevinden af Crozon ved tyveri denne kostelige juvel, som hun havde haft så megen møje med at få erhvervet.

Vi skal give en skildring af denne mærkelige affære, hvis livlige udvikling satte os alle i bevægelse, og som jeg endelig har fået lejlighed til at kaste noget lys over.

Om aftenen den 10. august var hr. og fru Crozons gæster samlet i salonen på deres pragtfulde slot ved Somme. Der blev musiceret. Grevinden satte sig til pianoet og lagde sine juvelringe, deriblandt baron d'Hautrecs ring, fra sig på et lille bord ved siden af instrumentet.

Efter en times forløb trak greven sig tilbage og ligeså hans to fætre, herrerne d'Andelle samt fru Réal, en intim veninde af grevinden, som sad alene tilbage med den østrigske konsul hr. Bleichen og dennes frue.

De sad og talte sammen. Så slukkede grevinden en stor lampe, som stod på bordet i salonen. Samtidig slukkede hr. Bleichen de to lamper på pianoet.

Der blev et øjeblik helt mørkt og der opstod en smule forskrækkelse; men så tændte konsulen et lys, og alle begav sig til deres soveværelser. Så snart grevinden var kommet til sit, erindrede hun sine juveler og sendte sin kammerpige ned for at hente dem. Hun kom tilbage og lagde dem på kamingesimsen, uden at fruen betragtede dem nærmere. Næste dag så fru Crozon, at der manglede en ring: ringen med den blå diamant.

Hun underrettede sin mand om dette.

Den slutning, de kom til, var straks denne: Da kammerpigen var hævet over mistanke, kunne den skyldige ikke være nogen anden end hr. Bleichen.

Greven henvendte sig til politiet i Amiens, som åbnede en undersøgelse og i al hemmelighed fik den mest virksomme overvågning i stand, for at den østrigske konsul hverken skulle kunne sælge ringen eller sende den bort.

Dag og nat omgav politifolk slottet. Der gik fjorten dage, uden at der hændte det mindste. Hr. Bleichen meddelte, at han nu agtede at rejse. Samme dag blev der indgivet klage over ham. En politifuldmægtig indfandt sig officielt og påbød undersøgelse af rejsetøjet. I en lille æske, hvis nøgle baronen altid havde hos sig, fandt man en flakon med sæbepulver; i den lå ringen!

Fru Bleichen besvimede. Hendes mand blev arresteret.

Man vil endnu erindre det forsvarssystem, som den anklagede fulgte. Han kunne, erklærede han, ikke forklare sig ringens tilstedeværelse anderledes end som udslag af hr. Crozons hævnlyst. "Greven er brutal og gør sin hustru ulykkelig. Jeg har haft en lang samtale med hende og har stærkt rådet hende til skilsmisse. Efter at have fået det at vide har greven hævnet sig ved at tage ringen og ved min afrejse stukket den ind imellem mit tøj." Greven og grevinden opretholdt energisk deres klage. Almenheden havde da kun at vælge mellem deres og konsulens forklaring, og begge disse var lige mulige og lige sandsynlige. Der kom intet nyt til, som kunne bringe nogen af vægtskålene til at synke. En hel måneds snak, gisninger og efterspørgsler bragte ingen som helst vished.

Trætte af alt dette spektakel og ude af stand til at skaffe det afgørende bevis for skyld, der ville retfærdiggøre deres anklage, anmodede hr. og fru Crozon om, at man fra Paris ville sende en politimand, som var i stand til at rede trådene ud fra hinanden. Man sendte Ganimard.

I tre dage snusede den gamle inspektør omkring og snakkede med alle, foretog spadsereture i parken, havde lange samtaler med tjenestepiger, med chauffører, gartnere og personalet på postkontoret i nærheden, beså de værelser, hvor ægteparret Bleichen, fætrene d'Andelle og fru de Réal havde boet. Derefter forsvandt han en morgen uden at tage afsked med sine værtsfolk.

Men en uge efter fik de følgende telegram:

> "Anmoder Dem om at møde i morgen, fredag, klokken 5 eftermiddag i det japanske tehus ved Rue Boissy d'Anglais.
>
> *Ganimard."*

Præcis klokken 5 om fredagen standsede deres automobil uden for nummer 9 ved Rue Boissy d'Anglais. Uden et ord til forklaring førte den gamle inspektør, som ventede på dem ude på fortovet, dem op i anden etage i tehuset.

I en af salene traf de to personer, som Ganimard præsenterede for dem:

"Hr. Gerbois, lærer ved latinskolen i Versailles, fra hvem, som De vil erindre, Arsène Lupin har stjålet en halv million, – hr. Léonce d'Hautrec, brodersøn af baron d'Hautrec og enearving efter ham."

De fire personer tog plads. Nogle minutter efter kom en femte. Det var politichefen.

Hr. Dudouis lod til at være i temmelig dårligt humør. Han hilste og sagde:

"Hvad er der på færde nu, Ganimard? Jeg fik Deres telefonbesked på præfektens kontor. Er det noget alvorligt?"

"Meget alvorligt, chef, inden en time er gået, skal de sidste begivenheder, som jeg har været med til at udforske, blive opklaret her. Det forekom mig, at Deres nærværelse da var nødvendig."

"Og ligeledes Dieuzys og Folenfants, som jeg så udenfor i nærheden af døren?"

"Ja."

"Hvad er det da? Er der tale om en arrestation? Det er svært, så højtideligt alt er sat i scene! Nå, Ganimard, jeg ønsker at høre, hvad De har at sige."

Ganimard ventede nogle øjeblikke; så sagde han i den åbenbare hensigt at gøre det største indtryk på sine tilhørere:

"For det første erklærer jeg, at hr. Bleichen intet har med tyveriet af ringen at gøre."

"Nå!" sagde hr. Dudouis; "dette er slet og ret en erklæring … og af meget alvorlig art."

Og greven spurgte:

"Er det kun dette, De har … opdaget?"

"Nej. To dage efter tyveriet førte tilfældigvis en automobiltur tre af Deres gæster til den lille by Crêcy. Mens to af disse personer besøgte den berømte slagmark der, skyndte den tredje sig til postkontoret og afsendte en lille æske, som var ombundet

og forseglet efter reglementets forskrifter, og som erklæredes at have en værdi af hundrede francs."

Hr. de Crozon indvendte:

"Dette er jo ganske naturligt."

"Måske det vil forekomme Dem mindre naturligt, at denne person i stedet for at opgive sit virkelige navn foretog afsendelsen under navnet Rousseau, og at adressaten, en hr. Beloux i Paris, flyttede den samme aften, som han modtog æsken – det vil sige ringen."

"Der er måske tale om en af mine fætre d'Andelle?" spurgte greven.

"Nej, ikke om de to herrer."

"Om fru de Réal da?"

"Ja."

Overrasket råbte grevinden:

"De anklager altså min veninde, fru de Réal?"

"Bare et spørgsmål, frue," sagde Ganimard. "Var fru de Réal til stede ved salget af den blå diamant?"

"Ja, men hun var der for egen regning. Vi var ikke sammen."

"Havde hun rådet Dem til at købe ringen?"

Grevinden tænkte sig om.

"Ja ... jo ... jeg tror endda, det var hende, som talte til mig om det først ..."

"Jeg fæster mig ved dette der svar, frue. Det er altså sådan, at fru de Réal har talt først til Dem om denne ring og bragt Dem til at købe den?"

"Men ... min veninde er ikke i stand til ..."

"Undskyld, undskyld, men fru de Réal er kun Deres veninde fra den sidste tid, ikke Deres intime veninde, som det har stået

i aviserne, hvilket har fjernet mistanken fra hende. De har ikke kendt hende længere end siden sidste vinter. Nu skal jeg bevise for Dem, at alt, hvad hun har fortalt Dem om sig selv, om sin fortid og sine forbindelser, er absolut usandt, at fru Blanche de Réal ikke eksisterede, før De traf hende, og at hun ikke eksisterer den dag i dag."

"Og så?"

"Så?" gentog Ganimard.

"Ja, hele denne historie er meget interessant, men hvilken forbindelse har den med vor sag? Hvis det er sådan, at fru de Réal har taget ringen, hvilket ingenlunde er bevist, hvorfor har hun da skjult den i hr. Bleichens tandpulver? For pokker, når man gør sig den ulejlighed at stjæle den blå diamant, så beholder man den. Hvad har De at svare til dette?"

"Jeg? Ingenting, men fru de Réal vil svare."

"Hun eksisterer altså?"

"Hun eksisterer … uden at eksistere. Hør nu. Da jeg for tre dage siden læste den avis, som jeg læser hver dag, fandt jeg i spidsen for listen over de fremmede i Trouville: '*Hotel du Beaurivage*: Fru de Réal' … og så videre. De kan forstå, at jeg samme aften var i Trouville, og at jeg udspurgte direktøren for hotellet. Efter signalementet og efter visse indicier, som jeg samlede sammen, måtte denne fru de Réal sikkert være den person, jeg søgte. Men hun havde forladt hotellet og opgivet sin adresse i Paris, Rue du Colisée 3. I forgårs indfandt jeg mig der og fik at vide, at der ikke fandtes nogen fru de Réal, men slet og ret en dame ved navn Réal, som boede i tredje etage, var mæglerske ved diamantsalg og ofte var bortrejst. Hun var netop kommet hjem fra en rejse. I går ringede jeg på hos hende og

tilbød under et falsk navn fru Réal mine tjenester som mellemmand overfor personer, som var således situerede, at de kunne købe kostbare stene. I dag skal vi træffes her til vor første forretning."

"Hvad for noget? Venter De hende?"

"Klokken halv seks."

"Og De er sikker ...?"

"På, at hun er fru de Réal fra Deres slot? Jeg har uomstødelige beviser for det. Men ... hør nu ... det er Folenfant, som giver signal ..."

En skarp fløjten havde ladet sig høre, og Ganimard rejste sig hurtigt.

"Der er ingen tid at spilde. Vil hr. og fru Crozon gå ind i et andet værelse? De også, hr. d'Hautrec ... og De, hr. Gerbois. Døren kan stå på klem, og ved det første signal kommer De ind. De, hr. politichef, må blive herinde."

"Og om der nu skulle komme andre?" sagde hr. Dudouis.

"Her kommer ingen andre. Dette sted er nyt, og værten, som er en af mine venner, slipper ingen levende sjæl herop ... undtagen den blonde dame."

"Den blonde dame? Hvad er det, De siger?"

"Den blonde dame selv, chef, Arsène Lupins medskyldige og veninde, den hemmelighedsfulde blonde dame, mod hvem jeg har sikre beviser, men mod hvem jeg også og i Deres nærværelse vil samle vidnesbyrd fra alle dem, hun har bestjålet."

Han så ud af vinduet.

"Der kommer hun ... Hun går ind ... Det bliver værre for hende at komme ud igen; Folenfant og Dieuzy bevogter

gadedøren ... Den blonde dame er i vor magt, chef!"

Næsten med det samme viste en dame sig i døren. Hun var høj, slank, havde et meget blegt ansigt og stærkt guldgult hår.

Ganimard blev grebet af en sådan bevægelse, at han forblev stum og ikke kunne få det mindste ord frem. Her var hun, lige over for ham, inden for hans rækkevidde! Hvilken sejr over Arsène Lupin! – og hvilken hævn! Og samtidig syntes denne sejr ham at være vundet så let, at han spurgte sig selv, om ikke den blonde dame var gledet i hænderne på ham i kraft af et af disse mirakler, som Lupin var en mester i at få i stand.

Hun blev imidlertid stående og ventede, forbavset over hans tavshed, og så sig omkring uden at lægge skjul på, at hun var ængstelig.

"Nu går hun, nu forsvinder hun!" tænkte Ganimard forfærdet.

Pludselig stillede han sig mellem hende og døren. Hun vendte sig om og ville gå ud.

"Nej, nej," sagde han, "hvorfor vil De gå?"

"Jeg forstår slet ikke denne optræden. Lad mig få ... "

"Der er ingen grund til, at De skal gå, frue, men der er mange grunde for, at De bliver."

"Men ..."

"Det hjælper ikke, De må ikke gå."

Hun blev endnu blegere, sank ned på en stol og stammede:

"Hvad vil De ...?"

Ganimard var sejrherre. Nu havde han den blonde dame. Han tilkæmpede sig herredømme over sig selv og sagde:

"Jeg har den ære at forestille Dem denne ven, som jeg har talt om til Dem, og som gerne vil købe juveler … især diamanter. Har De sikret Dem det, De lovede mig?"

"Nej … jeg ved ikke … jeg husker ikke … jeg husker ikke …"

"Jo … tænk Dem nu om … En person af Deres bekendtskab skulle skaffe Dem en farvet diamant … 'Noget lignende som den blå diamant,' sagde jeg og lo, og De svarede: 'Akkurat, måske jeg kan skaffe Dem noget sådant.' Husker De ikke det?"

Hun svarede ikke. En lille pakke, som hun havde i hånden, faldt fra hende. Hun tog den hurtig op og trykkede den ind til sig. Hendes fingre holdt krampagtigt fast på den.

"Nå," sagde Ganimard, "jeg ser, at De ikke har tillid til os, fru de Réal; jeg skal give Dem et godt eksempel og vise Dem hvad jeg har."

Han fremtog af sin lommebog et papir, som han foldede ud; i det lå en lille tot hår.

"Her er først en del af Antoinette Bréhats hår, som er revet af hende af baron d'Hautrec og opsamlet i hans døde hånd. Jeg har truffet frøken Gerbois, hun har bestemt genkendt farven af den blonde dames hår … den samme farve, som Deres hår har, for resten … nøjagtig den samme farve."

Fru Réal så på ham med en dum mine, som om hun slet ikke kunne fatte meningen af hans ord. Han fortsatte:

"Og her er to parfumeflasker, vistnok tomme og uden etikette, men endnu med et spor at lugt i, så at frøken Gerbois endnu i morges har genkendt parfumen hos den blonde dame, som ledsagede hende på en rejse, der varede i to uger. Nu skriver den ene af disse flasker sig fra det værelse, som fru de

Réal beboede på Crozons slot, og den anden fra det værelse, De beboede i Hotel Beaurivage."

"Hvad siger De? ... Den blonde dame ... Crozons slot ..."

Uden at svare lagde inspektøren fire stykker papir på bordet.

"Se her," sagde han. "Her er en prøve på Antoinette Bréhats skrift, her er en anden af den dame, som skrev til baron Herschmann ved salget af den blå diamant. Her er en skriftprøve af fru de Réal under hendes ophold på Crozons slot, og den fjerde ... den er af Dem, frue ... Det er Deres navn og adresse, som De har givet til portieren i Hotel Beaurivage i Trouville. Sammenlign nu disse fire skriftprøver. De er aldeles ens."

"Men De er jo gal! De er gal! Hvad skal alt dette betyde?"

"Det betyder, frue," råbte Ganimard i den højeste ophidselse, "at den blonde dame, Arsène Lupins veninde og medskyldige, ikke er nogen anden end Dem."

Han slog døren op til det næste værelse, greb fat i hr. Gerbois, trak ham med sig og stillede ham foran fru Réal.

"Hr. Gerbois, genkender De den person, som bortførte Deres datter, og som De siden traf hos advokat Detinan?"

"Nej."

Det kom som et slag mod alle. Ganimard vaklede.

"Nej? Er det muligt? ... Tænk Dem om!"

"Fruen er lys som den blonde dame ... bleg som hun ... men ellers ligner hun hende slet ikke."

"Jeg kan ikke forstå ... En sådan fejltagelse er umulig ... Hr. d'Hautrec, kender De Antoinette Bréhat igen?"

"Jeg har set Antoinette Bréhat hos min onkel ... det er ikke den dame."

"Og fruen er heller ikke fru de Réal," sagde grev Crozon.

Dette var nådestødet. Ganimard blev siddende ubevægelig med sænket hoved og stirrende øjne. Af alle hans kombinationer var der intet igen. Hele bygningen styrtede sammen.

Hr. Dudouis rejste sig.

"De må undskylde os, frue, her foreligger en beklagelig fejltagelse, som jeg må bede Dem glemme. Men hvad jeg ikke rigtig har kunnet forstå, er Deres uro … Deres besynderlige holdning, siden De kom herhen."

"Herregud, jeg var jo bange … Jeg har juveler for over hundrede tusind francs i min æske, og Deres vens optræden forekom mig ikke ganske betryggende."

"Men Deres stadige rejser?"

"Er de ikke nødvendige af hensyn til min forretning?"

Hr. Dudouis kunne intet svare på dette. Han henvendte sig til sin underordnede.

"De har indhentet Deres oplysninger med en beklagelig overfladiskhed, Ganimard, og De har opført Dem på den mest ubehjælpelige måde over for fruen. De kommer til at forklare Dem nærmere på mit privatkontor."

Sammenkomsten var dermed slut, og politichefen stod færdig til at gå, da der hændte noget virkelig forbløffende. Fru Réal gik hen til inspektøren og sagde til ham:

"Jeg hører, at De hedder hr. Ganimard … Jeg tager vel ikke fejl?"

"Nej."

"I så fald må dette brev være til Dem; jeg fik det i morges, og De ser adressen: 'Hr. Justin Ganimard – ved godhed af fru Réal'. Jeg troede, det var en spøg, fordi jeg jo ikke kendte Dem under det navn, men den ukendte brevskriver har uden tvivl vidst, at jeg skulle træffe Dem."

I det første øjeblik var Justin Ganimard nær ved at gribe brevet og tilintetgøre det. Men han vovede det ikke i sin overordnedes nærværelse og åbnede derfor brevet. Det indeholdt følgende ord, som han læste højt, men med næppe hørlig stemme:

> "Der var en gang en blond dame, en Lupin og en Ganimard. Nu ville den onde Ganimard gøre den smukke, blonde dame fortræd, men den brave Lupin ønskede det ikke. Da den brave Lupin ønskede, at den blonde dame skulle blive nøje kendt med grevinde Crozon, lod han hende antage navnet fru de Réal, hvilket er – eller på det nærmeste er – navnet på en hæderlig forretningsdame, hvis hår er guldblondt, og hvis ansigt er blegt. Og den brave Lupin sagde til sig selv: 'Hvis den onde Ganimard er på spor efter den blonde dame, må det være til stor fordel for mig at lede ham ind på sporet efter den hæderlige forretningsdame!' Det var en klog forholdsregel, som bar sine frugter. En liden notits, som blev tilstillet den onde Ganimards blad, en parfumeflaske, som med forsæt var glemt af den virkelige blonde dame på Hotel Beaurivage, fru Réals navn og adresse, skrevet af denne samme virkelige blonde dame på hotellet – mere behøvedes der ikke. Hvad siger De om det, Ganimard? Jeg har villet fortælle Dem denne historie i alle enkeltheder, da jeg ved,

at De vil være den første til at le ad den. Den er også virkelig pikant, og jeg tilstår, at jag for min part har moret mig kosteligt over den.

Jeg takker Dem da, kære ven, og beder Dem bringe mig i behagelig erindring hos den udmærkede hr. Dudouis.

Arsène Lupin."

"Men han ved jo alt!" stønnede Ganimard, som det slet ikke faldt ind at le. "Han ved jo ting, som jeg ikke har sagt til nogen! Hvorledes kunne han vide, at jeg ville anmode Dem om at komme, hr. Dudouis? Hvorledes kunne han vide noget om min opdagelse af den første parfumeflaske? ... Hvorledes kunne han vide ...?"

Han stampede i gulvet og sled sig i håret og var et bytte for den mest tragiske fortvivlelse.

Hr. Dudouis følte medlidenhed med ham.

"Nå, Ganimard, De må se at trøste Dem og så forsøge at gøre det bedre næste gang."

Og politichefen gik, ledsaget af fru Réal,

Der gik ti minutter, og Ganimard læste endnu Lupins brev, og læste det om igen. I et hjørne af værelset talte hr. og fru Crozon, hr. d'Hautrec og hr. Gerbois livligt sammen. Endelig henvendte greven sig til politiinspektøren:

"Af alt dette fremgår det altså, at vi ikke er kommet længere, end vi var før," sagde han.

"Nej, undskyld! Min undersøgelse har fastslået, at den blonde dame uomtvisteligt er heltinden i disse eventyr, og at hun står

under Lupins kommando. Det er et uhyre skridt fremad."

"Men det tjener til ingenting. Problemet bliver derved endnu dunklere. Den blonde dame myrder for at stjæle den blå diamant, men hun stjæler den ikke. – Hun stjæler den, men det er for at skille sig ved den til fordel for en anden."

"Jeg kan ikke gøre noget ved det."

"Nej, men der kunne måske findes nogen, som ..."

"Hvad mener De?"

Greven tøvede med svaret, men grevinden greb ordet og sagde rent ud:

"Der findes en mand, en eneste efter Dem, som efter min mening ville være i stund til at bekæmpe Lupin og overvinde ham. Ville det være Dem ubehageligt, hr. Ganimard, om vi søgte Sherlock Holmes' hjælp?"

Han blev bragt ud af sin åndelige ligevægt.

"Nej ... men ... jeg forstår ikke rigtigt ..."

"Hør nu. Alle disse hemmelighedsfulde historier ærgrer mig. Jeg vil se klart. Hr. Gerbois og hr. d'Hautrec vil det samme, og vi er kommet overens om at henvende os til den berømte engelske detektiv."

"De har ret, frue," sagde inspektøren med en oprigtighed, som ikke var uden en vis fortjeneste. "De har ret. Gamle Ganimard har ikke kræfter til at prøve en kamp med Arsène Lupin. Vil det lykkes for Sherlock Holmes? Jeg ønsker det, for jeg nærer den største beundring for ham ... Men ... det er lidet sandsynligt."

"Er det lidet sandsynligt, at det vil lykkes for ham?"

"Ja, efter min mening. Jeg tror, at en duel mellem Sherlock Holmes og Arsène Lupin er en på forhånd op- og afgjort sag.

Englænderen vil blive slået."

"Men han kan i ethvert tilfælde gøre regning på Dem?"

"Helt og holdent, frue. Min hjælp er han sikker på uden forbehold."

"Kender De hans adresse?"

"Ja, Baker Street 221 B."

Samme aften kaldte hr. og fru Crozon deres klage mod konsul Bleichen tilbage, og et fællesbrev fra de i sagen interesserede blev sendt til Sherlock Holmes.

3. Sherlock Holmes indleder fjendtlighederne

"Hvad skal det være, mine herrer?"

"Hvad De vil," svarede Arsène Lupin i en tone som én, disse småting angående ernæringen interesserede meget lidt. "Hvad De vil, bare det ikke er kød og ikke alkohol."

Opvarteren trak foragteligt på skuldrene og gik.

"Er De fremdeles vegetarianer?" spurgte jeg forbavset.

"Ja, endnu strengere end før," svarede Lupin.

"I følge smag eller tro eller vane?"

"Af sundhedshensyn."

"Og De bryder aldrig Deres princip?"

"Å jo dog ... når jeg går til selskaber ... for ikke at være anderledes end de andre."

Vi spiste begge til middag i nærheden af Gare du Nord i en lille restaurant, som Arsène Lupin havde kaldt mig hen til. Han morer sig fra tid til anden med således om morgenen gennem telegram at sætte mig stævne et eller andet sted i Paris. Han er da altid meget livlig, lykkelig over tilværelsen, ligefrem og elskværdig, og altid har han en uforudset anekdote eller en erindring eller en historie om eventyrlige hændelser at fortælle.

Den aften, jeg nu taler om, forekom han mig endnu mere overstrømmende end sædvanlig. Han lo og passiarede med et ejendommeligt liv og lod denne fine ironi spille ind, som er hans specialitet, en let og tvangløs ironi uden bitterhed. Det var en fornøjelse at se ham således, og jeg kunne ikke undlade at udtale min tilfredshed med det.

"Ja," udbrød han, "jeg har sådanne dage, da alt forekommer mig dejligt, da jeg føler livet i mig som en uendelig skat, som jeg aldrig kommer til at bruge op. Og Gud skal dog vide, at jeg lever uden at spare mig!"

"De lever måske alt for meget."

"Skatten er uendelig, siger jeg Dem! jeg kan give ud af den og ødsle med den, jeg kan strø mine kræfter og min ungdom ud for alle vinde og give plads for endnu mere livlige og endnu yngre kræfter … Og så er mit liv så skønt! … Ikke sandt, jeg havde bare behøvet at ville det for fra den ene dag til den anden at blive … ja, hvad skal jeg sige? Taler, fabrikschef, politiker … Men jeg sværger Dem til, det kunne aldrig falde mig ind! Arsène Lupin er jeg, og Arsène Lupin bliver jeg. Og jeg søger forgæves i historien efter en skæbne, der kan sammenlignes med min, en skæbne, hvis bestemmelse er blevet bedre opfyldt … Napoleon? Ja måske … men da måtte det være Napoleon ved slutningen af sin kejserlige løbebane, under felttoget i Frankrig, mens Europa havde sat sig for at knuse ham, og han ved hvert slag spurgte sig selv, om det ikke var det sidste, han oplevede."

Spøgte han, eller talte han alvorligt? Tonen i hans stemme var blevet varmere, og han fortsatte:

"Jeg har det alt sammen på samme måde, ser De: Faren! Det uafladelige indtryk af faren! At indånde den som luften, at se og høre den rundt omkring sig, hvorledes den puster og brøler, hvorledes den ligger på lur og nærmer sig … Og så forblive rolig midt under stormen … ikke vakle! … Ellers er du fortabt … Der findes kun én følelse, som kommer op mod denne, og det er den

at være vognstyrer på en automobil i fart! Men en sådan fart varer en morgenstund, mens min varer hele livet!"

"Å, hvilken lyrik!" udbrød jeg ... "Og så vil De virkelig fortælle mig, at De ikke har en særlig grund til denne begejstring!"

Han smilede.

"De er en fin psykolog," sagde han. "Der er virkelig noget særligt på færde."

Han skænkede sig et stort glas koldt vand, tømte det og sagde:

"Har De læst *Temps* for i dag?"

"Nej."

"Sherlock Holmes skulle komme over Kanalen i eftermiddag og være her omkring klokken seks."

"Det var som pokker! Hvad skal han her?"

"Det er en lille tur, som ægtefællerne Crozon, d'Hautrecs brodersøn og Gerbois har indbudt ham til. De er truffet sammen på Gare du Nord, og derefter har de mødt Ganimard. I dette øjeblik konfererer de med hinanden alle seks."

Trods den uhyre nysgerrighed, Arsène Lupin fremkalder hos mig, tillader jeg mig aldrig at udspørge ham angående begivenhederne i hans privatliv, før han selv har talt til mig om dem. Dette overholder jeg strengt. I dette øjeblik var hans navn endnu ikke blevet nævnt, i alt fald ikke officielt, i forbindelse med den blå diamant. Jeg måtte derfor være tålmodig.

Han fortsatte:

"*Temps* offentliggør ligeledes et interview med denne udmærkede Ganimard, i følge hvilket en vis blond dame, som skulle være min veninde, havde dræbt baron d'Hautrec og forsøgt at frastjæle fru de Crozon hendes berømte ring. Og han

anklager vel at mærke mig for at være anstifteren af disse gerninger."

Der fo'r en let gysen igennem mig. Var dette sandt? Skulle jeg tro, at vanen til tyveri, hans levevis og begivenhedernes logiske følger havde ført denne mand helt til mord? Jeg så på ham. Han så så rolig ud, hans blik var så frejdigt!

Jeg betragtede hans hænder; de var uendelig fine, det var i sandhed fredelige hænder …

"Ganimard går i vildelse," sagde jeg.

Han protesterede.

"Nej, nej, Ganimard har sine fine indfald … undertiden lægger han endog åndfuldhed for dagen."

"Åndfuldhed?"

"Ja, ja. Dette interview for eksempel er et mesterstykke. Først meddeler han sin engelske rivals ankomst for at advare mig og gøre hans opgave vanskeligere. Dernæst angiver han nøjagtig, hvor langt han selv har bragt det med undersøgelserne, for at Holmes ikke skal få æren for hans egne opdagelser. Det er ærligt spil."

"Men i hvert fald har De altså nu to modstandere på halsen, to farlige modstandere!"

"Å, den ene regner jeg ikke med!"

"Og den anden?"

"Holmes? Jo, jeg indrømmer, at han holder mål. Men det er netop dette, som glæder mig og sætter mig i så godt humør. Først er der nu spørgsmålet om æren; man mener, at det ikke er for meget forlangt af den berømte englænder, at han skal klare mig. Og tænk så dernæst på den fornøjelse, en stridsmand af min art må føle ved tanken om en duel med Sherlock Holmes!

Jeg bliver sandelig nødt til at gøre mit bedste! For jeg kender den fyr, han giver sig ikke så let."

"Han er stærk."

"Meget stærk. Som politimand tror jeg ikke, at han har eller nogen sinde har haft sin lige. Men jeg har en fordel fremfor ham, nemlig at han må angribe, mens jeg forsvarer mig. Min rolle er lettere at spille. Og desuden ..."

Han smilede næsten umærkeligt og fortsatte:

"Desuden kender jeg hans måde at føre krig på, men han kender ikke min. Og jeg skal give ham et par ting at tænke over."

Han bankede i bordet med fingeren og talte i en henrykt tone:

"Arsène Lupin mod Sherlock Holmes ... Frankrig mod England ... Endelig skal Trafalgar-slaget blive hævnet! ... Å, den stakkel ... han ser ikke, at jeg er forberedt ... og når Lupin er forberedt ..."

Han brød pludselig af, idet han fik et hosteanfald og skjulte sit ansigt i servietten, som om han havde fået noget på tværs i halsen.

"Har De fået en brødkrumme i halsen?" spurgte jeg. "Drik lidt vand!"

"Nej, det er ikke det," svarede han med halvkvalt stemme.

"Hvad er det da?"

"Jeg trænger til luft."

"Skal jeg lade vinduet åbne?"

"Nej, jeg går ud ... skynd Dem, giv mig min frakke og hat, så forsvinder jeg."

"Men hvad skal dette betyde?"

"De to herrer, som netop kom ind … De ser den største af dem … nuvel, når vi går ud, så gå på venstre side af mig, så han ikke får mig at se."

"Er det ham, som sætter sig lige bag Dem?"

"Ja. Det er ham … Af personlige grunde foretrækker jeg … Jeg skal forklare Dem det, når vi vel er ude …"

"Men hvem er det da?"

"Sherlock Holmes."

Han gjorde en voldsom anstrengelse for at beherske sig, som om han skammede sig over sin nervøse tilstand; han lagde servietten fra sig, tømte et glas vand og var så ganske sig selv igen. Smilende sagde han til mig:

"Det er sandelig pudsigt! Jeg kommer ellers ikke så let ud af ligevægt, men dette pludselige syn …"

"Hvad har De at være bange for? Der er jo ingen, som kan kende Dem igen gennem alle Deres maskeringer. Selv jeg synes, hver gang jeg ser Dem igen, at jeg står overfor en ny person."

"*Han* kender mig igen," sagde Arsène Lupin. "Han har kun set mig én gang, men da følte jeg, at han så mig en gang for alle, og at han ikke blot lagde mærke til mit ydre, som altid kan forandres, men også til mit inderste væsen … Og så … ventede jeg ikke dette! Det er et besynderligt møde … i denne lille restaurant …"

"Vel, skal vi så gå?" spurgte jeg.

"Nej … nej …"

"Hvad agter De at gøre?"

"Det bedste ville være at gå ganske åbent til værks … at overgive mig til ham …"

"Det tænker De da vel ikke på?"

"Jo, det gør jeg … Og så ville jeg have den fordel at kunne udspørge ham og få at vide. Hvor meget han ved … Vent, jeg har indtrykket af, at hans blik dvæler ved min nakke og mine skuldre … og at han søger … at han drager sig til minde …"

Han sad og tænkte. Jeg lagde mærke til et ondskabsfuldt smil i hans mundvige; så rejste han sig pludselig, vistnok mere i følge et indfald, end fordi situationen tilsagde ham det, vendte sig om, bukkede og sagde muntert.

"Nej, hvad ser jeg? Det var da sandelig næsten alt for heldigt! … Tillad mig at præsentere en af mine venner for Dem …"

Et sekund eller to var englænderen helt ude af fatning; så gjorde han en instinktmæssig bevægelse og var parat til at kaste sig over Arsène Lupin. Men denne rystede på hovedet.

"Det ville være en fejl af Dem … Foruden at De kom til at gøre en bevægelse, som ikke var smuk … og så ville det være ganske unyttigt …"

Englænderen så til højre og til venstre, som om han søgte hjælp.

"Ikke heller det," sagde Lupin. "Er De forresten ganske sikker på at være i stand til at lægge hånd på mig? Nej, vis Dem nu som en god spiller!"

Det var en opgave, som i dette tilfælde ikke var meget fristende. Alligevel er det sandsynligt, at det var dette, som forekom englænderen bedst, for han rejste sig halvvejs og

præsenterede koldblodigt: "Hr. Watson, min ven og medarbejder. – Hr. Arsène Lupin."

Watsons forbavselse vakte munterhed. Hans opspærrede øjne og hans store, åbne mund delte hans trinde, velnærede ansigt tværs over på to steder, og omkring ansigtet dannede hans børsteformede hår og et kort skæg en indfatning, der mindede om tørt, kraftigt græs.

"Watson, De skjuler ikke tilstrækkeligt Deres forbavselse over begivenheder, som hører til de naturligste i verden," sagde Sherlock Holmes spøgende og halvvejs drillende.

"Hvorfor arresterer De ham ikke?" stammede Watson.

"De har vist ikke lagt mærke til, Watson, at denne herre befinder sig imellem døren og mig og bare et skridt fra døren. Jeg ville ikke få tid til at røre lillefingeren, før han allerede var ude."

"Nå, det skal ikke være nogen hindring for Dem," sagde Lupin.

Han gik rundt om bordet og satte sig på en sådan plads, at englænderen var imellem døren og ham. Dette var jo ligefrem at overgive sig.

Watson så på Holmes for at få at vide, om han havde ret til at beundre denne dristighed. Englænderen så uudgrundelig ud. Men et øjeblik efter råbte han:

"Opvarter!"

Opvarteren kom løbende. Holmes bestilte:

"Sodavand, øl og whisky!"

Freden var sluttet … indtil videre. Kort efter sad vi alle fire ved samme bord og talte roligt samme.

Sherlock Holmes er som enhver anden mand, man træffer på hver dag. Han er omkring 50 år gammel og ligner en brav borger, som har tilbragt sit liv med bogføring ved et pult. Intet adskiller ham fra en brav borger i London, hverken hans rødlige kindskæg eller hans barberede hage eller hans noget tunge udseende. – Intet, undtagen hans forfærdelig skarpe, livlige og gennemtrængende øjne.

Og så er han Sherlock Holmes, det vil sige et slags fænomen af intuition, iagttagelsesevne, klarsyn og genialitet. Man skulle kunne tro, at naturen havde moret sig med at tage de to ejendommeligste typer på en politimand, som fantasien har frembragt, Edgar Poes Dupin og Gaboriaus Lecoq, for af dem at skabe en på sin vis endnu mere usædvanlig og uvirkelig type. Og man spørger uvilkårligt sig selv, når man hører fortælle om disse bedrifter, som har gjort ham berømt i hele verden, man spørger sig selv, om han, denne Sherlock Holmes, ikke er en sagnfigur, en helt, der er sprunget levende frem af en stor romanforfatters, en Conan Doyles, hjerne.

Da Arsène Lupin spurgte ham, hvor længe hans ophold ville vare, førte han straks samtalen over på det rette felt.

"Mit ophold her afhænger af Dem, hr. Lupin."

"Nå!" svarede den anden leende, "afhænger det af mig, så ville jeg bede Dem tage med dampbåden tilbage til England i aften."

"I aften er lidt tidligt, men jeg håber at kunne rejse om – otte-ti dage ..."

"Har De da så travlt?"

"Jeg har så mange jern i liden – tyveriet i den engelsk-kinesiske bank, lady Ecclestons bortførelse ... Hør, hr. Lupin, tror De, at en uge vil strække til?"

"Rigeligt, hvis De holder Dem til den dobbelte affære med den blå diamant. Det er for resten den tid, jeg behøver for at tage mine forsigtighedsregler for det tilfælde, at løsningen af denne dobbelte sag skulle give Dem visse fordele over mig, der ville være farlige for min sikkerhed."

"Det er disse fordele, jeg agter at skaffe mig i løbet af otte-ti dage," sagde englænderen.

"Og den ellevte dag lader De mig måske arrestere?"

"Den tiende dag, det er yderste frist."

Lupin tænkte sig om og rystede på hovedet.

"Vanskeligt ... vanskeligt ...," sagde han.

"Vanskeligt, ja, men muligt og derfor sikkert ..."

"Absolut sikkert," sagde Watson, som om han selv nøjagtig havde beregnet hele den lange række af operationer, som skulle føre hans medarbejder til det angivne resultat.

Sherlock Holmes smilede

"Watson, som forstår sig på det, kan bevidne det."

Og han fortsatte:

"Jeg har naturligvis ikke alle trumfer på hånden, da det jo drejer sig om en sag, som allerede er flere måneder gammel. Jeg mangler begyndelsen, de indicier, på hvilke jeg plejer at støtte mine undersøgelser."

"For eksempel gadestænk og cigaretaske," sagde Watson betydningsfuldt.

"Men foruden hr. Ganimards betydningsfulde slutninger har jeg til min tjeneste alle de artikler, som har været skrevet om denne sag, alle de indsamlede iagttagelser og som følge af alt dette også nogle personlige forestillinger om sagen."

"Nogle forestillinger, som er fremkaldt dels ved analyse, dels ved hypotese," tilføjede Watson med eftertryk.

"Er det alt for påtrængende," sagde Arsène Lupin i den ærbødige tone, han brugte over for Holmes, "er det påtrængende at spørge Dem om den almindelige mening, som De har kunnet danne Dem?"

Det var i sandhed af højeste interesse at se disse to mænd sidde lige over for hinanden med albuerne støttet på bordet og diskutere alvorligt og roligt, som om de havde et vanskeligt problem at løse eller et stridspunkt at blive enige om. Og det var også en overlegen ironi, hvormed de begge som kunstelskere og kunstnere nød denne situation. Watson strålede af velvære.

Sherlock Holmes stoppede langsomt sin pibe, tændte den og sagde:

"Jeg mener, at denne sag er betydelig mindre indviklet, end den ser ud til ved første betragtning."

"Ja, langt mindre indviklet," sagde det trofaste ekko, Watson.

"Jeg siger *sagen*, thi for mig er der kun én sag. Baron d'Hautrecs død, historien med hans ring, og mysteriet med nummer 514, serie 23 er kun forskellige udviklingsfaser af, hvad man kunne kalde den blonde dames gåde. Nu gælder det efter min mening ganske simpelt at opdage det bånd, som knytter disse tre episoder af den samme historie til hinanden, den kendsgerning, som beviser enheden i de tre metoder. Ganimard, hvis dom er lidt overfladisk, ser denne enhed i evnen til at forsvinde, til at kunne gå og komme uden at blive

set. Men denne indgriben af noget mirakuløst tilfredsstiller ikke mig."

"Nuvel?"

"Efter min mening," sagde Holmes kort, "ligger det karakteristiske ved disse tre begivenheder i Deres åbenbare, tydelige, men hidtil ikke forståede plan om at føre historien ind på et terræn, som på forhånd var valgt af Dem. Der ligger heri fra Deres side noget mere end en plan, det er en nødvendighed, en ufravigelig betingelse for, at det skal lykkes."

"Kan De gå ind på nogle nærmere enkeltheder?"

"Gerne. For eksempel, ved begyndelsen af Deres konflikt med hr. Gerbois, var det da ikke åbenbart, at advokat Detinans lejlighed var det af Dem valgte sted, det uundgåelige sted, hvor man måtte samles? Der var intet sted, som forekom Dem sikrere, og derfor satte De der – man kunne sige offentligt – stævne med den blonde dame og frøken Gerbois."

"Matematiklærerens datter," forklarede Watson.

"Lad os nu tale om den blå diamant. Havde De forsøgt at tilegne Dem den, så snart den var kommet i baron d'Hautrecs besiddelse? Nej. Men baronen overtog sin broders hus, og seks måneder efter greb Antoinette Bréhat ind. De gik glip at diamanten, og dens salg fandt sted på en opsigtsvækkende måde i Drouots sal. Skulle dette salg foregå frit? Var den rigeste diamantsamler sikker på at kunne erhverve juvelen? Ingenlunde. I samme øjeblik, som bankier Herschmann stod i begreb med at få tilslaget, leverede en dame ham et trusselsbrev, og det blev grevinde Crozon, der købte diamanten, da hun på forhånd var påvirket af den samme dame. Skulle den nu forsvinde straks? Nej, De manglede midler til dette. Derfor

blev der en hviletid. Men så tog grevinden bolig på sit slot. Det var det, De ventede på, og så forsvandt ringen."

"For pudsigt nok at vise sig igen i konsul Bleichens tandpulver," sagde Lupin.

"Nå," sagde Sherlock og slog i bordet med den knyttede hånd, "det nytter ikke at fortælle mig den slags historier. Sligt kan idioter lade sig fange på, men ikke en gammel ræv som jeg."

"Hvad skal det betyde?"

"Det skal betyde ..."

Holmes gjorde en pause, som om han ville give sine ord større virkning. Endelig sagde han:

"Dén blå diamant, som man opdagede i tandpulveret, er falsk. Den ægte har De selv beholdt."

Arsène Lupin sad et øjeblik tavs; derefter så han englænderen stift i øjnene og sagde:

"De er en skarp mand!"

"Ja, ikke sandt?" sagde Watson, som var ude af sig selv af beundring.

"Ja," sagde Lupin, "alt opklares på denne måde. Alt får sin virkelige betydning. Ikke en eneste af forhørsdommerne, ikke en eneste af de specialjournalister, som har fordybet sig i disse sager, er nået så langt i retning mod sandheden. Det er en vidunderlig logik."

"Å!" sagde englænderen, som følte sig smigret ved en sådan kenders hyldest; "til dette behøvedes der bare eftertanke."

"Der behøvedes, at man *kunne* tænke efter, og det er der så få, som kan! Men nu, da feltet for antagelser er mere begrænset og terrænet er ryddet ..."

"Nu har jeg blot det igen at opdage *hvorfor* de tre begivenheder har fundet sted, i Rue Clapeyron 25, i Avenue Henri Martin 134 og indenfor slottet Crozons mure. Hele sagen ligger i dette. Resten er bare snak og barnegåder. Er dette ikke også Deres mening?"

"Jo."

"I så fald, hr. Lupin, har jeg da ikke ret til at sige, at mit arbejde vil være endt på ti dage?"

"Jo, om ti dage vil De kende hele sandheden."

"Og De vil blive arresteret."

"Nej."

"Nej?"

"For at jeg kan blive arresteret, kræves der et sammentræf af omstændigheder, som er så usandsynligt, en række af uheld, der ville være så overraskende, at jeg ikke kan indrømme rimeligheden af det."

"Det, som hverken omstændighederne eller uheldene formår, det kan en mands vilje og hårdnakkethed klare, hr. Lupin."

"Hvis da ikke en anden mands vilje og hårdnakkethed stiller sig som en uoverstigelig hindring imod det, hr. Holmes."

"Der findes ingen uoverstigelig hindring, hr. Lupin."

Det blik, de vekslede, var dybt, ikke udfordrende fra nogen af siderne, men roligt og dristigt. Det lignede krydsningen af to klinger ved kampens begyndelse. Det var klart og åbent.

"Nuvel," sagde Lupin, "dette er da endelig en modstander! En sådan er en sjælden fugl, og dét er Sherlock Holmes. Det bliver løjer."

"Er De ikke bange?" spurgte Watson.

"Næsten, hr. Watson," sagde Lupin, idet han rejste sig, "og beviset for det er, at jeg skynder mig at forsvinde … for ikke at blive knebet straks. Vi siger altså om ti dage, hr. Holmes?"

"Ti dage, ja. I dag er det lørdag. Onsdag om otte dage skal alt være i orden."

"Og jeg skal være under lås og lukke?"

"Uden ringeste tvivl."

"Det var som pokker! Og jeg, som glædede mig sådan over mit fredelige liv. Ingen ubehageligheder, jævnt gode forretninger, politiet fanden i vold og en styrkende fornemmelse af den almindelige sympati, som smigrer mig … Alt dette skal således forandres! Nå, det er revers'en af medaljen … Efter smukt vejr kommer regn … Det er ikke noget at le ad. Farvel!"

"Skynd Dem," sagde Watson, som nærede stærke bekymringer for en mand, som Holmes havde indgydt en så åbenbar respekt; "De må ikke spilde et minut."

"Ikke et minut, hr. Watson; og jeg vil blot tillade mig at sige Dem, hvor glad jeg er over dette møde, og hvor jeg misunder mesteren, at han har en så værdifuld medarbejder som Dem."

Man tog høfligt afsked ligesom på slagmarken to modstandere, som intet had adskiller, men som skæbnen tvinger til at slås uden barmhjertighed. Lupin tog min arm, og vi gik ud.

"Hvad siger De om dette, kære ven? Dette er en scene, som vil gøre god virkning i de memoirer angående mig, som De forbereder."

Han lukkede døren til restauranten og standsede nogle skridt længere borte.

"Ryger De?"

"Nej, og det gør De heller ikke, så vidt jeg ved."

"Nej, jeg heller ikke."

Han tændte en cigaret ved hjælp af en vokstændstik, som han flere gange slog omkring i luften for at slukke. Men pludselig kastede han cigaretten og løb over på den anden side af gaden til to mænd, der pludselig dukkede op som tilkaldt af et signal. Han talte nogle minutter med dem på det modsatte fortov og kom så tilbage til mig.

"Jeg beder Dem undskylde, denne fandens Holmes har givet mig noget at bestille. Men jeg sværger Dem til, han er ikke færdig med Lupin … Å, den slubbert, han skal få at se, hvad stof der er i mig … På gensyn … Den kostelige Watson har ret, jeg har ikke et minut at spilde."

Han fjernede sig hurtigt.

Således endte denne besynderlige aften eller i alt fald den del af aftenen, hvor jeg var med. For i de timer, som fulgte, foregik der mange andre begivenheder, som det ved velvilje af de andre deltagere, der var til stede ved denne sammenkomst, er lykkedes mig at kunne fortælle om i alle enkeltheder.

I samme øjeblik, som Lupin forlod mig, så Sherlock Holmes på sit ur og rejste sig.

"Den mangler tyve minutter i ni. Klokken ni skal jeg træffe greven og grevinden på jernbanestationen."

"Så går vi!" råbte Watson og slugte lige efter hinanden to glas whisky.

De gik ud.

"Watson, se Dem ikke omkring. Måske der er nogen, som forfølger os; i så fald må vi optræde, som om det ikke i mindste måde kom os ved … Hør nu, Watson, sig mig Deres mening om dette: Hvorfor var Lupin på denne restaurant?"

Watson betænkte sig ikke:

"For at spise."

"Watson, jo mere vi arbejder sammen, desto bedre kan jeg vurdere Deres stadige fremskridt. De bliver virkelig storartet."

Watson rødmede i mørket af velbehag, og Holmes fortsatte:

"Sikkert for at spise og dernæst efter al sandsynlighed for at skaffe sig vished om, hvorvidt jeg rejser til Crozon, således som Ganimard har bebudet i sit interview. Jeg vil altså rejse, for ikke at gøre ham imod. Men da det gælder at vinde tid over for ham, rejser jeg dog ikke."

"Nå?" sagde Watson forbløffet.

"De, min ven, skal gå ned ad denne gade og tage en vogn, to, tre vogne. Vend så senere tilbage og hent de kufferter, vi har sat ind hos portneren, og kør i galop til *Elysée Palace Hôtel*."

"Og der?"

"Der bestiller De et værelse, hvor De kan lægge Dem og hvile Dem rigtig godt ud, indtil De får nærmere instrukser fra mig."

Watson gik, ganske stolt over den betydningsfulde rolle, som var ham anvist. Sherlock Holmes købte en billet og begav sig hen til ekstratoget til Amiens, hvor greve og grevinde Crozon allerede havde taget plads.

Han nøjedes med at hilse på dem, tændte igen sin pibe og stillede sig ud i vogngangen og røg.

Toget gik. Efter ti minutters forløb gik han ind, satte sig ved siden af grevinden og spurgte:

"Har De Deres ring med Dem, frue?"

"Ja."

"Gør mig den tjeneste at låne mig den."

Han tog den og undersøgte den.

"Det er, som jeg tænkte; dette er en kunstig diamant."

"Kunstig?"

"Ja, der er en ny fremgangsmåde, som består i at udsætte diamantstøv for en uhyre varme, så det smelter … og så at forme det til en hel sten."

"Men min diamant er ægte."

"Ja, Deres er ægte, men dette er ikke Deres."

"Hvor er da min henne?"

"I Arsène Lupins hænder."

"Og denne her?"

"Den er lavet i stedet for Deres og puttet i hr. Bleichens etui, hvor De har fundet den."

"Den er altså falsk?"

"Absolut falsk."

Grevinden blev målløs og forvirret og sagde intet mere. Hendes mand, som nærede sine tvivl, vendte og drejede juvelen i alle retninger. Endelig stammede han:

"Kan det være muligt? Men hvorfor har han ikke stjålet den ganske ligefremt? Og hvorledes har han taget den?"

"Det er netop det, jeg vil forsøge at opklare!"

"På slottet Crozon?"

"Nej. Jeg står af i Creil og vender tilbage til Paris. Det er dér, kampen mellem Arsène Lupin og mig skal foregå. Men foreløbig er det bedst, at Lupin tror, jeg er bortrejst."

"Men …"

"Hvad interesse har De af det, frue? Det vigtigste for Dem er Deres diamant, ikke sandt?"

"Jo."

"Nuvel, De kan være rolig. Jeg lover Dem på hæder og ære, at jeg skal skaffe Dem den virkelige diamant tilbage."

Toget sagtnede farten, han stak den falske diamant i lommen og åbnede vogndøren. Greven råbte til ham:

"Men De står jo af til den forkerte side!"

"På den måde taber Lupin mit spor, hvis han holder vagt over mig. Farvel!"

En jernbanebetjent gjorde indvendinger. Englænderen gik til stationsforstanderens kontor. Fem minutter efter satte han sig i et tog, som førte ham tilbage til Paris lidt før midnat.

Han gik hurtigt ud fra jernbanestationen, gik ind igen gennem restaurationen og ud igen ad en anden dør og steg ind i en droske.

"Rue Clapeyron!" sagde han til kusken.

Da han havde overbevist sig om, at han ikke blev forfulgt, lod han vognen standse ved begyndelsen af gaden og gav sig til nøje at undersøge advokat Detinans hus og dets nabohuse. Han målte afstandene i skridt og noterede noget i sin lommebog.

"Kusk, Avenue Henri Martin."

På hjørnet af avenuen og Rue de la Pompe betalte han kusken, gik derefter langs fortovet til nummer 134 og begyndte de samme operationer overfor baron d'Hautrecs hus og de to tilstødende. Han målte længden af facaderne og beregnede bredden af de små haver, som lå foran dem.

Avenuen var folketom, og der var meget mørkt under den firdobbelte trærække, hvor hist og her et gasblus syntes at

kæmpe forgæves med mørket. Et af disse blus kastede et blegt lys over en del af huset, og Holmes så en plakat med indskriften "Til leje", der var fæstet til havegitteret, de to rækker vanskøttede træer omkring den lille græsplæne og de tomme vinduer i det ubeboede hus.

"Det er sandt," sagde han, "siden baronens død bor her ingen … Å, om jeg kunne komme ind og foretage et første eftersyn!"

Så snart denne tanke faldt ham ind, ville han også udføre den. Men hvorledes? Da havegitteret var så højt, at der ikke var tale om at klatre over det, tog han op af lommen en elektrisk lygte og en hovednøgle, som han altid havde på sig. Men til sin store forbavselse fandt han, at porten stod på klem. Han sneg sig da ind i haven og passede på ikke at lukke porten. Men han havde ikke gået tre skridt, før han standsede. I et af vinduerne i tredje etage viste der sig lys.

Og lyset flyttede sig til et andet vindue og til et tredje, uden at han kunne se andet end en silhuet, som tegnede sig af mod værelsernes vægge. Og fra tredje etage kom lyset ned i anden og flakkede der længe om fra værelse til værelse.

"Hvem pokker kan det være, som flakker om klokken et om natten i det hus, hvor baron d'Hautrec blev dræbt?" spurgte Sherlock Holmes stærkt interesseret sig selv.

Der var kun én måde at få det at vide på, og det var at gå ind selv. Han betænkte sig ikke, men i samme øjeblik, som han for at nå trappen passerede den lysstråle, som trængte ind fra gaslygten, må den fremmede have set ham, for lyset slukkedes pludselig, og Sherlock Holmes så det ikke mere.

Sagte trykkede han på indgangsdøren. Den var åben. Da han ingenting hørte, vovede han sig ind i mørket, fandt trappen og gik op på anden etage. Der var stadig stille og mørkt.

Da han var kommet ovenpå, gik han ind i et værelse og nærmede sig vinduet, hvor et lysglimt trængte sig ind. Da fik han øje på manden, som uden tvivl måtte være gået ned ad en trappe og ud ad en anden dør, og som nu sneg sig ud til venstre langs med de buske, som var plantet ved muren mod nabohusets have.

"For pokker!" sagde Holmes, "nu undslipper han!"

Han løb ned ad trappen og ud for at afskære ham vejen ud fra haven. Men nu så han ingenting, og det tog ham nogle disse sekunder, før han mellem buskene kunne skelne en mørk masse, som ikke var helt ubevægelig.

Englænderen tænkte sig om. Hvorfor havde denne person ikke forsøgt at flygte, den gang han så let kunne have gjort det? Lå han nu der for at våge over den, som havde trængt sig ind og forstyrret ham i hans hemmelighedsfulde sysler?

"I hvert fald er det ikke Lupin," tænkte han; "Lupin ville være behændigere. Det er et medlem af hans bande."

Der forløb flere minutter. Sherlock Holmes rørte sig ikke, men stod med blikket hæftet på den modstander, som spejdede efter ham. Men da denne modstander ikke rørte sig mere, og da englænderen ikke hørte til dem, der ret længe kan være uvirksomme, så han efter, om hans revolver var i orden, trak sin dolk ud af skeden og gik lige på fjenden med denne kolde dristighed og denne foragt for faren, som gør ham så frygtelig.

Der hørtes et knæk; den fremmede spændte hanen på sin revolver. Sherlock Holmes kastede sig hurtigt ind i buskadset.

Den anden fik ikke tid til at vende sig. Englænderen var allerede over ham. Der opstod en voldsom, fortvivlet kamp, hvorunder Sherlock Holmes skønnede, at den anden forsøgte at trække sin kniv. Men Holmes, som styrkedes ved tanken om sin snarlige sejr og ved sin vilde lyst til allerede nu at bemægtige sig denne Arsène Lupins medskyldige, følte uimodståelige kræfter i sig – han væltede sin modstander bagover og tyngede på ham med hele sin vægt, og mens han med den ene hånd gjorde ham uskadelig ved at gribe ham i halsen ligesom med rovfuglekløer, tog han med den anden hånd sin elektriske lampe frem, trykkede på dens knap og lod lyset falde over sin fanges ansigt.

"Watson!" skreg han forfærdet.

"Sherlock Holmes!" stammede en hul, halvkvalt stemme.

De blev liggende længe således uden at veksle et ord; begge var udmattede, og deres hjerner var tomme. Hornsignalet på en automobil klang skærende gennem luften. En sagte vind bevægede løvet. Holmes rejste sig ikke, hans fem fingre havde fremdeles tag i Watsons strube, fra hvilken der hørtes en svagere og svagere, rallende lyd.

Pludselig slap Sherlock sin ven, men greb ham straks i skuldrene og rystede ham som rasende.

"Hvad har De her at gøre? Svar mig. … Hvad? … Har jeg bedt Dem skjule Dem i buskene og spejde efter mig?"

"Spejde efter Dem?" stønnede Watson. "Jeg vidste jo ikke, at det var Dem."

"Men hvad skulle De da her? De skulle jo lægge Dem."

"Jeg lagde mig."

"De skulle sove!"

"Jeg sov."

"De måtte ikke vækkes!"

"Men Deres brev ..."

"Mit brev ...?"

"Ja, det, som et bybud bragte mig på hotellet fra Dem ..."

"Fra mig? Er De gal?"

"Jeg sværger Dem til."

"Hvor er dette brev?"

Hans ven rakte ham et ark papir.

Ved lyset fra sin lygte læste han med forbavselse følgende:

"Watson, ud af sengen med Dem og skynd Dem til Avenue Henri Martin! Huset er tomt. Gå ind, bese det hele, tegn en nøjagtig plan, og gå så hjem igen og læg Dem. – *Sherlock Holmes*."

"Jeg var i færd med at måle værelserne," sagde Watson, "da jeg så en skygge i haven. Jeg tænkte kun på én ting ..."

"Og det var at bemægtige Dem denne skygge ... Tanken var udmærket ... Men hør nu," sagde Holmes, idet han hjalp sin ledsager på benene, "en anden gang må De først skaffe Dem vished for, at min håndskrift ikke er eftergjort."

"Brevet er altså ikke fra Dem?" sagde Watson, for hvem der nu begyndte at gå et lys op.

"Nej, desværre."

"Fra hvem da?"

"Fra Arsène Lupin."

"Men i hvilken hensigt har han da skrevet det?"

"Ja, det ved jeg ikke, og netop dette gør mig urolig. Hvorfor fanden har han gjort sig den ulejlighed at forstyrre Deres

nattesøvn? Hvis det endda var mig, det gjaldt, kunne jeg forstå det, men nu er det kun Dem, og jeg må spørge mig selv, hvilken interesse ..."

"Jeg vil skynde mig hjem til hotellet."

"Jeg også, Watson."

De gik hen til haveporten. Watson, som gik først, greb fat i den og trak til sig.

"Har De lukket den?" spurgte han.

"Nej, absolut ikke, jeg lod den stå på klem."

"Men ..."

Sherlock Holmes trak også i porten og så derefter på låsen. En ed undslap ham.

"I djævelens skind og ben, den er låset! Låset med nøgle!"

Han ruskede i porten af alle kræfter, men da han skønnede, at det var forgæves, lod han mismodigt armene synke og sagde:

"Nu forstår jeg det hele, det er ham! Han har forudset, at jeg ville stå af toget i Creil, og han har her opstillet en nydelig lille musefælde for det tilfælde, at jeg skulle ville begynde mine undersøgelser straks. Desuden har han været så venlig at sende mig en kammerat i fangenskabet. Alt dette for at spilde en dag for mig, og desuden ganske sikkert også for at vise mig, at jeg ville gøre meget bedre i ikke at blande mig i hans affærer ..."

"Det vil altså sige, at vi nu er hans fanger?"

"De har sagt det rette ord. Sherlock Holmes og Watson er Arsène Lupins fanger. Eventyret udvikler sig på en beundringsværdig måde ... Men nej, nej, det er ikke muligt ..."

En hånd slog ham på skulderen; det var Watsons.

"Se deroppe ... der er lys ..." sagde han.

Og et af vinduerne i anden etage var virkelig oplyst.

De styrtede begge i fuldt løb op af hver sin trappe og mødtes ved indgangen til det oplyste værelse. Midt i dette stod en lysestump og brændte. Ved siden af det stod en kurv, og op af den stak halsen af en flaske, benene af en stegt høne og et brød.

Holmes brast i latter.

"Det er udmærket, man byder os aftensmad. Dette er det fortryllede slot. Et fuldstændigt eventyrslot! Nå, Watson, se ikke så begravelsestrist ud. Alt dette er meget morsomt."

"Er De sikker på, at det er *meget* morsomt?" stønnede Watson.

"Om jeg er sikker på det?" råbte Holmes med en munterhed, som var lidt vel støjende til at være naturlig. "Jeg har i alt fald ikke set noget morsommere. Det er god komik … Hvilken ironiens mester han er, denne Arsène Lupin! … Han tumler med én, som han vil, men han gør det så nydeligt! … Jeg ville ikke sælge min plads ved dette festmåltid for alverdens guld … Watson, min gamle ven, De ærgrer mig. Skulle jeg have taget fejl og De mangle denne karakterens noblesse, som kan hjælpe til at bære uheldet? Hvad beklager De Dem over? I dette øjeblik kunne De have haft min dolk i struben … eller jeg Deres i min … for det var nok det, De stræbte efter, De slette ven!"

Ved hjælp af humor og spydigheder lykkedes det ham at få sat liv i den arme Watson og at bringe ham til at indtage et hønselår og et glas vin. Men da lysestumpen var udbrændt og de for at kunne sove måtte lægge sig på gulvet, gik det pinlige og latterlige ved situationen op for dem. Og deres søvn blev dårlig.

Om morgenen vågnede Watson, stiv og forfrossen. En sagte støj tildrog sig hans opmærksomhed. Sherlock Holmes lå på

knæ og så gennem et forstørrelsesglas på noget støv på gulvet. Derefter noterede han i sin notesbog en del med kridt skrevne tal.

Ledsaget af Watson, som dette arbejde interesserede i høj grad, studerede han derefter alle værelser, og i to andre af dem fandt han lignende med kridt skrevne tal.

Og han noterede ligeledes to cirkler på egetræspanelet og en pil og fire tal på fire forskellige trappetrin.

Efter en times forløb sagde Watson:

"Tallene stemmer, ikke sandt?"

"Om de stemmer, ved jeg ikke," svarede Sherlock, som disse opdagelser havde sat i godt humør, "men i hvert tilfælde betyder de noget."

"De betyder noget meget klart og tydeligt," sagde Watson, "de betyder antallet af planker i gulvene."

"Ah!"

"Jo. Hvad de to cirkler angår, så angiver de, hvor panelet klinger hult, når der bankes på det, og pilen peger i den retning, hvor køkkenelevatoren går."

Sherlock Holmes så beundrende på ham.

"Nej, men kære ven, hvorledes ved De alt dette? Deres skarpsynethed gør mig næsten skamfuld."

"Å, det er ganske simpelt," sagde Watson, struttende af glæde, "det er mig, som har sat disse mærker der i går aftes efter Deres instruktion … eller rettere efter Lupins, siden brevet fra Dem til mig er fra ham."

Watson løb måske i dette øjeblik en større fare end under kampen med Holmes mellem buskene. Men Holmes

beherskede sig, gjorde en grimasse, som skulle forestille et smil, og sagde:

"Udmærket, udmærket, dette kommer os til god nytte. Har Deres beundringsværdige iagttagelsesevne været anvendt på noget andet? Jeg vil have udbytte af de opnåede resultater."

"Nej, jeg har ikke gjort noget mere."

"Det var skade! Begyndelsen var så lovende. Men siden det nu er således, har vi intet andet at gøre end at gå vores vej."

"Gå vores vej? Hvorledes?"

"Efter skikkelige folks sædvane må vi ud ad porten."

"Den er lukket."

"Så må vi åbne den."

"Hvem?"

"Du må kalde på de to politibetjente, som patruljerer her."

"Men ..."

"Men hvad?"

"Det er meget ydmygende ... Hvad vil man sige, når man får at vide, at De, Sherlock Holmes, og jeg, Watson, har været Arsène Lupins fanger?"

"Ja, hvad skal man gøre? Man kommer til at holde sig i begge sider for bare latter," svarede Holmes tørt, "men vi kan da ikke opslå vor bolig her i huset."

"Og De vil ikke forsøge noget?"

"Nej."

"Men den mand, som bragte os proviantkurven, passerede ikke gennem haven, hverken da han kom eller da han gik. Der findes altså en anden udgang. Lad os søge efter den, så har vi ikke brug for politiet."

"Udmærket ræsonneret. Men De glemmer, at denne udgang har hele Paris' politi nu søgt efter i et halvt år, og jeg selv har, mens De sov, undersøgt huset fra øverst til nederst. Nej, min kære Watson, Arsène Lupin er et vildt, som vi ikke er vant til. Han efterlader ingen spor ..."

Klokken elleve blev Sherlock Holmes og Watson sluppet ud ... og fulgt til den nærmeste politistation, hvor chefen efter at have spurgt dem strengt ud løslod dem med så mange smukke ord, at det kunne virke ligefrem irriterende.

"Jeg er utrøstelig over det, som er sket, mine herrer. De må have fået en dårlig mening om den franske gæstfrihed. Og hvilken skrækkelig nat, De må have haft! Denne Lupin er sandelig ikke hensynsfuld."

En vogn førte dem til Elysée Palace Hôtel. Hos portieren forlangte Watson nøglen til sit værelse.

Efter at have søgt en stund efter den, udbrød portieren pludselig forbavset:

"Men De har jo sagt værelset op!"

"Jeg? Hvorledes da?"

"I det brev af i morges, som Deres ven bragte os."

"Hvilken ven?"

"Den herre, som bragte os brevet ... Se her er det endnu, med Deres visitkort vedlagt."

Watson tog begge dele. Det var ganske rigtigt et af hans visitkort, og skriften i brevet var hans.

"Herregud, nu er vi ilde farne igen!" mumlede han.

Og han tilføjede ærgerlig:

"Men rejsetøjet?"

"Det hentede Deres ven."

"Nå! … Og De udleverede det til ham?"

"Naturligvis, Deres kort bemyndigede os jo til det."

"Ja … ja …"

De gik begge ud på det uvisse og spadserede langsomt op ad gaden uden at sige noget. En smuk efterårssol kastede sit lys over avenuen. Luften var mild og let.

Sherlock Holmes standsede og tændte sin pibe; så gik han videre. Watson udbrød:

"Jeg forstår Dem ikke, Holmes. De er så rolig! Man gør nar ad Dem, man leger med Dem, som en kat leger med en mus … Og De siger ikke et ord."

Holmes standsede og sagde:

"Watson, jeg tænker på Deres visitkort."

"Nå?"

"Her er altså en mand, som i forventning om en mulig kamp med os har skaffet sig prøver på Deres og min håndskrift, og som har et af Deres kort liggende parat i sin tegnebog. Kan De forstå, hvad dette betyder i retning af forsigtighed, klartseende vilje, metode og organisation?"

"Det vil sige …?"

"Det vil sige, Watson, at for at bekæmpe en fjende som er så voldsomt stærkt bevæbnet, så vidunderlig forberedt – og for at besejre ham, må man … må man være mig. Og alligevel ser De nu, Watson," tilføjede han leende, "at det går ikke ved første slag."

Klokken seks offentliggjorde *Écho de France* i sin aftenudgave følgende notits:

"I formiddag har hr. Thénard, chef for politiet i 16. Arrondissement, befriet de herrer Sherlock Holmes og Watson, som på foranstaltning af Arsène Lupin var indespærrede i afdøde baron d'Hautrecs hus, hvor de efter at have indtaget et lille, let aftensmåltid havde tilbragt en udmærket nat.

Efter at de også var blevet befriet for deres rejsetøj, har de indgivet klage over Arsène Lupin.

Arsène Lupin, som for denne gang nøjedes med at give dem en lille lærepenge, bønfalder dem om ikke at tvinge ham til alvorligere forholdsregler."

"Puh!" sagde Sherlock Holmes, idet han krøllede bladet sammen, "dette er drengestreger! Det er den eneste bebrejdelse, jeg kan rette mod Lupin ... han har for mange barnagtige indfald ... han tager alt for mange hensyn til galleriet ... Han er noget af en gadedreng, den mand!"

"Vi skal altså fremdeles forholde os rolige, Sherlock?"

"Fremdeles rolige," svarede Holmes i en tone, hvori der var en underklang af den vildeste vrede, "Hvorfor skal De irritere mig? *Jeg er så sikker på, at jeg skal få det sidste ord!*"

4. Et glimt af lys i mørket

Hvor helstøbt en mands karakter end er – og Holmes er af de mennesker, som modgang næppe bider på –, er der dog omstændigheder, under hvilke selv den mest uforfærdede føler trang til at samle sine kræfter, før han på ny møder skæbnen i et slag.

"Jeg tager mig ferie i dag," sagde han.

"Og jeg?"

"De, Watson, De skal købe klæder og undertøj til at forsyne vor garderobe med. Imens går jeg hjem for at hvile mig."

"Hvil Dem, Holmes! Jeg skal våge."

Disse sidste ord udtalte Watson med al den vægt, som kunne ventes af en skildvagt, der har fået post på udenværkerne og derfor er udsat for de værste farer. Hans krop strammede sig op, og hans muskler spændtes. Med et skarpt blik ransagede han det lille hotelværelse, hvor de havde taget ophold.

"Ja, våg, Watson! Jeg vil benytte mig af det til at forberede en felttogsplan, som passer bedre til den modstander, vi har at bekæmpe. Ser De, Watson, vi har taget fejl af Lupin. Vi må tage fat igen fra begyndelsen af."

"Men har vi tid til det?"

"Ni dage, gamle ven! Det er fem dage mere, end vi behøver."

Englænderen tilbragte hele eftermiddagen med at ryge og sove. Det var først den følgende dag, han begyndte sit arbejde.

"Watson, nu er jeg parat, nu skal vi begynde at rykke frem."

"Ja, lad os rykke frem!" råbte Watson med krigersk mod. "Jeg må tilstå, at hos mig klør det formelig i benene."

Holmes havde tre lange samtaler – først med advokat Detinan, hvis lejlighed han studerede i de mindste detaljer, derefter med Suzanne Gerbois, til hvem han havde telegraferet, at hun skulle komme, og som han udspurgte angående den blonde dame og endelig med søster Augusta, som havde trukket sig tilbage til visitandinernes kloster efter mordet på baron d'Hautrec.

Ved hver af disse samtaler ventede Watson udenfor, og hver gang spurgte han straks:

"Tilfreds?"

"Meget tilfreds."

"Jeg er sikker på, at vi er på den rette vej. Lad os gå videre."

De to herrer gik meget omkring. De besøgte og beså de to huse, som lå på hver sin side af huset i Avenue Henri Martin, og gik derefter til Rue Clapeyron.

Mens de betragtede facaden af nummer 25, sagde Holmes:

"Det er åbenbart, at der eksisterer hemmelige forbindelsesgange mellem alle disse huse … Men det, jeg ikke fatter, er …"

I sit inderste og for første gang tvivlede Watson om sin geniale vens almagt. Hvorfor, talte han så meget og handlede så lidt?

"Hvorfor?" råbte Holmes som svar på Watsons inderste tanke. "Fordi man med denne djævel Lupin arbejder ude i det tomme rum, på må og få, og fordi man i stedet for at uddrage sandheden af bestemte kendsgerninger må drage den ud af sin egen hjerne for så at se efter, om den passer godt til begivenhederne."

"Og de hemmelige forbindelsesgange?"

"Ja, hvad hjælper de? Selv om jeg kendte dem, om jeg vidste, ad hvilken af dem Lupin har kunnet komme ind til sin advokat, eller den, som den blonde dame benyttede efter mordet på baron d'Hautrec, ville jeg derved være kommet længere? Ville jeg derved have opnået våben til at angribe ham med?"

"Vi angriber i alt fald!" udbrød Watson.

Han var knapt færdig med disse ord, før han veg tilbage med et udråb. Der faldt noget ned foran deres fødder, en sæk, der var halvfyldt med sand, og som kunne have tilføjet dem alvorlig skade.

Holmes så op; der var arbejdere i virksomhed på et stillads, som var fastgjort til balkonen på sjette etage.

"Nå, vi har heldet med os," sagde han; "havde vi været et skridt længere fremme, havde vi fået en af disse klodsmajorers sække i hovedet ..."

Han skyndte sig ind i porten og op ad fem trapper, ringede på, trængte sig ind i lejligheden til stor forskrækkelse for kammertjeneren og gik ud på balkonen. Der var ingen.

"Hvor er de arbejdere, som var her?" spurgte han kammertjeneren.

"De er lige gået."

"Hvilken vej?"

"Ned ad køkkentrappen naturligvis."

Holmes bøjede sig ud over gelænderet. Han så to mænd, som gik ud af huset med deres cykler ved hånden. De satte sig op og forsvandt.

"Har de arbejdet længe her?"

"Disse mænd? Kun fra i morges. Det var nye folk."

Holmes gik ned til Watson igen.

De gik hjem i dårligt humør, og denne anden dag sluttede med en trist aften.

Næste dag var det samme program. De satte sig på den samme bænk på Avenue Henri Martin, og derefter blev der til stor fortvivlelse for Watson, som slet ikke morede sig over det, en uendelig vandring fra det ene til det andet af de tidligere nævnte huse.

"Hvad er det, De håber på, Holmes? At Lupin skal komme ud af et af disse huse?"

"Nej."

"Hvad da?"

"Jeg håber, at der skal hænde noget, noget ganske ubetydeligt af en eller anden art, som kan tjene mig til udgangspunkt."

"Og hvis det nu ikke hænder?"

"I så fald vil der foregå noget i mig selv, der vil komme en gnist, som tænder krudtet."

En eneste ting afbrød denne formiddags ensformighed, men på en temmelig ubehagelig måde.

Der kom en rytter ned ad ridestien mellem avenuens to gangstier. Hesten løb ud og stødte mod bænken, hvor de sad, så at dens ene bagben strejfede Holmes' skulder.

"Nå," sagde han, "havde sammenstødet været lidt kraftigere, ville jeg have fået skulderen knust!"

Rytteren fo'r af sted på sin hest.

Englænderen trak sin revolver op og sigtede. Men Watson greb ham hurtigt i armen.

"De er gal, Sherlock! … Hvad er dette for noget … vil De dræbe den herre?"

"Slip mig, Watson … Slip mig!"

Der opstod en kamp, under hvilken rytteren fik magt over sit dyr og forsvandt.

"Nu kan De skyde efter ham," råbte Watson triumferende, da rytteren var et godt stykke borte.

"Men, tredobbelte idiot, som De er, forstår De da ikke, at det var en af Arsène Lupins medskyldige?"

Holmes rystede af vrede. Watson stammede bedrøveligt:

"Hvad siger De? Den herre?"

"En af Lupins medskyldige på samme måde som de arbejdere, der kastede sækken efter os."

"Kan det være muligt?"

"Muligt eller ikke, her var i alt fald anledning til at skaffe sig bevis."

"Ved at dræbe den herre?"

"Ved at skyde hesten under ham simpelthen. Uden Dem ville jeg nu have en af Lupins medskyldige i mine hænder. Forstår De nu Deres dumhed?"

Eftermiddagen var trist. De talte ikke til hinanden. Klokken fem, da de gik en lille tur i Rue Clapeyron uden at komme i nærheden af husene der, stødte tre unge arbejdere, som gik arm i arm og sang, imod dem og ville gå frem uden at skilles fra hinanden. Holmes, som var i dårligt humør, modsatte sig det. Der blev et kortvarigt sammenstød. Holmes stillede sig i bokserstilling, gav en af dem et stød for brystet og en anden et slag over ansigtet, hvorved han gjorde de to ukampdygtige. Uden at gøre videre spektakel fjernede de tre unge mænd sig.

"Å, det gjorde godt!" udbrød han. "Mine nerver var så spændte … Det var udmærket."

Men da han så Watson støttet op til en væg, spurgte han:

"Hvad er der færde med Dem, gamle ven? De er jo ganske bleg."

Den gamle ven pegede på sin arm, som hang slap ned, og stammede:

"Jeg ved ikke, hvad der fejler mig … Jeg har ondt i armen."

"Ondt i armen? Er det noget alvorligt?"

"Ja … ja … den højre arm …"

Trods alle sine bestræbelser var han ikke i stand til at røre den. Sherlock følte på den, først varsomt, så mere hårdhændet, for, som han sagde, at komme på det rene med graden af smerten. Denne grad var så høj, at han blev meget urolig og tog Watson med sig ind i et nærliggende apotek, hvor denne besvimede.

Apotekeren og hans folk gjorde, hvad de kunne. De konstaterede, at armen var brækket, og der blev straks talt om læge, operation og sygehus. Imidlertid klædte man patienten af, som vågnede ved smerten og begyndte at skrige.

"Vel, det er udmærket," sagde Holmes, som holdt armen, "lidt tålmodighed, gamle ven … Om fem-seks uger er det overstået … Men de slyngler skal få det betalt! De forstår … *han* især … for det er igen Lupin, som har været ude … Å, jeg sværger Dem til, hvis jeg nogen sinde …"

Han brød pludselig af, slap armen, hvilket voldte den ulykkelige Watson så overvældende smerte, at han besvimede igen … slog sig for panden og sagde:

"Watson, jeg har en idé! … Skulle tilfældigvis …?"

Han rørte sig ikke, stod med stirrende blik og talte i små, afbrudte sætninger:

"Jo, det er det … Alt vil få sin forklaring … Man søger langvejs borte, hvad der er en ganske nær … For pokker, jeg vidste jo, at det bare gjaldt at tænke over det … Å, min stakkels, kære Watson, jeg tror nok, De skal blive tilfreds!"

Han lod den gamle ven ligge der, styrtede ud på gaden og løb hen til huset nummer 25.

Oppe til højre for gadedøren stod der indhugget i en sten:

Destange, Arkitekt, 1870

På nummer 23 fandtes den samme indskrift.

Hidtil var der intet unaturligt i, hvad han havde set. Men hvad ville han få at se i Avenue Henri-Martin? Ville han her komme sandheden nærmere?

En vogn kørte forbi.

"Kusk, kør til Avenue Henri Martin, men hurtigst muligt!"

Stående i vognen hidsede han på hesten og bød kusken drikkepenge. "Hurtigere! … Endnu hurtigere!"

Hans angst var stor, da han kørte om hjørnet af Rue de la Pompe. Var det lidt af sandheden, han havde fået øje på?

På en af stenene i den myrdede barons hus var indhugget:

Destange, Arkitekt, 1874.

Og på de tilgrænsende bygninger stod den samme indskrift:

Destange, Arkitekt, 1874.

Sindsbevægelsen virkede så stærkt på ham, at han for nogle minutter faldt tilbage i sin vogn og skælvede af glæde. Endelig skimtedes et lille lys i mørket! I den store, mørke skov, hvor

tusinder af stier krydser hinanden, havde han fundet det første tegn på et spor, som fjenden havde fulgt!

På et postkontor satte han sig i telefonforbindelse med slottet Crozon. Det var grevinden, som tog ham telefonen.

"Hallo! … Er det Dem, frue?"

"Det er jo hr. Holmes, ikke sandt? Alt går vel godt?"

"Meget godt. Men vil De i al hast sige mig … Hallo! … Bare et ord …"

"Javel."

"Hvornår blev slottet Crozon bygget?"

"Det brændte ned for tredive år siden og blev da opført på ny fra grunden."

"Af hvem? Og i hvilket år?"

"En indskrift over trappegangen lyder således: Lucien Destange, Arkitekt, 1877."

"Tak, frue! Farvel!"

Han gik videre, idet han mumlede for sig selv:

"Destange … Lucien Destange. Det navn er mig ikke ubekendt."

På en læsestue slog han op i et biografisk leksikon over nulevende personligheder og afskrev, hvad der stod om Lucien Destange, "født 1840, vinder af den store Rom-pris, officer af Æreslegionen, forfatter af højt skattede værker om arkitektur" … etc.

Han begav sig derefter til apoteket og derfra til det sygehus, hvortil man havde bragt Watson. På sit smertensleje og med armen i stiv bandage lå hans kammerat i feber.

"Victoria! Victoria!" råbte Holmes; "jeg har fået fat i den ene ende af tråden."

"Hvilken tråd?"

"Den, som skal føre os til målet! Jeg har nu fået mark at gå på, hvor der vil findes aftryk, spor ..."

"Cigaretaske?" spurgte Watson, som oplivedes af interesse for stillingen.

"Og en hel del andet! Tænk Dem, Watson, jeg har opdaget den mystiske lænke, som forener den blonde dames forskellige eventyr med hinanden. Hvorfor har Lupin valgt de tre huse, hvor de tre begivenheder har fundet sted?"

"Ja, hvorfor?"

"Fordi disse tre huse, Watson, er opført af den samme arkitekt. Det var let at gætte sig til, siger De måske? Javist ... men ingen tænkte på det."

"Ingen, uden De."

"Ingen uden mig, som nu ved, at den samme arkitekt ved at benytte ensartede planer har muliggjort fuldbyrdelsen af disse tre handlinger, der tilsyneladende var et mirakel, men i virkeligheden ganske let og ligetil."

"Hvilken lykke!"

"Og det var på tide, gamle ven, jeg begyndte at tabe tålmodigheden ... Nu er vi allerede så langt på den fjerde dag."

"Af ti dage."

"Å, fra nu af ..."

Han kunne ikke holde sig rolig, han strømmede mod sædvane over af glæde.

"Nej, men når jeg tænker på, at for en stund siden kunne disse slyngler ude på gaden lige så let have knækket min arm som Deres ... Hvad siger De om det, Watson?"

Watson indskrænkede sig til at gyse ved denne skrækkelige tanke.

Og Holmes fortsatte:

"Denne lektion bør være os til nytte! Ser De, Watson, vor store fejl har været den at bekæmpe Lupin med åbent ansigt og at udsætte os frivilligt for hans hug. Nu er der kun halvvejs sket en ulykke, idet han kun har været i stand til at ramme Dem ..."

"Og jeg er endda sluppet med at få en arm brækket," stønnede Watson.

"Hvilket kunne være hændt med dem begge. Men nu ingen slige historier. Ved lys dag, og når jeg bevogtes, bliver jeg slået. I mørket, og når jeg er fri i mine bevægelser, har jeg overtaget, hvor stærk end fjenden er."

"Ganimard burde hjælpe Dem."

"Aldrig! Den dag, da jeg får anledning til at sige: Her er Arsène Lupin, her er hans hule, på den og den måde må man gå frem for at bemægtige sig ham, – da vil jeg søge Ganimard op på en af de to adresser, han har opgivet mig."

Han gik hen til sengen, lagde sin hånd på Watsons skulder – og sagde yderst venligt til ham:

"Pas og plej Dem nu godt, min gamle ven. Deres rolle for fremtiden består i at beskæftige to-tre af Arsène Lupins folk, som kommer til at vente forgæves på, at jeg skal vende tilbage og spørge til Dem, for at de derved kan opdage mit spor. Det er et tillidshverv."

"Et tillidshverv, og jeg takker Dem for det," svarede Watson, gennemtrængt af taknemmelighed. "Jeg skal gøre mig al flid for at udføre det samvittighedsfuldt. Men De kommer altså ikke tilbage?"

"Hvorfor skulle jeg også det?" spurgte Holmes koldt.

"Nej ... nej ... Jeg har det også så godt som muligt. Men vil De ikke gøre mig en sidste tjeneste, Sherlock: Kunne De ikke give mig lidt at drikke?"

"At drikke?"

"Ja, jeg tørster ihjel, og med min feber ..."

"Men for et øjeblik siden ..."

Han så på to-tre flasker, fandt en pakke tobak, tændte sin pibe, og pludselig, som om han ikke havde hørt sin vens anmodning, gik han sin vej, mens hans ven lå og så efter ham med blikke, der bønfaldt om et glas vand.

"Er hr. Destange hjemme?"

Tjeneren målte den person, han netop havde åbnet døren for, og ved synet af den lille mand med gråt hår, dårligt barberet og klædt i en ikke alt for proper, lang, sort frakke, der passede til et af naturen meget stedmoderligt udstyret legeme, svarede han med passende ringeagt:

"Hr. Destange er måske hjemme, og måske ikke, det kommer an på. Har De et visitkort?"

Han havde intet kort, men han havde en introduktionsskrivelse, som tjeneren måtte bringe til hr. Destange, og samme hr. Destange gav ordre til, at man skulle føre den nyankomne ind til ham.

Han blev altså ført ind i et uhyre rotundeformet værelse, som optog en af husets fløje, og arkitekten sagde til ham:

"Er De hr. Stickmann?"

"Ja."

"Min sekretær meddeler mig, at han er syg og sender Dem for at fortsætte det arbejde med en generalkatalog over bøgerne, som han er begyndt på under min ledelse; det gælder især de tyske bøger. Er De vant til den slags arbejde?"

"Ja, jeg har lang erfaring i det," svarede Stickmann med stærk tysk accent.

Under disse omstændigheder kom man hurtigt overens, og uden at sige mere gav hr. Destange sig i færd med arbejdet sammen med sin nye sekretær.

Sherlock Holmes havde fået foden indenfor.

For at undgå Lupins vagthold og for at kunne trænge ind i det hus, som Lucien Destange beboede sammen med sin datter Clotilde, havde den berømte detektiv måttet dukke sig helt ned i det ubekendte, finde på det ene kneb efter det andet, og under de forskelligste navne vinde velvilje og tiltro hos en del personer, kort sagt i løbet af 48 timer leve det mest komplicerede liv.

Han havde indhentet følgende oplysninger: Hr. Destange, som var af middelmådigt helbred og ønskede hvile, havde trukket sig tilbage fra forretningerne og levede mellem de mange bøger om arkitektur, han havde samlet. Han havde ingen glæder, som interesserede ham, ud over teatret og så det at håndtere disse gamle, støvede bind.

Hvad hans datter Clotilde angik, blev hun anset for noget sær. Hun holdt sig altid indelukket ligesom faderen, men i en anden del af huset, og gik aldrig ud.

"Alt dette," sagde han til sig selv, idet han skrev op på en liste de bogtitler, som hr. Destange dikterede ham, "alt dette er endnu ikke afgørende, men det er et skridt fremad! Det er

umuligt, at jeg ikke skulle kunne opdage løsningen på en af disse interessante gåder. Er hr. Destange Arsène Lupins forbundsfælle? Træffer han ham fremdeles? Eksisterer der papirer angående opførelsen af de to huse? Vil ikke disse papirer skaffe mig adressen på andre huse, som er ligedan indrettet, og som Lupin har forbeholdt sig og sin bande?"

Hr. Destange Arsène Lupins medskyldige! Denne ærværdige mand, officer af Æreslegionen, skulle arbejde side om side med en tyv? Den gisning kunne vanskeligt være rigtig. Desuden, selv om et sådant medarbejderskab forudsattes, hvorledes kunne hr. Destange for 30 år siden have forudset, hvad Arsène Lupin, som den gang lå i svøbet, ville finde på?

Men alligevel! Englænderen holdt fast ved sit. Med sin fabelagtige sporsans og med et instinkt, som var særegent for ham, følte han, at der fandtes noget mystisk rundt omkring ham. Det kunne gættes på småting, som han ikke havde kunnet præcisere, men som havde øvet sin virkning på ham, lige fra han kom ind i dette hus.

Indtil den anden dags morgen havde han endnu ikke gjort nogen opdagelse af interesse. Klokken 2 fik han for første gang lejlighed til at se Clotilde Destange, som kom for at hente en bog i biblioteket. Hun var en kvinde på en 30 år, mørk, med langsomme og stilfærdige bevægelser og et ansigt, som havde det ligegyldige udtryk, der er almindeligt hos dem, som lever meget for sig selv. Hun vekslede nogle ord med hr. Destange og gik igen uden en gang at have set på Holmes.

Eftermiddagen gik ensformig hen. Klokken 5 sagde hr. Destange, at han skulle ud. Holmes blev alene på det cirkelformede galleri, som løb rundt langs rotundens vægge i

disses halve højde. Det begyndte at mørkne. Han skulle også selv til at gå, da en klagende lyd lod sig høre, og samtidig havde han fornemmelsen af, at der var nogen i værelset. Lange minutter fulgte på hinanden. Pludselig fo'r der en gysen igennem ham: En skygge dukkede frem af halvmørket lige ved siden af ham på balkonen. Hvor længe havde denne usynlige person holdt ham med selskab? Og hvor kom han fra?

Manden gik ned ad trinnene og hen til et stort skab af egetræ. Liggende på knæ og med ansigtet skjult bag det tøj, som dækkede kanten af galleriet, iagttog Holmes ham og så manden blade i de papirer, som skabet var fuldt af. Hvad var det, han søgte?

Pludselig åbnedes døren, og frøken Destange kom hurtigt ind, idet hun sagde til nogen, som fulgte hende:

"Du går altså slet ikke ud, papa? ... I så fald tænker jeg ... Om ét sekund ... stå bare stille ..."

Manden slog skabsdørene sammen og skjulte sig i en stor vinduesfordybning, hvor han trak gardinerne sammen foran sig. Hvorledes kunne det gå til, at frøken Destange ikke så ham? Hvorledes gik det til, at hun ikke hørte ham? Ganske roligt drejede hun på knappen til det elektriske lys og lod sin fader gå forbi. De satte sig ved siden af hinanden. Hun tog en bog, som hun havde haft med sig, og begyndte at læse.

"Er din sekretær her ikke længere?" spurgte hun efter et øjebliks forløb.

"Nej ... som du ser ..."

"Er du fremdeles fornøjet med ham?" spurgte hun, som om hun var uvidende om den fast ansatte sekretærs sygdom og om, at Stickmann var kommet i hans sted.

"Ja, ja … vist så …"

Hr. Destanges hoved hældede først til højre og så til venstre. Han sov.

Der gik et øjeblik. Den unge pige læste. Men et af gardinerne for vinduet blev slået til side, og den skjulte person sneg sig langs væggen og hen til døren, således at han gik bag hr. Destange, men lige for ansigtet af Clotilde. Holmes kunne tydeligt se ham. Det var Arsène Lupin.

Englænderen skælvede af glæde. Hans beregninger var rigtige, han var trængt ind i selve hjertet af den mystiske affære, og Lupin fandtes på det forudsete sted.

Clotilde rørte sig imidlertid ikke, skønt det måtte være umuligt, at en eneste bevægelse af denne mand undgik hende. Og Lupin var allerede lige ved døren og rakte hånden ud mod dørgrebet, da han med sine klæder kom til at strejfe et bord, så at noget faldt ned af det. Hr. Destange vågnede pludselig. Arsène Lupin stod straks foran ham med hatten i hånden og smilende.

"Maxim Bermond!" råbte hr. Destange glad. "Kære Maxim! … Hvilken god vind har blæst Dem herhen?"

"Trangen til at se Dem såvel som frøken Destange."

"De er altså kommet tilbage fra Deres rejse?"

"Jeg kom i går."

"Og De bliver vel her og spiser?"

"Nej, jeg skal spise på en restaurant sammen med nogle venner."

"Så i morgen da? Clotilde, du må se at overtale ham, så han kommer i morgen. Å, denne elskværdige Maxim … Jeg har netop tænkt på Dem i disse dage."

"Har De det?"

"Ja, jeg ordnede mine papirer fra gamle dage, som jeg har i dette skab, og der stødte jeg på vort lille opgør."

"Hvilket opgør?"

"Det angående Avenue Henri Martin."

"Hvad for noget, gemmer De disse gamle papirer? Hvad skal det tjene til?"

De satte sig alle tre i en lille salon, hvortil en bred dør førte ind fra rotunden.

"Er det Lupin?" spurgte Holmes sig selv, grebet af en pludselig tvivl.

Ja, det var åbenbart ham, men det var også en anden mand, som lignede Arsène Lupin på enkelte punkter, men som dog havde sin egen tydelige individualitet, sine personlige træk, sit blik, sin hårfarve …

Her var han i kjole og hvidt slips; han talte muntert og berettede historier, som hr. Destange lo ad af ganske hjerte, og som endog fremkaldte et smil på Clotildes læber. Og hvert af disse smil syntes at være en belønning, som Arsène Lupin tragtede efter, og som han glædede sig over at få. Han blev dobbelt åndrig og munter, og ved klangen af hans lykkelige, klare stemme oplivedes efterhånden Clotildes ansigt og tabte dette udtryk af kulde, som gjorde det så lidet sympatisk.

"De elsker hinanden," tænkte Holmes, "men hvad djævelen kan der findes af fællesskab mellem Clotilde Destange og Maxim Bermond? Ved hun, at Maxim ikke er nogen anden end Arsène Lupin?"

Indtil klokken blev syv, ventede han anspændt og lagde mærke til de mindste ord. Derefter gik han under iagttagelsen

af uendelige forsigtighedsregler ned og nærmede sig døren langs den væg, som ikke kunne ses inde fra salonen.

Udenfor overbeviste Holmes sig om, at der hverken var nogen automobil eller droske, som ventede, og gik derefter småhaltende hen over Boulevard Malesherbes. Men i en sidegade tog han den overfrakke på, han bar på armen, satte en anden facon på sin hat, rettede sig op og gik således forandret tilbage til det sted, hvor han med øjnene fæstet på gadedøren til Destanges hus gav sig til at vente.

Arsène Lupin kom ud næsten straks og tog vejen i retning af Paris' centrum. Hundrede skridt efter ham gik Sherlock.

Det var herlige minutter for englænderen! Han indåndede begærligt luften, som en god hund vejrer det friske spor. Det forekom ham at være uendelig behageligt at forfølge sin modstander. Det var ikke længere ham, som var bevogtet, men Arsène Lupin. Han holdt ham så at sige fæstet ved sit blik, ligesom bundet af lænker, som det var umuligt at bryde. Og midt iblandt alle de spadserende frydede han sig over at betragte dette bytte, som tilhørte ham.

Men en underlig tildragelse vakte snart hans opmærksomhed. Midt imellem ham og Arsène Lupin var der andre, som gik i samme retning, deriblandt to kraftige fyre med rund hat; de gik på fortovet til venstre, og to andre med huer og cigaret i munden på det til højre.

Det var måske kun et tilfælde. Men Holmes undrede sig, da Lupin gik ind i en tobaksbutik, og de fire mænd standsede – og

endnu mere, da de siden gik videre samtidig med ham, men hver for sig.

"Fordømt!" tænkte Holmes; "han er altså allerede forfulgt!"

Tanken om, at andre fulgte efter Lupin, at andre kunne berøve Holmes, ikke æren – den brød han sig kun lidt om – men den uhyre glæde, den glødende vellyst ved at overvinde den frygteligste fjende, han nogen sinde havde mødt – denne tanke forbitrede ham. Men der var ingen fejltagelse mulig; disse mænd havde den frejdige, alt for naturlige mine, som udmærker dem, der indretter deres gang efter en andens, men ikke vil vække opmærksomhed.

"Skulle Ganimard virkelig vide mere, end han har sagt?" mumlede Holmes. "Spiller han komedie med mig?"

Han havde lyst til at tale til en af disse fire mænd; men da man kom til boulevarden, blev folkemassen tættere, han var bange for af tabe Lupin af syne og skyndte sig videre. Han kom i rette tid til at se Lupin gå op ad trappen til den ungarske restaurant på hjørnet af Rue du Helder. Døren til restauranten stod åben, så at Holmes efter at have sat sig på en bænk på boulevarden lige overfor kunne se ham tage plads ved et luksuriøst dækket, blomstersmykket bord, hvor der allerede sad tre herrer i kjole og to højst elegante damer, som modtog ham med varme sympatitilkendegivelser.

Sherlock søgte med øjnene de fire personer, som havde fulgt efter Lupin, og fandt dem fordelt i de grupper af mennesker, som lyttede til tonerne fra et sigøjnerorkester i en nærliggende café. Mærkeligt nok syntes de ikke at bekymre sig om Arsène Lupin, men så meget mere om de folk, som omgav dem.

Pludselig trak en af dem en cigaret op af lommen og henvendte sig til en herre i diplomatfrakke og med høj hat. Denne herre holdt sin cigar frem, og Holmes havde et indtryk af, at de talte sammen og det i længere tid, end der behøvedes for at tænde en cigaret. Endelig gik den sidstnævnte op ad trappetrinene til restauranten og kastede et blik derind. Da han fik øje på Lupin, gik han hen til ham, talte nogle øjeblikke med ham, og valgte sig derefter et bord ved siden af. Holmes kendte ham igen; det var ingen anden end rytteren fra Avenue Henri Martin.

Da forstod han. Det var ikke blot sådan, at Arsène Lupin slet ikke var forfulgt, men disse folk udgjorde en del af hans bande! Disse mænd vågede over hans sikkerhed! De var hans livgarde, hans drabanter, hans opmærksomme vagt. Over alt, hvor deres herre kunne være udsat for en fare, var hans kolleger der, rede til at advare ham og forsvare ham. De fire mænd var hans forbundsfæller! herren i diplomatfrakken var hans fælle!

Der fo'r en gysen gennem englænderen. Var det muligt, at det nogen sinde ville lykkes ham at bemægtige sig denne utilgængelige mand? Hvilken ubegrænset magt udøvede ikke et sådant forbund, ledet af en sådan chef!

Han rev et blad ud af sin notesbog, skrev nogle linjer på det med en blyant og lagde det i en konvolut, hvorefter han sagde til en halvvoksen dreng, som havde sat sig på samme bænk:

"Se her, min dreng, tag en vogn og bring dette blev til kasserersken i Taverne Suisse ved Place du Châtelet. Men hurtigt ..."

Han gav ham et femfrancsstykke, og drengen forsvandt.

Der gik en halv times tid. Mængden var tiltaget, og kun nu og da skelnede Holmes Lupins forbundsfæller. Så var der nogen, som rørte ved ham, og en stemme hviskede i hans øre:

"Nå, hvad er der på færde, hr. Holmes?"

"Er det Dem, hr. Ganimard?"

"Ja, jeg fik Deres billet på caféen. Hvad er det, det gælder?"

"Han er her."

"Hvad siger De?"

"Der … inderst inde i restauranten … Bøj Dem til højre … Ser De ham?"

"Nej."

"Han skænker champagne for sin sidedame."

"Men det er jo ikke ham!"

"Det er ham."

"Jeg forsikrer Dem … Nå, måske. Det kunne måske være … Å, den slyngel, hvor han ligner sig selv!" mumlede Ganimard naivt. "Og de andre, er det hans forbundsfæller?"

"Nej, hans sidedame er lady Cliveden, den anden dame er hertuginden af Cleath, og lige over for ham sidder den spanske gesandt i London."

Ganimard gjorde et skridt. Sherlock holdt ham tilbage.

"Hvilken uforsigtighed! De er jo alene."

"Det er han også."

"Nej, han har folk, som står på vagt her ude på boulevarden … For ikke at tale om, at han derinde har …"

"Men når jeg først har grebet Arsène Lupin i kraven og råbt hans navn, så har jeg hele salen på min side, alle opvarterne."

"Jeg ville hellere tage nogle politimænd med."

"Da ville Arsène Lupins venner først få øjnene op … Nej, ser De, hr. Holmes, vi har intet valg."

Han havde ret, det følte Holmes udmærket. Det var bedre at vove det og stole på de ekstraordinære omstændigheder. Han sagde blot til Ganimard:

"Forsøg at gøre det sådan, at man først så sent som muligt ser, hvem De er …"

Selv gik han om bag en aviskiosk uden at tage øjnene fra Arsène Lupin, som sad og bøjede sig ned til sin sidedame og smilede.

Politiinspektøren gik tværs over gaden med hænderne i lommen som en mand, der går sine egne veje. Men så snart han havde nået det modsatte fortov, var han med at spring oppe på trappen.

Der hørtes en stærk fløjten … Ganimard stødte imod værten på stedet, som pludselig stod midt i døren og puffede ham indigneret tilbage, som om hans besøg var en skam for den luksuriøse restaurant. Ganimard vaklede. I samme øjeblik skulle herren i diplomatfrakken ud. Han tog parti for inspektøren, og værten og han diskuterede heftigt, mens de begge holdt fast om Ganimard; den ene trak i ham, og dan anden stødte ham tilbage, men resultatet var, at han trods alle sine anstrengelser og alle sine rasende protester blev trængt helt ned ad trappen.

Der blev straks en stor sammenstimlen af mennesker. To politimænd, som var kommet i anledning af spektaklet, forsøgte at skille mængden, men en uforklarlig modstand gjorde dem magtesløse, uden at de var i stand til at komme løs, sammenpressede som de var mellem folks skuldre og rygge …

Da blev pludselig som ved et trylleslag passagen fri! … Værten indså sin fejltagelse og udøste sig i undskyldninger, herren i diplomatfrakken opgav at forsvare inspektøren, mængden spredte sig, og Ganimard styrtede løs på bordet med de seks gæster omkring … Nu var der kun fem! Han så sig omkring … Der var ingen anden udgang end gadedøren.

"Hvor er den person, som sad på denne plads?" råbte han til de fem forfærdede gæster. "Ja, De var seks … Hvor er den sjette?"

"Hr. Destro?"

"Nej, Arsène Lupin!"

En opvarter kom hen til ham.

"Den herre er gået op på anden etage."

Ganimard styrtede af sted. Anden etage bestod af afsondrede værelser til privatbrug og havde en særlig udgang til boulevarden!

"Så, nu nytter det ikke noget at søge efter ham," stønnede Ganimard. "Han er allerede langt borte!"

… Men Lupin var ikke langt borte, han sad omkring et par hundrede meter derfra i omnibussen mellem Madeleinekirken og Bastillepladsen. Vognen rullede af sted i fredeligt trav med sine tre heste foran, kørte over Place de l'Opéra og henad Boulevard des Capucines. På platformen stod to velvoksne fyre og talte sammen; oppe på taget, lige ud for trappen, sad en lille, gammel person og nikkede som i halvsøvne. Det var Sherlock Holmes.

Og med hovedet dinglende frem og tilbage efter vognens bevægelser sad han og talte med sig selv:

"Hvis min brave Watson kunne se mig nu, ville han være stolt af sin ven! ... Puh! ... Ved fløjte signalet var det jo let at forudse, at slaget var tabt, og at der intet bedre var at tage sig til end at bevogte restaurantens omgivelser. Men sandelig om livet mangler interesse, så længe man har med den fandens fyr at gøre!"

Ved omnibussens holdeplads bøjede Holmes sig ud og så Arsène Lupin gå ud og passere sine to livvagter, til hvem han hviskede:

"Ved Triumfbuen!"

"Ja så, man sætter hinanden stævne ved Triumfbuen. Der må jeg være med. Jeg lader ham drage sin vej i automobil og følger i droske efter de to andre."

De to tilbagelagde vejen til fods, og da de var kommet op til Triumfbuen, ringede de på gadedøren til det lille hus nummer 40 i Rue Chalgrin. En skarp drejning af denne lidet befærdede gade gjorde det muligt for Holmes at holde sig skjult i mørket.

Et af de to vinduer i første etage åbnedes, og en mand med rund hat på hovedet slog skodderne for. Oven over skodderne lyste det ud.

Efter ti minutters forløb kom der en herre og ringede på den samme dør og kort efter endnu en. Og endelig standsede en automobildroske, hvorfra Holmes så to personer stige ud: Arsène Lupin og en dame, indhyllet i en kåbe og med et tæt slør.

"Uden tvivl den blonde dame," sagde Holmes til sig selv, da vognen kørte bort.

Han ventede et øjeblik, nærmede sig så huset, klatrede op på den udvendige vindueskarm og kunne, når han stod på tærne, kaste et blik ind i værelset over vinduesskodderne.

Arsène Lupin stod lænet op til kaminen og talte livligt. Omkring ham stod alle de andre og lyttede spændt. Blandt dem kendte Holmes igen manden i diplomatfrakken og mente at kende restauratøren. Hvad den blonde dame angik, da sad hun i en lænestol og vendte ryggen til ham.

"Man holder råd," tænkte han. "Begivenhederne i aften har foruroliget dem, og de føler trang til at rådslå. Å, om man kunne knibe dem alle på én gang, det ville være et kup!"

Da en af dem derinde rørte sig, sprang han ned på jorden igen og stillede sig atter i skyggen. Manden i diplomatfrakken og restauratøren kom ud af huset. Derefter tændtes der lys i anden etage, og man slog skodderne for også der. Så blev der mørkt i begge etager.

"Han og hun er tilbage nedenunder," sagde Sherlock Holmes til sig selv. "Deres to forbundsfæller bor sikkert på anden etage."

Han ventede en del af natten uden at røre sig, han var bange for, at Arsène Lupin skulle forsvinde, hvis han fjernede sig. Da klokken blev fire og han så to politibetjente ved enden af gaden, gik han hen til dem, forklarede dem situationen og betroede dem bevogtningen af huset.

Derefter begav han sig hjem til Ganimard i Rue Pergolese og lod ham vække.

"Jeg har ham igen," sagde han.

"Arsène Lupin?"

"Ja."

"Hvis De har ham på samme måde som sidst, kan jeg lige så godt lægge mig igen. Nå, lad os i alt fald gå på politikammeret."

De gik til Rue Mesnil og derfra til den vagthavende kommissær, hr. Decointres hjem. Derefter begav de sig,

ledsaget af et halvt dusin mand til Rue Chalgrin.

"Noget nyt?" spurgte Holmes de to betjente, som holdt vagt.

"Nej."

Det begyndte at dages, da politikommissæren efter at have truffet sine forberedelser ringede på og henvendte sig til portnersken. Hun svarede ganske skælvende og forskrækket, at første etage ikke var lejet ud.

"Hvad for noget, ikke lejet ud?" råbte Ganimard.

"Nej, men de, som bor på anden etage, herrerne Leroux, har møbleret disse værelser for at kunne tage imod slægtninge fra landet ..."

"En herre og en dame?"

"Ja."

"Som kom hjem med dem i går aftes?"

"Måske ... jeg sov ... Men jeg tror det ikke, her er nøglen, den har de ikke hentet hos mig ..."

Med denne nøgle åbnede kommissæren døren på den anden side af indgangen.

Første etage indeholdt kun to værelser; de var tomme.

"Umuligt!" sagde Holmes; "jeg har jo set dem, hende og ham."

Kommissæren svarede spydigt:

"Det tvivler jeg ikke på, men de er her ikke længere."

"Lad os gå op på anden etage. Der må de være."

"I anden etage bor herrerne Leroux."

"Vi vil spørge disse herrer Leroux."

De gik alle sammen ovenpå, og politikommissæren ringede på. Da klokken lød for anden gang, kom en person, som ikke var nogen anden end en af livvagterne, ud i skjorteærmer og fuldstændig rasende.

"Hvad er det for et spektakel? ... Skal man komme sådan og vække folk ..."

Men han afbrød sig selv og blev stående helt forvirret:

"Men herregud ... er det virkelig sandt, drømmer jeg ikke? Det er jo hr. Decointre! ... Og Dem også, hr. Ganimard! Hvad kan jeg tjene Dem med?"

Der lød en vældig latter. Ganimard lo, så han vred sig ved det, og var ildrød i ansigtet.

"Det er jo Dem, Leroux," stammede han. "Å, det er morsomt ... Leroux som Arsène Lupins forbundsfælle ... Å, jeg dør! ... Og Deres broder, Leroux, er han at få i tale?"

"Edmond, er du der? Det er hr. Ganimard, som er kommet på besøg."

En anden person viste sig, og Ganimard fik et nyt anfald af lystighed.

"Er det muligt? Man skulle aldrig tænke sig sligt! Å, mine venner, nu er De kommer pænt op at køre ... Heldigvis er gamle Ganimard på vagt, og han har venner til hjælp ... vender, som er kommet langvejs fra!"

Og han vendte sig mod Holmes og præsenterede:

"Victor Leroux, politiinspektør, en af de første blandt brigadens bedste folk ... Edmond Leroux, førstebetjent ved kontoret for fingeraftryk –"

5. En bortførelse

Sherlock Holmes fortrak ikke en mine. At protestere eller at anklage disse to mænd ville være unyttigt. Uden beviser, som han ikke sad inde med, og som han ikke ville spilde sin tid med at søge efter, ville ingen tro ham.

Han tænkte bare på over for Ganimard, som triumferede, at skjule sit raseri og sin skuffelse. Han hilste høfligt på de to samfundets støtter, brødrene Leroux, og gik ned.

Nede i gangen gjorde han en lille afstikker hen til en lav dør, som dannede nedgangen til kælderen. Her tog han en lille rød sten op fra gulvet; det var en granat.

Udenfor vendte han sig om og så da, at der ved siden af husnummeret 40 stod indhugget: "*Lucien Destange, Arkitekt, 1877*".

Den samme indskrift fandtes på nummer 42.

"Bestandig dobbelt udgang," tænkte han. "Nummer 40 og 42 står i forbindelse med hinanden. Hvorledes kunne det gå til, at jeg ikke tænkte på det? Jeg skulle have holdt vagt sammen med de to politimænd i nat."

Han spurgte de to mænd:

"Gik der ikke to personer ud af denne port, mens jeg var borte?"

Og han pegede på nabohuset.

"Jo, en herre og en dame."

Han greb Ganimards arm og trak ham med sig.

"Hr. Ganimard," sagde han, "De morede Dem så godt før, at De vel ikke er vred på mig, fordi jeg forstyrrede Dem en

smule ..."

"Nej, langtfra!"

"Det er godt. Men den bedste spøg kan ikke gentages, og nu mener jeg, at man snart må blive færdig med den."

"Det er jeg enig med Dem i."

"I dag er det den syvende dag. Om tre dage må jeg absolut være i London."

"Aha!"

"Jeg skal også være der, men jeg beder Dem holde Dem parat natten mellem tirsdag og onsdag."

"Til en ekspedition af samme art som denne?" spurgte Ganimard spottende.

"Ja, af samme art."

"Og som skal slutte med hvad?"

"Med Lupins arrestation."

"Tror De det?"

"Jeg sværger Dem det ved min ære."

Holmes hilste og gik for at søge en smule hvile i det nærmeste hotel; derefter vendte hen frisk og sikker på sig selv tilbage til Rue Chalgrin. Han stak et par guldtyvefrancsstykker i hånden på portnersken, overbeviste sig om, at brødrene Leroux var gået ud, fik at vide, at huset tilhørte en mand ved navn Harmingeat, og gik derefter, forsynet med et lys, ned i kælderen gennem den lille dør, hvor han havde fundet granaten.

Ved foden af trappen fandt han en sten til af samme farve.

"Jeg tog ikke fejl," tænkte han, "det er her, man går igennem ... Lad mig nu se, om min hovednøgle åbner døren til den kælder, som tilhører beboeren af første etage. Jo ... udmærket ... nu skal

vi se på hans vinbeholdning … Ah, her er steder, hvor støvet er fejet væk … og på jorden er der mærker af fodtrin …"

En svag støj fik ham til at spidse øren. Hurtigt åbnede han døren, blæst sit lys ud og gemte sig bag en stabel tomme kasser. Efter nogle sekunders forløb mærkede han, at en jernpille gik rundt, og at der med den fulgte et stykke af muren. Lyset fra en lanterne blev kastet ind gennem åbningen. En arm kom til syne. En mand trådte ind.

Han gik stærkt foroverbøjet som én, der søger efter noget. Med fingrene rodede han i støvet, og flere gange rejste han sig op og kastede noget i en papæske, som han holdt i den venstre hånd. Derefter udslettede han sporen efter sine trin såvel som efter Lupins og den blonde dames, og nærmede sig den kunstige åbning i muren.

Han udstødte et hæst skrig og faldt over ende. Holmes var sprunget løs på ham. Det hele stod på i et minut og gik på den behændigste måde af verden; så lå manden der, bundet på hænder og fødder.

Englænderen bøjede sig ned over sin bundne fange.

"Hvor meget vil du have for at tale rent ud … sige alt, hvad du ved?"

Manden svarede med et smil, der var så ironisk, at Holmes forstod, hvor forgæves spørgsmålet var.

Han nøjedes med at undersøge sin fanges lommer, men fandt kun et nøgleknippe, et lommetørklæde og den lille papæske, som den fremmede havde brugt, og som indeholdt et

dusin granater af samme sort som de, Holmes selv havde fundet. Et magert bytte!

Desuden, hvad skulle han gøre med denne mand? Vente, til hans venner kom ham til hjælp, og så overlevere dem alle til politiet? Hvad ville det tjene til? Hvilken fordel overfor Lupin ville han opnå ved det?

Han stod og tænkte sig om, men da han så nærmere på æsken, bestemte han sig. Den bar adressen "Leonard, Juvelér, Rue de la Paix".

Han besluttede simpelthen at lade manden ligge hvor han lå. Han lukkede kælderen og gik ud af huset. Fra et postkontor underrettede han ved rørpostbrev hr. Destange om, at han først kunne komme den næste dag, derefter begav han sig til juveleren, som han viste granaterne.

"Fruen har sendt mig med disse stene. De er gået løs af et smykke, som hun har købt her."

Holmes havde truffet rigtigt. Juveleren svarede:

"Javel ... den dame har telefoneret til mig. Hun kommer straks selv."

Det var først klokken fem, at Holmes, som stod på post ude på fortovet, opdagede en dame med hovedet indhyllet i et tæt slør; hendes holdning forekom ham mistænkelig. Gennem vinduet kunne han se hende lægge et gammelt smykke, prydet med granater, frem på disken.

Hun gik næsten straks igen. Derefter gik hun i forskellige retninger, gik endelig op imod Clichy-kvarteret og ind i gader, som englænderen ikke kendte. Da mørket faldt på, fulgte han, uden at portnersken mærkede det, efter hende ind i en gård på fem etager og med to fløje, hvor der følgelig var utallige lejere.

På tredje etage standsede hun og gik ind. To minutter efter forsøgte englænderen at lukke op med den ene efter den anden af nøglerne i det knippe, han havde bemægtiget sig. Den fjerde af dem passede i låsen.

Gennem det mørke, som fyldte dem, kunne han se, at værelserne var absolut tomme som i en ubeboet lejlighed, og alle døre stod åbne. Men ved enden af en gang skinnede en lampe, og da han nærmede sig på tæerne, kunne han gennem den spejlglasrude, som skilte salonen fra et andet værelse, se den tilslørede dame tage kåbe og hat af, skifte kjole og iføre sig en morgenkjole af fløjl.

Han så hende også nærme sig kaminen og trykke på en elektrisk knap. Og derved gled halvparten af væggen ved siden af kaminen til side og skjultes bag resten af væggen.

Så snart åbningen var stor nok, gik damen ind gennem den … og forsvandt, medførende lampen.

Systemet var ganske ligetil. Holmes benyttede sig af det.

Han gik i mørket og følte sig for, men pludselig stødte han mod noget blødt. Ved lyset fra en tændstik opdagede han, at han befandt sig i et lille rum, som var overfyldt af ophængte kjoler og andre klædningsstykker. Han banede sig vej og standsede foran en døråbning, der var dækket af et klæde. Og da hans tændstik nu var gået ud, kunne han se, at lys trængte ind gennem den slidte gobelin.

Han blev stående og så ind i værelset ved siden af.

Der var den blonde dame lige foran hans øjne og inden for hans hånds rækkevidde.

Hun slukkede lampen og tændte det elektriske lys. For første gang kunne Holmes se hendes ansigt i fuld belysning. Der gik

en skælven igennem ham. Den kvinde, han endelig havde fået fat på efter så mange krumspring og manøvrer, var ingen anden end Clotilde Destange.

Clotilde Destange skulle altså være baron d'Hautrecs morderske og den, som havde stjålet den blå diamant! Clotilde Destange var Arsène Lupins hemmelighedsfulde veninde! Kort sagt, den blonde dame!

"Ja," tænkte Holmes, "jeg er jo et fæ! Fordi Lupins veninde er blond og Clotilde mørk, har jeg ikke tænkt på at sætte disse to kvinder i forbindelse med hinanden! Som om den blonde dame kunne vedblive at være lys efter mordet på baronen og tyveriet af diamanten!"

Holmes kunne se en del af værelset, et elegant boudoir med lyst vægbetræk og kostbare nipssager. Clotilde sad på en sofa og bøjede hovedet ned i hænderne. Efter en stunds forløb kunne han mærke, at hun græd. Store tårer randt ned over hendes blege kinder og faldt dråbe for dråbe ned på fløjlet i hendes kjoleliv. Og andre tårer fulgte ustandselig efter, som om de kom fra en uudtømmelig kilde. Det var det mest triste, nogen kunne tænke sig, at se denne resignerede fortvivlelse, som fik udtryk gennem denne langsomme tåreflod.

Men en dør bag hende åbnedes. Arsène Lupin trådte ind.

De så længe på hinanden uden at sige et ord; så knælede han ved siden af hende, lagde hendes hoved ind til sit bryst og tog hende i sine arme, og der lå i den bevægelse, hvormed han omslyngede hende, en dyb ømhed og megen medlidenhed. De

rørte sig ikke. En blid stilhed omgav dem, og hendes tårer løb sagtere.

"Jeg ville så gerne gøre dig lykkelig!" hviskede han.

"Jeg er jo lykkelig."

"Nej, du er ikke, siden du græder … Dine tårer gør mig utrøstelig. Clotilde."

Trods alt virkede denne kærtegnende stemme på hende, og hun lyttede, grådig efter håb og lykke. Et smil forskønnede hendes ansigt, men det var et trist smil. Han bønfaldt hende:

"Vær ikke bedrøvet, Clotilde, du må ikke være det. Du har ikke ret til at være det."

Hun viste ham sine hvide, fine og bløde hænder og sagde alvorligt:

"Så længe disse hænder er mine, er jeg sørgmodig, Maxim."

"Hvorfor det?"

"De har dræbt."

Maxim råbte:

"Ti stille! Tænk ikke på det … Fortiden er død, fortiden regnes der ikke med."

Og hen kyssede hendes smalle, hvide hænder, og hun så på ham med et lysere smil, som om hvert kys forjagede noget af den frygtelige erindring.

"Du må elske mig, Maxim, du må, fordi ingen anden kvinde vil elske dig således som jeg. For at behage dig har jeg handlet og handler jeg endnu ikke alene efter dine ordrer, men endog efter dine hemmelige ønsker. Jeg udfører handlinger, som alle mine instinkter og al min samvittighed oprøres imod, men jeg kan ikke stå imod … Alt, hvad jeg gør, det gør jeg mekanisk,

fordi det er til nytte for dig, og fordi du vil det … og jeg er parat til at fortsætte med det i morgen … og altid."

Han sagde med bitterhed:

"Å, Clotilde, hvorfor har jeg blandet dig ind i mit eventyrlige liv? Jeg burde være forblevet den Maxim Bermond, som elskede dig for fem år siden, og ikke ladet dig lære at kende … den anden mand, som jeg er."

Hun sagde ganske sagte:

"Jeg elsker også denne anden mand, og jeg angrer intet."

"Jo, du længes tilbage til dit tidligere liv, dit liv i dagens lys."

"Jeg angrer intet, når du er hos mig," sagde hun lidenskabeligt. "Der gives ikke længere fejltrin, der gives ikke længere forbrydelse, når mine øjne ser dig. Hvad gør det mig at være ulykkelig langt fra dig og at lide og at græde og at føle afsky for alt det, jeg gør! Din kærlighed udsletter alt … jeg finder mig i alt … Men du *må* elske mig!"

"Jeg elsker dig ikke, fordi jeg må, Clotilde, men af dén eneste grund, at jeg virkelig elsker dig."

"Er du sikker på det?" sagde hun tillidsfuldt.

"Jeg er sikker på mig som på dig. Men min tilværelse er omskiftelig og feberagtig, og jeg kan ikke altid ofre dig al den tid, som jeg gerne ville."

Hun blev straks modig.

"Hvad er der nu på færde? En ny fare? Sig mig det straks?"

"Å, det er ikke noget alvorligt endnu. Men …"

"Men?"

"Nuvel, han er på sporet af os."

"Holmes?"

"Ja, det var ham, som sendte Ganimard hen til den ungarske restaurant. Det var ham, som i nat havde sat de to politibetjente på vagt i Rue Chalgrin. Jeg har beviser for det. Ganimard ransagede huset i morges, og Holmes var med ham. Desuden ..."

"Desuden?"

"Nuvel, der er også noget andet. Vi mangler en af vore folk, Jeanniot."

"Portneren?"

"Ja."

"Men det var jo mig, som i morges sendte ham til Rue Chalgrin for at samle de granater sammen, som var faldet ud af min broche."

"Da er der ikke tvivl om, at Holmes har fanget ham."

"Det kan jeg ikke tro. Granaterne blev jo bragt til juveleren i Rue de la Paix."

"Men hvor er han så blevet af siden?"

"Å, Maxim, jeg er bange!"

"Der er ikke noget at blive forskrækket over. Men jeg tilstår, at stillingen er meget alvorlig? Hvor meget ved han? Hvor skjuler han sig? Hans styrke ligger i hane isolerede stilling. Derved kan intet røbe ham."

"Hvad beslutter du dig da til?"

"Den yderste forsigtighed, Clotilde. Det er længe siden, jeg besluttede at flygte og opslå min bolig i det uangribelige asyl, som du ved; Holmes' indgriben påskynder min beslutning. Når en mand som han er på et spor, må man gå ud fra, at han nødvendigvis vinder frem. Derfor har jeg forberedt alt. I overmorgen, onsdag, skal flytningen finde sted. Ved

middagstid vil den være fuldført. Klokken to kan jeg selv forlade stedet efter at have fjernet de sidste spor af, at vi har boet her, hvilket kommer til at tage lidt tid. Fra den tid ..."

"Fra den tid?"

"Må vi ikke træffes mere, og ingen må se dig, Clotilde. Gå ikke ud. Jeg er ikke bange for min del, men jeg frygter alt, så snart der er tale om dig."

"Det er umuligt, at denne englænder kan finde vejen til mig."

"Alt er muligt for ham, og *jeg* er bange. I går, da jeg nær var blevet overrasket af din fader, var jeg kommet for at se efter i det skab, som indeholder hr. Destanges gamle bygningsregnskaber. Der ligger en fare. Der er fare over alt. Jeg aner fjenden, som vandrer omkring i mørket og nærmer sig mere og mere. Jeg føler, at han holder vagt over os ... at han har sine garn ude efter os. Dette er en af de følelser, som aldrig bedrager mig."

"I så fald skal du gå, Maxim, og ikke tænke mere på mine tårer. Jeg skal være stærk, og jeg skal vente, indtil faren er forbi. Farvel, Maxim!"

Han gav hende et langt kys. Og det var hende, som jagede ham på døren. Holmes hørte begges stemmer fjerne sig.

Dristig og overophidset af den trang til at handle, som havde besat Holmes helt siden den foregående aften, banede han sig vej ud i et forværelse, hvor der fandtes en trappe. Men idet han ville gå ned ad den, hørte han, at der blev talt nedenunder, og han fandt det da heldigere at følge en halvcirkelformet gang, der førte til en anden trappe. Ved foden af denne blev han meget overrasket ved at se møbler, som han allerede kendte

både på form og opstilling. En dør stod på klem. Han gik ind i et stort, rundt værelse. Det var hr. Destanges bibliotek.

"Det er udmærket!" sagde han til sig selv. "Nu forstår jeg det hele. Clotildes, det vil sige den blonde dames, boudoir står i forbindelse med en af lejlighederne i nabohuset, og dette nabohus har sin udgang ikke til Place Malesherbes, men til en tilstødende gade, til Rue Montchanin, så vidt jeg husker … Det er vidunderligt! Og nu forstår jeg, hvorledes Clotilde Destange kan møde sin elskede og alligevel have ord for aldrig at gå ud. Og jeg kan også forklare mig, at Arsène Lupin i går aftes dukkede op ved siden af mig på galleriet; der må være en anden forbindelse mellem lejligheden i nabogården og dette bibliotek …"

Og han drog den slutning:

"Altså er der endnu et hus med gennemgang til et andet. Også her er uden tvivl Destange arkitekten! Det gælder nu at benytte den ting, at jeg er kommet her, til at undersøge indholdet i skabet … og til at skaffe mig oplysninger om de andre huse, som står i forbindelse med hinanden."

Holmes gik op på galleriet og skjulte sig bag betrækket på brystværnet. Der forblev han til langt ud på aftenen. En tjener kom ind og slukkede det elektriske lys. En time efter lod englænderen lyset fra sin lygte spille og gik hen til skabet.

Han vidste, at det indeholdt arkitektens gamle papirer og regnskabsbøger. En række registre, ordnet efter alderen, stod opstillet for sig.

Det var noget omstændeligt at finde ud af disse sager med deres indviklede henvisninger, og det var først ud på morgenen,

han opdagede den dokumentpakke, som var mærket "M.B", og som han havde sluttet sig til var den, han netop skulle bruge.

Den indeholdt femten blade. Et af dem handlede om de arbejder, som efter bestilling af en vis Harmingeat var udført i Rue Chalgrin nummer 40. Et andet behandlede arbejder for hr. Votival i Rue Clapeyron 25, et tredje var viet baron d'Hautrec og Avenue Henri Martin nummer 134, et fjerde slottet Crozon, og de elleve øvrige forskellige andre ejendomme i Paris.

Holmes kopierede denne liste over elleve navne og elleve adresser; derefter lagde han alt tilbage i den samme orden, han havde fundet det i, åbnede et vindue og sprang ud på den øde plads, idet han passede på at skrue vinduesskodderne for igen.

I sit værelse på hotellet tændte han sin pibe med den samme alvor, han plejede at udføre dette med, og omgivet af tobaksrøgen grublede han over de slutninger, man kunne drage af dokumentpakken "M.B." eller nærmere forklaret de dokumenter, som angik Maxim Bermond, det vil sige Arsène Lupin.

Klokken otte sendte han Ganimard følgende rørpostbrev:

"Jeg vil i løbet af formiddagen uden tvivl komme til Rue Pergolese og betro Dem en person, som det er af største vigtighed at få fanget. Vær i alle tilfælde hjemme til natten og i overmorgen, onsdag, indtil middag, og indret Dem således, at De kan have ca. 30 mand til Deres rådighed ..."

Derefter valgte han sig nede på boulevarden en automobildroske, hvis chauffør tiltalte ham ved sit tilfredse og lidet intelligente ansigt, og lod sig køre til Place Malesherbes, et halvt hundrede skridt længere oppe end Destanges hus.

"Unge mand," sagde han til chaufføren, "luk Deres vogn, slå kraven på Deres pels op, for det blæser koldt, og vent tålmodigt. Om halvanden time kan De tænde under Deres motor. Så snart jeg kommer tilbage, skal jeg til Rue Pergolese."

I det øjeblik, han stod i begreb med at gå ind, fik han en sidste betænkelighed.

Var det ikke en fejl at beskæftige sig således med den blonde dame, mens Lupin gjorde sig i stand til at flytte? Ville han ikke gøre rettere i ved hjælp af fortegnelsen over gårdene straks at søge sin modstanders bolig?

"Å nej," sagde han til sig selv, "når den blonde dame er min fange, vil jeg være situationens herre."

Og han ringede på.

Hr. Destange var allerede i biblioteket.

De arbejdede et øjeblik, og Holmes søgte netop efter et påskud til at gå op på Clotildes værelse, da den unge dame kom ind, sagde Goddag til sin fader, satte sig i den lille salon og begyndte at skrive.

Fra sin plads kunne Holmes se hende sidde bøjet over bordet; nu og da tænkte hun sig om, holdt pennen i vejret og så tankefuld ud. Han ventede et øjeblik, tog så en bog og sagde til hr. Destange:

"Her er netop en bog, som frøken Destange har bedt mig bringe hende, så snart jeg stødte på den."

Han gik ind i den lille salon, stillede sig foran Clotilde således, at hendes fader ikke kunne se hende, og sagde:

"Jeg er Stickmann, hr. Destanges nye sekretær."

"Ja så?" sagde hun uden at forandre stilling. "Min fader har altså fået en ny sekretær?"

"Ja, frøken, og jeg ville gerne tale med Dem."

"Vær så god, tag plads, jeg er netop færdig med at skrive."

Hun føjede nogle ord til sit brev, underskrev det, lagde det i konvolut, skubbede sine skrivesager tilbage, ringede på sin telefon og fik forbindelse med sin syerske, som hun anmodede om at skynde sig med en rejsekåbe, som skulle bruges meget snart, og vendte sig så mod Holmes.

"Jeg er til tjeneste. Men kunne vor samtale ikke finde sted i min faders nærværelse?"

"Nej, frøken, og jeg beder Dem endog at tale ganske sagte. Det er bedst, at hr. Destange ikke hører os."

"For hvem er det bedst?"

"For Dem, frøken."

"Jeg kan ikke tage del i nogen samtale, som min fader ikke må høre."

"De må imidlertid gøre en undtagelse med denne."

De rejste sig begge og så skarpt på hinanden.

Så sagde hun:

"Lad mig da høre!"

Fremdeles stående begyndte han:

"De må undskylde, om jeg tager fejl i enkelte mindre væsentlige punkter. Hvad jeg garanterer, er rigtigheden i hovedsagen af det, jeg siger."

"Helst ingen fraser, men kendsgerninger."

Ved denne pludselige afbrydelse fik han en fornemmelse af, at den unge kvinde var på sin post. Og han fortsatte:

"Vel, jeg skal gå lige løs på det, jeg vil tale om. For fem år siden havde Deres fader anledning til at træffe en hr. Maxim Bermond, der præsenterede sig for ham som bygherre … eller

arkitekt, det ved jeg ikke så nøje. Sikkert er det, at hr. Destange fik meget til overs for denne unge mand, og da hans helbredstilstand ikke tillod ham at befatte sig med sine forretninger, overlod han hr. Bermond udførelsen af nogle bestillinger, som han havde fået fra gamle klienter, og som syntes at passe for hans nye medarbejder."

Sherlock gjorde en pause. Det forekom ham, at den unge piges bleghed var blevet mere fremtrædende. Hun sagde imidlertid med den største ro:

"Jeg kender ikke til de ting, De taler om, og jeg kan ikke indse, hvorledes de i ringeste måde skulle interessere mig."

"Jo, de interesserer Dem, for så vidt som hr. Maxim Bermond – det ved De lige så godt som jeg – i virkeligheden hedder Arsène Lupin."

Hun brast i latter.

"Det er ikke muligt! Arsène Lupin? Skulle hr. Maxim Bermond hedde Arsène Lupin?"

"Som jeg har haft den ære af sige Dem, frøken, og siden De ikke vil forstå en halvkvædet vise, vil jeg tilføje, at Arsène Lupin her på stedet har fundet en veninde til hjælp ved udførelsen af sine planer, ja mere end en veninde, en blind og … lidenskabeligt hengiven medskyldig."

Hun rejste sig, og uden sindsbevægelse eller med så lidt af den, at Holmes blev slået af en sådan selvbeherskelse, sagde hun:

"Jeg ved ikke, hvor De vil hen, højstærede, og jeg vil ikke vide det. Jeg beder Dem derfor om ikke at sige et ord mere og at gå Deres vej."

"Jeg har aldrig haft til hensigt at påtvinge Dem min nærværelse i det uendelige," svarede Holmes lige så roligt. "Men jeg har besluttet, at jeg ikke skal gå alene ud af dette hus."

"Og hvem skal så følge Dem?"

"De!"

"Jeg?"

"Ja, frøken, vi går ud sammen, og De følger mig, uden at protestere, uden at sige et ord."

Det ejendommelige ved denne scene bestod i de to modstanderes absolutte ro. Man kunne efter deres holdning og tonen i deres stemmer snarere have troet, at det hele var et høfligt ordskifte mellem to personer, der ikke er af samme mening, end en hårdnakket duel mellem to kraftige viljer.

Gennem den åbne dør kunne de i rotunden se hr. Destange håndtere sine bøger med afmålte, rolige bevægelser.

Clotilde satte sig igen ned, idet hun trak let på skuldrene. Sherlock tog sit ur op.

"Klokken er halv elleve. Om fem minutter går vi."

"Og hvis ikke?"

"Hvis ikke, så går jeg til hr. Destange og fortæller ham ..."

"Hvilket?"

"Sandheden. Jeg fortæller ham om Maxim Bermonds løgnagtige liv og om hans medskyldiges dobbeltliv."

"Hans medskyldige?"

"Ja, hende, som man kalder den blonde dame, og som har været blond."

"Og hvilke beviser vil De anføre for ham?"

"Jeg vil tage ham med til Rue Chalgrin og vise ham den gennemgang, som Arsène Lupin under de arbejder, han havde ledelsen af, lod sine folk indrette mellem nummer 48 og 42, den gennemgang, som De og han benyttede natten til i går."

"Og så?"

"Så tager jeg hr. Destange med mig til advokat Detinan, og vi går der ned ad den køkkentrappe, som De sammen med Arsène Lupin benyttede for at undgå Ganimard. Og vi vil begge søge den uden tvivl analoge forbindelse, som findes med nabogården, hvis udgang vender til Boulevard Batignolles og ikke til Rue Clapeyron."

"Og så?"

"Så tager jeg hr. Destange med til slottet Crozon, hvor det vil være let for ham, som kender den slags arbejder, der blev udført af Arsène Lupin, da slottet blev restaureret, at opdage de hemmelige gange, som Arsène Lupin lod sine arbejdere anlægge. Han vil kunne konstatere, at disse gange har gjort det muligt for den blonde dame om natten at komme ind i grevindens soveværelse og der stjæle den blå diamant, som lå på kaminen, og så fjorten dage efter at bane sig vej til Bleichens værelse og der gemme denne diamant i en æske … en ret underlig handling, det må jeg tilstå, måske en lille kvindehævn, det ved jeg ikke, og det har ingenting at betyde."

"Og så?"

"Så," sagde Sherlock med alvorligere stemme, "så vil jeg føre hr. Destange til Avenue Henri Martin nummer 134, og vi vil undersøge, hvorledes baron d'Hautrec …"

"Ti stille, ti stille!" stammede den unge pige gysende. "Jeg forbyder dette! … De vil altså vove at sige, at det er mig … De

anklager mig ..."

"Jeg anklager Dem for at have dræbt baron d'Hautrec."

"Nej, nej, dette er skændigt!"

"De har dræbt baron d'Hautrec, frøken. De var trådt i tjeneste hos ham under navn af Antoinette Bréhat i den hensigt at stjæle den blå diamant fra ham, og De har dræbt ham."

Hun hviskede tilintetgjort og bønfaldende:

"Ti stille, jeg beder Dem ... Siden De ved så meget, må De også vide, at jeg ikke har myrdet baronen."

"Jeg har ikke sagt, at De har myrdet ham, frøken. Baron d'Hautrec havde undertiden heftige vanvidsanfald, og kun søster Augusta kunne magte ham. Jeg har dette fra hende selv. I hendes fraværelse har han styrtet sig over Dem, og det er under kampen for at redde Deres liv, at De har dræbt ham. Forfærdet over denne handling her De ringet, og derefter flygtede De, uden at De af Deres offers finger tog denne blå diamant, som De var kommet der for at tage. Et øjeblik efter vendte De tilbage med en af Lupins forbundsfæller, tjener i nabohuset, og lagde baronen i sengen og gjorde værelset i stand ... men fremdeles uden at vove at tage den blå diamant. Se, det var dette, der skete. Jeg påstår således ikke, at De har myrdet baronen. Men det er Deres hænder, som har dræbt ham."

"Og alt dette agter De at sige til min fader?"

"Ja, og jeg vil sige til ham, at jeg som vidner har frøken Gerbois, som kender den blonde dame igen, og søster Augusta, som kender Antoinette Bréhat, og grevinden af Crozon, som kender fru de Réal. Det vil jeg sige ham."

"Det vover De ikke," svarede hun, idet hun tvang sig til koldblodighed overfor truslen om en overhængende fare.

Han rejste sig og gik et skridt i retning af biblioteket. Clotilde standsede ham.

"Et øjeblik."

Hun tænkte sig om og var nu helt herre over sig selv.

Ganske roligt spurgte hun:

"De er Sherlock Holmes, ikke sandt?"

"Jo."

"Hvad vil De mig?"

"Hvad jeg vil? Jeg har begyndt en duel med Arsène Lupin, og jeg må sejre. I forventning om en løsning, som ikke vil kunne lade vente længe på sig, antager jeg, at et så dyrebart gidsel som De vil give mig et betydeligt overtag over min modstander. De må altså følge med mig, frøken, og jeg skal betro Dem til en af mine venner. Så snart jeg har nået mit mål, er De fri."

"Er det det hele?"

"Det er det hele. Jeg hører ikke til Deres lands politi og har følgelig ingen ret til … at øve justits."

Hun syntes at have bestemt sig. Men hun bad om endnu et øjebliks betænkning.

Hun lukkede øjnene, og Holmes så, hvor rolig hun pludselig var blevet, næsten ligegyldig for de farer, som omgav hende.

"Tror hun virkelig på fare?" tænkte englænderen. "Nej, Lupin beskytter hende jo. Når man har Lupin på sin side, kan intet ondt ramme én. Lupin er almægtig, Lupin er ufejlbar."

"Frøken," sagde han. "Jeg nævnte fem minutter, og nu er der gået over en halv time."

"Tillader De, at jeg går op på mit værelse og gør mig i stand?"

"Hvis De ønsker det, frøken, kan jeg vente Dem i Rue Montchanin. Jeg er en udmærket ven af portneren Jeanniot."

"Å, De ved ..." sagde hun synligt angst.

"Jeg ved mange ting."

"Vel. Så skal jeg ringe."

Man bragte hende hendes hat og kåbe, og Holmes sagde:

"De må for hr. Destange nævne en grund, som forklarer, at De går, og at De kan komme til at blive borte i nogle dage."

"Det behøves ikke. Jeg er snart tilbage."

På ny så de trodsigt på hinanden; begge smilede ironisk.

"Hvor De stoler sikkert på ham!" sagde Holmes.

"Ja, blindt!"

"Alt, hvad han gør, er godt, ikke sandt? Alt, hvad han vil, det sker. Og De billiger alt, og er parat til alting for ham."

"Jeg elsker ham," sagde hun lidenskabeligt.

"Og De tror, at han vil redde Dem?"

Hun trak på skuldrene og gik så ind til sin fader.

"Jeg berøver dig hr. Stickmann for en stund; vi går på Nationalbiblioteket."

"Kommer du hjem til frokost?"

"Måske ... måske ikke ... men du må ikke blive urolig ..."

Og hun sagde roligt og bestemt tit Holmes:

"Så går jeg med Dem."

"Uden lumske planer?"

"Med lukkede øjne."

"Hvis De forsøger at rømme, råber jeg og skriger, og De bliver arresteret og kommer i fængsel. Glem ikke, at der er udstedt arrestordre mod den blonde dame."

"Jeg sværger på min ære, at jeg ikke skal gøre noget for at undslippe."

"Jeg tror Dem. Lad os gå!"

Og som han havde forudsagt, forlod de huset sammen.

Nede på pladsen stod automobilen, vendt til den modsatte retning. Man så skyggen af chaufføren og hans hue, som gik helt ned til hans pelskrave. Da Holmes nærmede sig, hørte han, at motoren arbejdede. Han åbnede vognens dør, bad Clotilde stige ind, og satte sig derefter selv ved siden af hende.

Vognen satte sig hurtigt i bevægelse og kørte gennem de ydre boulevarder, Avenue Hoche og Avenue de la Grande Armée.

Sherlock sad tankefuld og føjede sine planer sammen.

"Ganimard er hjemme … jeg overgiver den unge dame i hans hænder … Skal jeg sige ham, hvem hun er? Nej, da ville han gå direkte til politistationen med hende, og det ville forstyrre det hele. Når jeg så bliver alene, vil jeg gennemgå listen fra dokumentpakke 'M.B.' og derefter gå ud på jagt. I nat eller i alt fald i morgen tidlig går jeg til Ganimard, som aftalt er, og overgiver ham Arsène Lupin og hans bande …"

Han gned sine hænder, lykkelig over endelig at øjne afslutningen og se, at ingen alvorlig hindring længere skilte ham fra den.

Og idet han gav efter for en trang til at meddele sig, der stod i strid med hans natur, sagde han:

"Undskyld, frøken, at jeg lægger så megen tilfredshed for dagen. Kampen vat hård, og mit held er mig i ganske særlig grad behageligt."

"Et velfortjent held, som De har ret til at glæde Dem over."

"Jeg takker Dem. – Men det er en besynderlig vej, vi kører! Har chaufføren ikke forstået mig?"

I dette øjeblik kørte man ud af Paris gennem Neuilly-porten. For pokker, Rue Pergolese lå dog ikke udenfor befæstningsværkerne!

Holmes slog det forreste vindue ned.

"Hør, chauffør, De tager fejl af vejen ... Rue Pergolese ..."

Manden svarede ikke. Han gentog med stærkere stemme:

"Jeg siger, De skal køre til Rue Pergolese!"

Manden svarede fremdeles ikke.

"Er De døv, min ven? Eller er De egensindig? ... Vi har ingenting at gøre her ... Rue Pergolese! Jeg befaler Dem at vende om og det lidt hurtigt!"

Fremdeles den samme tavshed. Englænderen dirrede af uro. Han så på Clotilde; et ubestemmeligt smil svævede om hendes læber.

"Hvorfor ler De?" sagde han gnavent; "dette har intet at gøre med ... dette forandrer intet ved de foreliggende forhold ..."

"Nej, absolut intet," svarede hun.

Pludselig fik han en tanke, som foruroligede ham. Han rejste sig halvt op og så nøjere på den mand, som sad på chaufførsædet. Hans skuldre var mindre massive, hans holdning friere ... En kold sved trængte sig frem, og han knyttede hænderne, idet den frygtelige overbevisning påtrængte sig ham, at denne mand var Arsène Lupin.

"Nå, hr. Holmes, hvad synes De så om denne lille tur?"

"Den er dejlig, virkelig dejlig," svarede Holmes.

Han havde måske aldrig før behøvet at lægge en frygteligere tvang på sig end nu for at få sagt disse ord uden nogen skælven i stemmen og uden noget, som kunne tyde på, hvor helt igennem opløst han følte sig. Men reaktionen kom straks efter

som en bølge af raseri og had ud over alle grænser; han trak sin revolver frem og rettede den mod frøken Destange.

"Stands på minuttet, på sekundet, Lupin, ellers skyder jeg på frøkenen!"

"Da anbefaler jeg Dem at sigte på hendes kind, hvis De ønsker at ramme hende i tindingen," svarede Lupin ude at vende hovedet.

Clotilde sagde:

"Maxim, kør ikke alt for hurtigt, gaden er glat, og jeg er bange."

Hun smilede fremdeles og så ned på brostenene.

"Lad ham standse! Lad ham dog standse!" sagde Holmes rasende; "De ser vel, at jeg er i stand til hvad som helst!"

Revolvermundingen berørte hendes hårlokker.

Hun sagde sagte:

"Denne Maxim er da også uforsigtig! Med denne fart må vi ganske sikkert vælte."

Holmes stak revolveren i lommen igen og greb fat i håndtaget på vogndøren, parat til at springe ud, hver vanvittigt dette end ville være.

Clotilde sagde til ham:

"Vogt Dem, der kommer en automobil efter os."

Han så ud. Der kom virkelig en vogn efter dem, en uhyre stor vogn med spidst forparti og rød af farve, og i den sad der fire mænd i skindpelse.

"Nå," tænkte han," jeg er vel bevogtet; det er bedst at være tålmodig."

Han lagde armene overkors over brystet i den stolte følelse af underkastelse, som råder hos den, der bøjer sig og venter, når

skæbnen går dem imod. Og mens man kørte over Seinen og forbi en række landsbyer, sad han ubevægelig og resigneret og beherskede uden bitterhed sin vrede og tænkte ikke på andet end på at finde ud af, ved hvilket mirakel Arsène Lupin var kommet i hans chaufførs sted. At den brave fyr, han om morgenen havde udvalgt sig på boulevarden, kunne være en af Lupins forbundsfæller, som var anbragt der på forhånd, kunne han ikke tænke sig. Men Arsène Lupin måtte være blevet varslet og det først efter det øjeblik, da han, Holmes, havde fremkommen med trusler mod Clotilde, for før den tid var der ingen, der anede hans plan. Men efter dette øjeblik havde Clotilde og han ikke været fra hinanden.

Han kom til at tænke på noget – nemlig den telefonsamtale, som den unge dame havde haft med sin syerske angående en rejsekåbe. Og på en gang forstod han det. Endnu før han havde sagt noget, bare ved meddelelsen om, at han som hr. Destanges nye sekretær ønskede en samtale, havde hun vejret faren, gættet sig til hans navn og hensigt, og ganske koldt og naturligt, sent om hun virkelig udførte, hvad hun foregav, havde hun kaldt Lupin til hjælp ved at udgive ham for en syerske og benyttet ord, som på forhånd var aftalt mellem dem.

Hvorledes Arsène Lupin var kommet til stede, hvorledes den ventende automobil med motoren i fuldt arbejde havde forekommet ham mistænkelig, og hvorledes han var trådt i chaufførens sted, alt dette var ham af ringe betydning. Det, som beskæftigede Holmes i den grad, at det lagde en dæmper på hans raseri, var tanker om, hvorledes en slet og ret kvinde, rigtignok en forelsket kvinde, havde behersket sine nerver, trængt sine instinkter tilbage og gjort sit ansigt udtryksløst, så

at hun udholdt hans blik og derved holdt gamle Sherlock Holmes stangen.

Hvad var der at gøre mod en mand, som havde sådanne hjælpere, og som bare ved sin autoritet kunne indgive en kvinde så megen dristighed og energi?

Man kørte atter over Seinen og op ad bakken ved Saint Germain; men da man var kommet en halv kilometer forbi den lille by, sagtnede automobilen farten. Den anden vogn kørte frem, og begge standsede. Der var ingen i den nærmeste omegn.

"Hr. Holmes," sagde Lupin, "vil De være så venlig at skifte vogn? Vores kører alt for langsomt!"

"Hvad skal dette betyde?" råbte Holmes, som ikke havde noget andet valg end at lystre.

"De tillader måske også, at jeg låner Dem denne pels, for vi kommer til at køre temmelig hurtigt; og så dette smørrebrød … jo, jo, tag det. Hvem ved, hvad tid De får spist til middag!"

De fire mænd var steget af. En af dem nærmede sig, og da han havde taget de briller af, som maskerede ham, kendte Holmes igen herren i diplomatfrakken fra den ungarske restaurant. Lupin sagde til ham:

"De kører denne vogn tilbage til den chauffør, jeg har lejet den af. Han venter i den første vinudskænkning til højre i Rue Legendre. De betaler ham de tusind franc, jeg har lovet ham. Å, hør, giv hr. Holmes Deres briller!"

Han talte et øjeblik med frøken Destange, satte sig så i vognen ved siden af Holmes med en af sine mænd bag dem og kørte afsted.

Lupin havde ikke overdrevet, når han sagde, at man ville komme til at køre "temmelig hurtigt". Straks fra begyndelsen af gik det i svimlende fart. Træer, huse, sletter og skove strøg forbi som strømmende vand, der nærmer sig et stort fald.

Holmes og Lupin vekslede ikke et ord. Over deres hoveder susede poppeltræerne stærkt, og de små byer passerede og forsvandt. Man kom til Rouen med dens forstæder, havn og kilometervis af kajer. Det hele så ud som en gade i en lille by. De nåede Quillebeuf og der befandt de sig pludselig ved Seinen, ved en lille kaj, hvor der lå en smuk og velbygget yacht, fra hvis skorsten skyer af sort røg steg op.

Vognen standsede. På to timer havde de tilbagelagt over fyrre mil.

En mand i blå uniform og med guldsnor om huen nærmede sig og hilste.

"De er parat, kaptajn?" råbte Lupin. "De har altså fået mit telegram?"

"Ja."

"Og *Svalen* er færdig til at gå?"

"Ja."

"I så fald, hr. Holmes ...!"

Englænderen så sig omkring og opdagede en gruppe personer på terrassen udenfor en café og en anden gruppe på nærmere hold. Han tøvede et øjeblik, men forstod så, at der ingen hjælp var at vente. Derfor gik han over landgangen og fulgte Lupin ind i kaptajnens kahyt.

Denne var rummelig, omhyggeligt rengjort og skinnede af ny maling og blankpoleret messing.

Lupin lukkede døren efter ham, og uden nogen indledning spurgte han næsten brutalt:

"Hvor meget ved De?"

"Alt."

"Alt? Forklar Dem nærmere!"

Der var ikke længere i hans stemme denne klang af høflighed med et lille ironisk tonefald, som han plejede at benytte overfor englænderen. Han talte i herskerens bydende tone og som den, der er vant til, at alle bøjer sig for ham, endog Sherlock Holmes.

De målte hinanden med blikket. Nu var de fjender, erklærede og lidenskabelige fjender. Lidt nervøst fortsatte Lupin:

"Jeg har flere gange truffet Dem på min vej, højstærede. Dette er lige så mange gange mere end nødvendigt, og jeg er træt af at spilde min tid med at undgå de snarer, som De lægger for mig. Jeg underretter Dem derfor om, at min optræden overfor Dem vil afhænge af Deres svar. Hvor meget ved De med sikkerhed?"

"Alt, har jeg allerede sagt."

Arsène Lupin holdt sig i skindet og sagde:

"Jeg skal selv sige Dem, hvad De ved. De ved, at jeg under navn af Maxim Bermond har ... 'restaureret' femten huse, som er bygget af hr. Destange."

"Ja."

"Af disse femten huse kender De fire."

"Ja."

"Og De har en fortegnelse over de øvrige elleve."

"Ja."

"De har taget denne fortegnelse hos hr. Destange, sandsynligvis i nat."

"Ja."

"Og da De antager, at der blandt de elleve bygninger nødvendigvis må være en, som jeg har beholdt for mig selv til eget og mine venners brug, har De overladt til Ganimard at sætte sig i bevægelse for at opdage mit skjulested."

"Nej."

"Hvad betyder dette Nej?"

"Det betyder, at jeg arbejder alene, og at jeg agter at fortsætte alene."

"Da har jeg intet at frygte, *eftersom* De er i mine hænder."

"De har intet at frygte, *så længe* jeg er i Deres hænder."

"Skal det betyde, at De ikke vil forblive i min magt?"

"Ja, det betyder det."

Arsène Lupin gik lige hen til englænderen og lagde hånden lempeligt på hans skulder.

"Hør nu, jeg er ikke oplagt til at diskutere, og De er, desværre for Dem, ikke i stand til at holde mig stangen. Lad os derfor få en ende på det!"

"Ja, lad os det!"

"De må give mig Deres æresord på ikke at rømme fra dette fartøj, før det er i engelsk farvand."

"Jeg giver Dem mit ord på, at jeg skal forsøge ved alle mulige midler at rømme," svarede Holmes uforfærdet.

"Men for pokker, De ved da, at jeg bare behøver at sige et ord for at gøre Dem fuldstændig magtesløs. Alle mand her om bord

lystrer mig blindt. På et tegn af mig lægger de en lænke om halsen på Dem ..."

"Lænker kan brydes."

"... og kaster Dem over bord ti mil fra land."

"Jeg kan svømme."

"Godt svaret!" råbte Lupin leende. "Jeg beder om undskyldning, jeg var vred. Lad os så blive færdige! Indrømmer De mig ret til at benytte alle nødvendige midler til at sikre min og mine venners tryghed?"

"Alle midler! Men de er unyttige."

"Lad gå! Men De har altså ikke noget imod, at jeg tager mine forholdsregler?"

"Det er Deres pligt."

"Vel!"

Lupin åbnede døren og kaldte kaptajnen og to matroser ind. De greb englænderen, og efter at have ransaget hans lommer bandt de hans ben sammen og surrede ham fast i kaptajnens køje.

"Se så!" sagde Lupin. "Det er kun Deres egen halsstarrighed og forholdenes usædvanlige alvor, som tvinger mig til at ..."

Matroserne trak sig tilbage. Lupin sagde til kaptajnen:

"Kaptajn, en mand skal være her til rådighed for hr. Holmes, og De selv skal holde ham med selskab så meget som muligt. Man skal tage alle mulige hensyn til ham. Hvor mange er klokken nu, kaptajn?"

"Fem minutter over to."

Lupin så på sit eget ur og derefter på et, som hang på væggen i kahytten.

"Fem minutter over to? Det stemmer. Hvor lang tid behøver De for at sætte over til Southampton?"

"Ni timer, når vi ikke sætter særlig stærk damp op."

"De skal bruge elleve. De må ikke lægge til land, før den dampbåd er gået, som forlader Southampton ved midnat og kommer til Havre klokken otte i morgen. De forstår, ikke sandt, kaptajn? Jeg gentager det: da det ville være uhyre farligt for os alle, om denne herre kunne komme tilbage til Frankrig med den båd, må De ikke komme til Southampton før klokken et i morgen tidlig."

"Meget vel!"

"Farvel da til næste år, i denne verden eller den anden!"

"Farvel til i morgen!"

Nogle minutter efter hørte Holmes, at automobilen kørte bort, og straks efter begyndte dampen at stønne og puste om bord på *Svalen*. Båden lagde fra land.

Hen imod klokken tre var man ude af Seinemundingen og styrede ud på åbent hav. I dette øjeblik lå Holmes i dyb søvn i den køje, hvor han var surret fast.

Næste morgen, den tiende og sidste dag af krigen mellem de to store rivaler, indeholdt *Écho de France* følgende kostelige notits:

"I går udstedte Arsène Lupin en udvisningsordre mod den engelske detektiv Sherlock Holmes. Den blev forkyndt ved middagstid og iværksat samme dag. Klokken et i nat er Holmes steget i land i Southampton."

6. Arsène Lupins anden arrestation

Klokken otte om morgenen spærredes Rue Crevoux mellem Avenue du Bois-de-Boulogne og Avenue Bugeaud af tolv flyttevogne. Hr. Félix Davey flyttede fra den lejlighed, han beboede i femte etage i nummer 8. Og hr. Dubreuil, en kunstsamler, som havde beboet sjette etage i det samme huse, flyttede samme dag – det var et rent tilfældigt sammentræf, da de to herrer ikke kendte hinanden – sine samlinger af møbler, for hvis skyld så mange udenlandske korrespondenter dagligt aflagde ham besøg. Der var en enkelt omstændighed, som man lagde mærke til i gaden, men som man først senere talte om: ingen af de tolv vogne bar vedkommende flyttefirmas navn og adresse, og ingen af folkene, som fulgte med, aflagde besøg i de nærliggende knejper. De arbejdede så flinkt, at alt var færdigt klokken elleve. Der var intet andet tilbage end de dynger af papir og klude, som folk, der flytter, efterlader sig i de tomme værelsers kroge.

Hr. Félix Davey, en ung, elegant mand, som var klædt efter den mest raffinerede mode, men som i hånden havde en svær stok, hvis vægt tydede på en usædvanlig armstyrke hos dens ejer, forlod ganske roligt stedet og satte sig på en bænk i tværalléen, der krydser Avenue du Bois-de-Boulogne lige ved Rue Pergolese. Ved siden af ham sad en kvinde, klædt som den, der tilhører den jævne middelstand, og læste sin avis, mens et barn med en lille spade skrabede en bunke sand sammen.

Efter et øjeblik forløb sagde Félix Davey til hende uden at vende hovedet mod hende:

"Ganimard?"

"Gik ud klokken ni i morges."

"Hvorhen?"

"Til politistationen."

"Alene?"

"Ja."

"Intet telegram i nat?"

"Nej."

"Har man fremdeles tillid til dig der i huset?"

"Ja. Jeg gør fru Ganimard små tjenester, og hun fortæller mig alt, hvad hendes mand foretager sig … Vi har været sammen i morges."

"Det er godt. Indtil du får ny besked, kommer du fremdeles her hver dag ved ellevetiden."

Han rejste sig og gik hen til den kinesiske pavillon ved Porte Dauphine, hvor han spiste en let frokost, to æg, grøntsager og frugt. Så gik han tilbage til Rue Crevoux og sagde til portneren:

"Jeg skal blot derop endnu engang, så kommer jeg med nøglerne."

Han endte sin inspektion i det værelse, han havde brugt til arbejdsværelse. Der greb han et gasrør mød led på, som hang ved siden af kaminen, tog en messingprop ud af dets munding, satte et lille apparat i form af et hørerør i stedet, og pustede i det.

En svag, pibende lyd svarede. Han førte røret til munden og hviskede:

"Er der nogen, Dubreuil?"

"Nej."

"Kan jeg komme op?"

"Ja."

Han hængte røret på dets plads igen, idet han sagde:

"Hvor langt vil fremskridtene række? Vort århundrede myldrer af små opfindelser, som virkelig gør livet tiltalende og malerisk. Og morsomt … især når man forstår at spille med det således som jeg."

Han skød kaminens marmorgesims til side. Dermed gled også marmorpladen i baggrunden af kaminen bort og gav plads for en åbning, hvor man kunne se de første trin af en trappe. Den var meget pyntelig at se til, udført i vel afpudset støbejern og hvide stenfliser.

Han gik op ad trappen. på sjette etage var der en lignende åbning i kaminen. Dubreuil ventede ham.

"Er man færdig hos Dem?"

"Ja."

"Er alt bragt ned?"

"Ja."

"Og personalet?"

"Der er kun tre vagtmænd tilbage."

"Lad os gå op!"

Efter hinanden gik de den samme vej op til tjeneretagen og kom ind i et kvistværelse, hvor der befandt sig tre personer, af hvilke den ene så ud af vinduet.

"Intet nyt?"

"Nej, husbond."

"Roligt i gaden?"

"Absolut."

"Bare ti minutter endnu, så går jeg … Så kan De også gå. Men fra nu af må De underrette mig ved den mindste bevægelse i

gaden."

"Jeg har altid fingeren på knappen til alarmklokken, husbond."

"Har De, Dubreuil, bedt Deres flyttefolk ikke røre ved ledningerne til dette ringeapparat?"

"Ja, det virker udmærket."

"Det er godt."

De to herrer gik ned i Félix Daveys lejlighed. Og den sidste sagde muntert, efter at han havde bragt kamingesimsen i dens sædvanlige orden igen:

"Dubreuil, jeg gad vide, om der findes nogen, som kan opdage alle disse beundringsværdige påfund, disse klokker, som advarer, dette net af elektriske tråde og hørerør, disse usynlige gennemgange, forskydelige gulvplanker og hemmelige trapper … Det er et rent eventyrmaskineri!"

"En storslået reklame for Arsène Lupin!"

"En reklame, som man godt kunne have undværet. Men det er skade at måtte forlade et sted, som er således indrettet. Alt må begyndes fra nyt af, Dubreuil … og efter en ny plan, for man skal aldrig gentage sig selv. Gid Fanden havde denne Holmes!"

"Han er vel ikke kommet igen?"

"Hvorledes skulle han det? Fra Southampton går der én eneste dampbåd, og den går klokken tolv om natten. Fra Havre går der et eneste jernbanetog klokken otte om morgenen, og det er her elleve minutter over elleve. Og da han ikke er taget med båden klokken tolv – og det er han ikke, da instruktionerne til kaptajnen var ganske bestemte – kan han først være i Frankrig igen i aften via Newhaven og Dieppe."

"Hvis han da kommer igen!"

"Holmes opgiver aldrig kampen. Han kommer, men han kommer for sent. Vi vil da være langt borte."

"Og frøken Destange?"

"Hende skal jeg træffe om en time."

"Hjemme hos hende?"

"Ih nej, hun tager ikke hjem de første par dage, indtil stormen er afblæst – og jeg kan tage mig bedre af hende. Men De må skynde Dem, Dubreuil. Indskibningen af alle vore sager vil tage lang tid, og Deres nærværelse på kajen er nødvendig."

"Er De sikker på, at vi ikke bliver overvåget?"

"Af hvem skulle det være? Jeg har ikke været bange for nogen anden end Holmes."

Dubreuil gik. Félix Davey gik rundt for sidste gang, tog et par iturevne breve op og fik så øje på et stykke kridt, med hvilket han tegnede en stor ramme på spisestuens mørke tapet. Inde i rammen skrev han, som om det skulle være en mindetavle:

"Her boede i fem år i begyndelsen af det tyvende århundrede Arsène Lupin, gentleman og tyv."

Denne lille spøg syntes at more ham meget. Han så på indskriften, idet han fløjtede en munter melodi, og sagde så:

"Nu, da jeg har ordnet mig med de kommende slægtleds historikere, vil jeg gå. Skynd Dem, hr. Sherlock Holmes, før tre minutter er gået, har jeg forladt min hule, og Deres nederlag er fuldstændigt … Endnu to minutter! Må jeg vente på Dem? … Endnu et minut! Kommer De ikke? Vel, så proklamerer jeg Deres nederlag og min triumf, hvorefter jeg går. Farvel Arsène Lupins kongerige! Jeg kommer ikke til at se dig mere. Farvel, alle de femoghalvtreds værelser i seks lejligheder, som jeg havde at råde over! Farvel, mit soveværelse, mit kyske soveværelse!"

En klokkeringen afbrød pludselig dette anfald af lyrik, en skarp klokkeringen, der kom hurtigt og skærende, blev afbrudt to gange og genoptaget to gange, hvorefter den standsede. Det var en alarmringning.

Hvad var der på færde? Hvilken uforudset fare? Ganimard? Umuligt …

Han tænkte først på at gå ind i sit arbejdsværelse igen og rømme derfra. Men han så ud af vinduet. Ingen på gaden! Skulle da fjenden allerede være inde i huset? Han lyttede og troede at høre en forvirret hvisken. Uden at vente løb han ind i sit arbejdsværelse, og da han passerede døren, hørte han lyden af en nøgle, som man forsøgte at sætte ind i låsen på døren ud til trappegangen.

"For fanden!" sagde han. "Det er på høje tid. Huset er måske omringet … Køkkentrappen er umulig at bruge! Heldigvis har jeg da kaminen …"

Han stødte kraftigt til kamingesimsen; den rørte sig ikke. Han gjorde en endnu voldsommere anstrengelse, uden at det lykkedes.

Samtidig havde han indtryk af, at døren ind til lejligheden åbnedes, og at der var nogen, som gik derinde.

"Pokker stå i det," bandede han, "jeg er fortabt, hvis ikke denne fordømte mekanisme …"

Hans fingre klamrede sig om kamingesimsen. Han trykkede på den med hele sin vægt. Intet rørte sig. Intet! Ved et utroligt uheld, ved et ondt lune af skæbnen, hændte det, at den mekanisme, som kort i forvejen havde været i den bedste orden og virket udmærket, ikke virkede længere!

Han anstrengte sig af alle kræfter. Marmorblokken var ubevægelig. Fordømt! Var det muligt, at denne idiotiske hindring skulle spærre ham vejen? Han slog og hamrede på marmoret og skændte og bandede …

"Nå, hr. Lupin, her er dog noget, som ikke går efter Deres ønske?"

Lupin vendte sig om, skælvende af spærre skræk. Sherlock Holmes stod lige over for ham!

Sherlock Holmes! Han så på ham, idet han blinkede med øjnene, som om han generedes af et fælt syn. Sherlock Holmes i Paris! Sherlock Holmes, som han den foregående aften havde sendt til England som en pakke med farligt indhold, og som nu stod foran ham, fri og sejrrig! Å! For at dette umulige mirakel skulle kunne ske mod Arsène Lupins vilje, måtte der være foregået en hel omstyrtning af naturlovene, og alt, hvad der er ulogisk og abnormt, måtte have sejret! Sherlock Holmes ansigt til ansigt med ham!

Og nu var det englænderens tur til at være ironisk. Med den samme pyntelige høflighed, hans modstander så ofte havde behandlet ham med, sagde han:

"Hr. Lupin, jeg underretter Dem om at fra dette minut af vil jeg ikke mere tænke på den nat, De lod mig tilbringe i baron d'Hautrecs hus, og heller ikke på de uheld, der er tilstødt min ven Watson, ikke på min bortførelse i automobil og ikke på den rejse, jeg netop har gjort, surret fast til et leje, som var lidet behageligt. Dette minut udsletter alt. Jeg husker ikke mere

noget at det gamle. Jeg har fået oprejsning, kongelig oprejsning!"

Lupin svarede ikke. Englænderen fortsatte:

"Mener De ikke også det?"

Han talte, som om han krævede en erkendelse, en slags kvittering for, hvad der før var hændt.

Efter et øjebliks eftertanke, hvorunder englænderen følte sig gennemgransket ind til det inderste af sin sjæl, sagde Lupin:

"Jeg antager, at Deres optræden i dette øjeblik hviler på alvorlige grunde?"

"Meget alvorlige."

"Den ting, at De er undsluppet fra min kaptajn og mine matroser, er kun noget af anden hang under vor kamp. Men det, at De er her alene, forstår De, *alene* lige over for Arsène Lupin, bringer mig til at tro, at Deres sejr er så fuldkommen som muligt."

"Ja, så fuldkommen som muligt."

"Dette hus?"

"Er omringet."

"Og de to nabohuse?"

"Ligeså."

"Lejligheden oven over denne?"

"De *tre* lejligheder på sjette etage, som hr. Dubreuil beboede, er omringet."

"Således at ...?"

"Således at De er fanget, hr. Lupin, uhjælpeligt fanget."

De samme følelser, som Holmes havde haft under sin automobilkørsel, måtte Lupin nu prøve; han gennemlevede det samme fortættede raseri, havde den samme opmuntring – men

bøjede sig også med den samme loyalitet for tingenes magt. Begge var lige stærke og måtte på samme måde finde sig i nederlaget som et foreløbigt onde, som man måtte acceptere.

"Ja, det går lige op," sagde han kort.

Englænderen syntes at være meget fornøjet over denne tilståelse. Lupin tog sig sammen og var snart herre over sig selv igen. Han sagde smilende:

"Og jeg er ikke bedrøvet over det! Det begyndte at blive kedeligt til stadighed at sejre. Jeg behøvede bare at strække armen ud for at ramme Dem midt i brystet. Denne gang har jeg tabt. Nu har De ramt målet!"

Han lo hjerteligt.

"Endelig kommer man til at more sig! Lupin er i fælden … Hvilket vidunder! … Å, jeg skylder Dem virkelig en grundig oprejsning! Sådan er livet!"

Han trykkede begge sine knyttede næver mod tindingerne ligesom for at beherske den oprørske glæde, der kogte i ham.

Endelig gik han lige hen til englænderen.

"Og hvad venter De nu på?"

"Hvad jeg venter på?"

"Ja, Ganimard er jo her med sine folk. Hvorfor kommer han ikke ind?"

"Jeg har bedt ham ikke komme ind."

"Og han har samtykket?"

"Jeg har kun sikret mig hans tjeneste på den udtrykkelige betingelse, at han skulle lade sig lede af mig. For øvrigt tror han, at hr. Félix Davey blot er en af Lupins medskyldige."

"Da gentager jeg mit spørgsmål under en anden form. Hvorfor er De kommet herind alene?"

"Jeg ville først tale med Dem."

"Å! Har De noget at tale med mig om?"

Denne tanke syntes at behage Lupin særdeles. Der findes omstændigheder, hvorunder man i høj grad foretrækker ord frem for handlinger.

"Hr. Holmes, jeg beklager, at jeg ikke har nogen lænestol at byde Dem. Kan De klare Dem med denne halvt ødelagte kasse? Eller denne vindueskarm? Jeg er sikker på, at et glas øl ville være kærkomment ... mørkt eller lyst øl? ... Men så sæt Dem dog ...!"

"Nej tak! Lad os tale sammen."

"Jeg hører på Dem."

"Kort og godt: Hensigten med mit ophold i Frankrig var ikke Deres arrestation. Når jeg er kommet til at forfølge Dem, er det fordi intet andel middel frembød sig til at nå mit virkelige mål."

"Som var?"

"At finde den blå diamant igen!"

"Den blå diamant!"

"Ja, fordi den, som blev fundet hos konsul Bleichen, ikke var den ægte."

"Det er sandt. Den ægte blev leveret til mig af den blonde dame, og jeg lod den kopiere ganske nøjagtigt. Da jeg nu havde grevindens øvrige juveler i kikkerten, og da konsul Bleichen allerede var mistænkt, stak den blonde dame for ikke selv at blive mistænkt den falske diamant ind blandt konsulens sager."

"Mens De beholdt den ægte."

"Ja, naturligvis."

"Den diamant må jeg have."

"Det er desværre umuligt."

"Jeg har lovet grevinde Crozon det. Og jeg skal nok få fat i den."

"Hvorledes kan De det, når den er i min besiddelse?"

"Jeg skal få den, netop *fordi* den er i Deres besiddelse."

"Skal jeg da give Dem den?"

"Ja."

"Frivilligt?"

"Jeg køber den af Dem."

Lupin fik et anfald af munterhed.

"Jo, De er rigtignok Deres fædrelands søn! De behandler denne sag som en forretning."

"Det er en forretning."

"Og hvad byder De mig?"

"Frøken Destanges frihed."

"Hendes frihed? Men jeg ved intet om, at hun er arresteret."

"Jeg giver hr. Ganimard de nødvendige oplysninger. Når hun er berøvet Deres beskyttelse, bliver hun også arresteret."

Lupin strammede sig op igen.

"Min kære, De byder mig, hvad De ikke har. Frøken Destange er i sikkerhed og har intet at frygte. Jeg forlanger noget andet."

Englænderen betænkte sig. Han var åbenbart i forlegenhed, og hans ansigt blussede stærkt. Så gik han pludselig hen og lagde sin hånd på sin modstanders skulder.

"Hvis jeg nu foreslog Dem ..."

"Min frihed?"

"Nej ... men jeg kunne jo gå ud af værelset her og konferere med hr. Ganimard ..."

"Og lade mig tænke over tingene?"

"Ja."

"Herregud, hvad skulle det tjene til? Denne forbandede mekanisme vil jo ikke virke," sagde Lupin og stødte forbitret til kamingesimsen.

Han kvalte et overraskelsens skrig: Ved et skæbnens lune bevægede nu marmorblokken sig under hans fingre!

Dette var redningen, nu blev flugt mulig. Og hvorfor skulle han da gå ind på Holmes' betingelser?

Han gik frem og tilbage, som om han tænkte over sit svar. Derefter lagde han hånden på englænderens skulder.

"Alt vel overvejet, hr. Holmes, vil jeg helst klare mig selv."

"Men ..."

"Nej, jeg har ikke brug for nogen."

"Når Ganimard har Dem i sine kløer, er det for sent. Man slipper Dem ikke mere."

"Ja, hvem ved?"

"Hør nu, dette er galskab. Alle udgange er bevogtet."

"Undtagen én."

"Og det er?"

"*Den, som jeg vælger.*"

"Dette er bare ord! Deres arrestation kan betragtes som fuldbyrdet."

"Men den er det ikke."

"Og da?"

"Da beholder jeg den blå diamant."

Holmes så på sit ur.

"Klokken mangler ti minutter i tre," sagde han. "Klokken tre kalder jeg på Ganimard."

"Vi har da ti minutter igen til at passiare i. Lad os bruge dem, hr. Holmes. For at tilfredsstille den nysgerrighed, som plager mig, kan De fortælle mig, hvorledes De fik fat på min adresse og fik at vide, at jeg brugte navnet Félix Davey."

Mens han holdt opmærksomt øje med Lupin, hvis gode humør foruroligede ham, gik Holmes gerne ind på at give denne lille forklaring, der var smigrende for hans egenkærlighed.

"Deres adresse?" sagde han. "Den har jeg fra den blonde dame."

"Clotilde?"

"Ja. Husk på … i går morges … Da jeg ville bortføre hende i automobil, da telefonerede hun til sin syerske."

"Javel."

"Nå, jeg forstod senere, at denne syerske – det var Dem. Og om bord på båden i nat lykkedes det mig ved en anstrengelse af hukommelsen, som måske hører til de ting, jeg har ret til af være stolt af, at komme på de to sidste tal i Deres telefonnummer … 73. Da jeg nu havde en fortegnelse over de huse, De havde 'restaureret', var det mig en let sag ved min ankomst til Paris klokken 11 i formiddags i telefonbogen at søge og finde hr. Félix Daveys navn og adresse. Og da jeg havde fået klarhed på dette, bad jeg hr. Ganimard om hjælp."

"Udmærket! Det er fortræffeligt gjort! Jeg har kun at bøje mig for det. Men hvad jeg ikke kan forstå, er, at De har kunnet nå toget fra Havre. Hvorledes har De båret Dem ad med at undvige fra *Svalen*?"

"Jeg er ikke undveget."

"Men …"

"De havde givet kaptajnen ordre til først at nå Southampton klokken 11 i nat. Nu satte man mig imidlertid i land kl. 12. Jeg kunne således nå dampskibet til Havre."

"Kaptajnen skulle altså have sveget mig? Det er umuligt."

"Han har ikke sveget Dem."

"Men hvad så?"

"Det er hans ur."

"Hans ur?"

"Ja, hans ur, som jeg havde sat en time frem."

"Hvorledes?"

"På den måde, man plejer at sætte et ur frem, ved at dreje på remontoirknappen. Vi sad ved siden af hinanden og talte sammen, og jeg fortalte ham historier, som interesserede ham … Han mærkede såmænd slet ingenting."

"Bravo, bravo, det var godt gjort, det skal jeg huske senere. Men så det ur, som hang på kahytsvæggen?"

"Ja det var vanskeligere, jeg havde jo benene bundet; men den matros, som holdt vagt over mig, når kaptajnen var borte, gjorde mig den tjeneste at skubbe viserne frem."

"Nå, han samtykkede i det?"

"Ja, han vidste jo ikke, hvilken betydning det havde! Jeg sagde til ham, at jeg for enhver pris måtte se at komme til London med det første tog, og … han lod sig overbevise …"

"Ved hjælp af …?"

"Ved hjælp af en lille foræring … som den udmærkede mand for øvrigt agter loyalt at overgive til Dem."

"Hvad var det for en foræring?"

"Å, en ren bagatel, næsten ingenting."

"Men hvad var det?"

"Den blå diamant."

"Den blå diamant?"

"Ja, den falske, den, som De har spillet grevinden i hænde, og som hun har betroet mig ..."

Da hørtes pludselig en skraldende latter. Lupin lo, så han fik tårer i øjnene. "Å Gud, hvor det er morsomt! Min falske diamant som gave til matrosen! Og kaptajnens ur. Og viserne på væguret ...!"

Aldrig før havde Holmes haft en så stærk følelse af, hvor voldsom kampen var mellem Lupin og ham. Med sit vidunderlige instinkt skønnede han, at der bag denne overdrevne munterhed lå en voldsom tankekoncentration, ligesom en samling af alle evner og kræfter.

Lupin kom nærmere hen til ham. Englænderen veg tilbage og stak som i distraktion hånden i bukselommen.

"Klokken er tre, hr. Lupin."

"Allerede tre? Det var skade ... Dette var morsomt!"

"Jeg venter Deres svar."

"Mit svar? Herregud, De er så fordringsfuld! Dette er altså slutningen på det spil, vi spiller sammen. Og det gælder min frihed!"

"Eller den blå diamant."

"Vel ... Spil ud først! Hvad gør De?"

"Jeg spiller kongen ud!" sagde Holmes og affyrede et revolverskud.

"Og jeg knægten!" svarede Arsène og rettede næven mod englænderen.

Holmes havde skudt i luften for at tilkalde Ganimard, hvis assistance nu forekom ham nødvendig. Men Arsènes næve

ramte ham lige under brystet, så han blegnede og vaklede. Med et spring var Lupin henne ved kaminen, og marmorpladen gav allerede efter for hans tryk … Det var for sent! Døren gik op.

"Overgiv Dem, Lupin! Hvis ikke …"

Ganimard, som sikkert havde stået på post på nærmere hold, end Lupin havde troet, stod med revolveren rettet mod ham. Og bag Ganimard kom der ti-tyve mand af denne solide slags, som uden skrupler ville have slået ham ned som en hund ved det mindste tegn til modstand.

Han gjorde en ganske rolig bevægelse med hænderne og sagde:

"Jeg overgiver mig!"

Dermed lagde han armene over kors over brystet.

Det var, som om de alle følte sig slået af det, der var foregået. I det nøgne, tomme værelse klang Arsène Lupins ord som et ekko. "Jeg overgiver mig!" Det var utrolige ord! Man ventede, at han pludselig skulle forsvinde gennem et smuthul, eller at en væg skulle rejse sig foran ham, og igen afskære ham fra hans forfølgere. Og så overgav han sig!

Ganimard trådte frem, og stærkt bevæget og med al den alvor, som hørte til ved en sådan handling, lagde han langsomt hånden på sin modstander og havde den ubeskrivelige nydelse at kunne sige: "Jeg arresterer Dem, Lupin!"

"Brrr!" gyste det i Lupin. "De gør at overvældende indtryk på mig, min gode Ganimard. Hvilken sorgens mine! De ser ud, som om De talte ved en vens grav. Hør nu, De må ikke se så begravelsesagtig ud."

"Jeg arresterer Dem!"

"Og det griber Dem så dybt? I lovens navn arresterer dens trofaste håndhæver, politiinspektør Ganimard, den slette person Lupin. Det er et historisk minut, som De synes at fatte hele betydningen af … Og det er anden gang, en sådan begivenhed finder sted. Bravo, Ganimard! De vil drive det vidt på Deres løbebane!"

Og han holdt hænderne frem for at få håndjernene på.

Dette blev en begivenhed, som fik et vist højtideligt præg. Trods deres sædvanlige grove væsen og deres bitre følelser mod Lupin optrådte politimændene dog forsigtigt og pænt og syntes at være forbavsede over, at det blev dem beskåret at røre ved noget så urørligt.

"Stakkels Lupin," sukkede en af dem. "Hvad ville Deres fine venner sige, hvis de så Dem ydmyget på denne måde?"

Lupin fjernede hænderne fra hinanden og sled i lænken mellem de to håndjern. Årerne på hans pande svulmede. Jernene skar sig ind i hans hud.

"Nå da!" sagde han.

Lænken sprang.

"En anden, kammerater, denne her duer ikke!"

Man satte to par håndjern på ham. Det billigede han.

"Det er rigtigt," sagde han. "Man kan aldrig tage for mange forsigtighedsregler."

Derefter talte han politimændene.

"Hvor mange er I, mine venner? Femogtyve? Tredive? Det er meget … Der er ingenting at gøre. Å, om I blot havde været femten!"

Han havde en holdning som en stor skuespiller, der spiller sin rolle med instinkt og liv, hensynsløst og let. Holmes betragtede ham, som når man betragter et smukt skuespil, hvis skønheder og nuancer man forstår at sætte pris på, og han havde virkelig det besynderlige indtryk, at kampen var lige mellem disse tredive mænd på den ene side, der havde hele retfærdighedens frygtelige apparat i deres hænder, og på den anden side denne ene person, som var ubevæbnet og lagt i lænker. De to parter kunne veje hinanden op.

På én gang fo'r han op. En klokke begyndte pludselig at ringe oppe i loftet. Og det var ikke alarmklokken, men telefonen, hvortil ledningen sluttede her mellem de to vinduer, og hvis apparat ikke var fjernet.

Telefonen! Hvem var det, som nu skulle falde i den snare, der ved et uheldigt tilfælde var blevet lagt? Arsène Lupin gjorde en truende bevægelse mod apparatet, som om han ville knuse det i tusinde stykker og derved bringe den hemmelighedsfulde stemme, som ville tale med ham, til tavshed. Men Ganimard tog hørerøret af væggen og råbte:

"Hallo! ... Hallo! ... Nummer 64873 ... ja, det er her."

Hurtigt og myndigt skød Holmes ham til side, satte hørerøret til sit øre og lagde sit lommetørklæde på den plade, som der skulle tales ind i, for at gøre sin stemmes klang mere utydelig.

I samme øjeblik så han på Lupin. Og det blik, de to vekslede, overbeviste dem gensidigt om, at den samme tanke var faldet dem begge ind, og at de forudså indtil de sidste følger den mulige, sandsynlige, næsten sikre hypotese, at det var den blonde dame, som telefonerede. Hun troede at tale med Félix

Davey eller snarere med Maxim Bermond, og så var det Holmes, hun betroede sig til!

Englænderen råbte:

"Hallo! … Hallo! …"

Der blev stille et øjeblik, så sagde Holmes:

"Jo, det er mig, Maxim."

Og dramaet skred frem med tragisk sikkerhed. Lupin, den uovervindelige og overlegne Lupin, tænkte ikke en gang på at skjule sin angst; bleg af skræk anstrengte han sig for at høre og gætte. Og Holmes fortsatte som svar på, hvad den hemmelighedsfulde stemme sagde:

"Hallo! … Hallo! … Jo, jeg er fuldstændig færdig, og jeg skulle netop begive mig til dig, således som aftalt var … Hvor? … Der, hvor du er. Tror du ikke, at der endnu er …"

Han standsede og søgte efter ordene. Det var klart, at han forsøgte at udspørge den unge pige uden at røbe sig selv, og at han var fuldstændig uvidende om, hvor hun befandt sig. Desuden syntes Ganimards nærværelse at genere ham … Å, om et eller andet mirakel kunne klippe tråden over og hindre denne djævelske samtale! Det ønskede Lupin af al sin magt og med alle sine nerver spændte!

Holmes fortsatte:

"Hallo! … Hallo! … Kan du ikke hore? … Jeg heller ikke … jeg hører dig meget dårligt … Jeg kan vanskeligt opfatte dig … Hører du nu? … Nå, alt vel overvejet … er det at foretrække, at du går hjem … Fare? Ih nej! … Han er jo i England! Jeg har fået et telegram fra Southampton om, at han er ankommet dertil."

Hvilken ironi lå der ikke i disse ord! Holmes udtalte dem også med en ubeskrivelig fryd. Og han tilføjede:

"Ja, spild ingen tid, kære ven, jeg kommer til dig."

Han hængte hørerøret op igen.

"Hr. Ganimard, jeg må bede Dem om at få tre af Deres folk."

"Det gælder den blonde dame, ikke sandt?"

"Jo."

"De ved altså, hvem og hvor hun er?"

"Ja."

"Det var som pokker! Dette bliver en fin fangst. Folenfant, tag to mand med Dem og følg denne herre!"

Englænderen stod i begreb med al gå, fulgt af de tre politimænd.

Det hele var fuldbragt. Også den blonde dame skulle falde i Holmes' hænder. Takket være hans beundringsværdige udholdenhed og et sammenfald af heldige begivenheder endte slaget med sejr for ham og med uopretteligt nederlag for Lupin.

"Hr. Holmes!"

Englænderen standsede.

"Hr. Lupin!"

Lupin så ud til at være stærkt rystet af det, som senest var hændt. Han havde rynker i panden og så træt og mørk ud. Men han strammede sig kraftigt op, og med ubesværet stemme sagde han:

"De må indrømme, at skæbnen tårner sig op mod mig. For et øjeblik siden hindrede den mig i at undvige gennem denne kamin og overleverede mig til Dem. Nu har den betjent sig af telefonen for at overgive den blonde dame til Dem. Jeg bøjer mig for dens bud."

"Og det betyder?"

"Det betyder, at jeg er villig til at åbne forhandlingerne igen."

Holmes tog politiinspektøren til side og bad i en tone, som for øvrigt ikke tillod noget svar, om at måtte veksle nogle ord med Lupin i enrum. Derefter vendte han sig til Lupin. Det var den sidste samtale.

Den gik i en tør og nervøs tone.

"Hvad ønsker De?"

"Frøken Destanges frihed."

"De ved, hvad den koster?"

"Ja."

"Og De går ind på det?"

"Jeg går ind på alle Deres betingelser."

"Hm!" sagde englænderen forbavset ... "De afslog jo ... for Deres eget vedkommende ..."

"Da gjaldt det bare mig, hr. Holmes. Nu gælder det en kvinde ... og en kvinde, som jeg elsker. I Frankrig har vi ganske særegne forestillinger om den slags ting, ser De. Og det er ikke blot Lupin, som i sådanne sager kan ændre optræden ... langt fra!"

Han sagde dette ganske ligefremt. Holmes nikkede umærkeligt og sagde:

"Altså den blå diamant?"

"Tag min stok, som står derhenne ved kaminen! Tryk med den ene hånd på knappen og drej med den anden på den ring, som går omkring stokken nede ved dupskoen."

Holmes tog stokken og gjorde, som der var sagt, og han mærkede, at dens knap løsnedes. Inden i denne knap var der en harpiksklump. Og inden i denne klump lå en diamant.

Han så på den. Det var den – den blå diamant.

"Frøken Destange har sin frihed, hr. Lupin."

"I fremtiden såvel som nu? Hun har intet at frygte af Dem?"

"Nej, og ikke af nogen anden heller."

"Hvad der så hænder?"

"Hvad der så hænder. Jeg kender ikke længere hverken hendes navn eller hendes adresse."

"Tak! Og på gensyn! For vi ses igen, ikke sandt, hr. Holmes?"

"Det tvivler jeg ikke på."

Mellem englænderen og Ganimard kom det til en temmelig hidsig forklaring, som Holmes til slut endte på en afgørende måde:

"Jeg beklager meget, at jeg ikke kan være af Deres mening, hr. Ganimard. Men jeg har ikke tid til at overbevist Dem. Jeg rejser til England om en time."

"Men … den blonde dame? …"

"Jeg kender ikke denne person."

"For blot et øjeblik siden …"

"Enten … eller. Jeg har allerede overgivet Lupin til Dem. Her er den blå diamant … som De kan have den fornøjelse at overrække grevinden af Crozon. Jeg synes ikke, De har noget at klage over."

"Men den blonde dame?"

"Find hende!"

Han satte hatten på hovedet og gik sin vej, som en mand, der ikke plejer at vente, når han er færdig.

"Lykkelig rejse, mester," sagde Lupin. "Og vær forvisset om, at jeg aldrig skal glemme det hjertelige forhold, som har rådet mellem os. Hils hr. Watson!"

Han fik intet svar og fortsatte spøgende:

"Sådan forsvinder man altså på engelsk. Ja ja, denne værdige øboer er ikke i besiddelse af den høflighedens finhed, som vi udmærker os ved. Tænk Dem en gang, Ganimard, hvorledes en franskmand ville have opført sig, hvis han skulle gå sin vej under lignende omstændigheder! Han ville have dækket over sin sejr med den mest udsøgte høflighed i … Men herregud, hvad er det, De gør, Ganimard? Ja så, De vil undersøge mine værelser? Der findes ingenting, kære ven, ikke et stykke papir en gang. Mine arkiver befinder sig på et sikkert sted."

"Hvem ved? Hvem ved?"

Lupin fandt sig i det. Han blev holdt fast af to politimænd, mens de andre stod omkring ham og iagttog tålmodigt på ransagningen. Men efter tyve minutters forløb klagede han:

"Skynd Dem nu, Ganimard, De bliver jo aldrig færdig!"

"Har De da så travlt?"

"Om jeg har travlt? Ja, jeg har et meget vigtigt stævnemøde."

"I arresten?"

"Nej, ude i byen."

"Nå, hvad tid da?"

"Klokken to."

"Nu er den tre."

"Ja, jeg kommer altså for sent, og der er intet, jeg nødigere vil."

"Kan De vente i fem minutter til?"

"Nej, ikke i ét."

"De er alt for elskværdig … Jeg skal forsøge …"

"Snak ikke så meget … Hvad skal De i det skab der? Det er jo tomt!"

"Men her er breve."

"Det er gamle regninger!"

"Nej, her er en pakke med et silkebånd omkring."

"Et rødt bånd? Å, Ganimard, for Himlens skyld, den pakke må De ikke åbne!"

"Er det fra en dame?"

"Ja."

"En fornem dame?"

"En af de fornemste"

"Hendes navn?"

"Fru Ganimard."

"Nå, det var morsomt!" sagde inspektøren i en spids tone.

I det samme kom de mænd, der havde været omkring i de øvrige værelser, tilbage og meldte, at undersøgelserne dér ikke havde ført til noget resultat. Lupin brast i latter.

"De havde måske ventet at finde en fortegnelse over mine kammerater eller beviser for mine forbindelser med kejseren af Tyskland? Nej, det, De skulle undersøge, Ganimard, det er de små hemmeligbeder ved disse værelser. For eksempel gasrøret der, som er et talerør. Denne kamin indeholder en trappe. Denne væg her er hul. Og så har vi dette indviklede system af ringeapparater! Se her, tryk på denne knap, Ganimard ..."

Ganimard gjorde, som han sagde.

"Hører De nogen lyd?" spurgte Lupin.

"Nej."

"Jeg heller ikke. Men nu har De varslet forstanderen for min luftskibsafdeling om at holde sig klar med den styrbare ballon, som snart skal hæve os op i luften."

"Så, nu er det nok med dumhederne," sagde Ganimard, som var færdig med sine undersøgelser. "Lad os nu gå!"

Han gik nogle skridt, og hans folk fulgte ham.

Lupin rørte sig ikke af pletten.

Hans nærmeste vogtere stødte til ham og trak i ham. Forgæves.

"Nå," sagde Ganimard, "vil De ikke gå?"

"Nej."

"I så fald ..."

"Det hele afhænger af ..."

"Af hvad?"

"Af det sted, hvor De vil føre mig hen."

"Til politiarresten, selvfølgelig!"

"Da går jeg ikke med. Jeg har intet dér at gøre."

"Men er De gal?"

"Har jeg ikke haft den ære at meddele Dem, at jeg havde et vigtigt stævnemøde?"

"Lupin!"

"Jo, Ganimard, den blonde dame venter mit besøg, og så anser De mig for så ubehøvlet, at jeg skulle lade hende vente forgæves? Det ville være en galant mand uværdigt."

"Hør nu, Lupin," sagde inspektøren, som denne snak begyndte at irritere, "jeg har hidtil vist mig hensynsfuld til det yderste mod Dem. Men alt har sine grænser. Følg nu med!"

"Umuligt. Jeg har et stævnemøde, og til det må jeg indfinde mig."

"For sidste gang!"

"U-mu-ligt!"

Ganimard gav et tegn. To mand tog Lupin under armene. Men de udstødte hurtigt et smertensskrig og slap ham. Med begge hænder havde Arsène Lupin stukket lange nåle dybt ind i kødet på dem.

Vilde af raseri styrtede de andre politifolk frem; deres had havde endelig kogt over, og de brændte af lyst til at hævne deres kammerater og selv tage hævn for så mange forhånelser. De slog og bankede Lupin af hjertens lyst. Et voldsomt slag ramte ham i tindingen. Han faldt over ende.

"Hvis De gør ham skade, skal De få med mig at bestille," råbte Ganimard.

Han bøjede sig over ham, parat til at yde ham hjælp. Men da han opdagede, at Lupin åndede frit, befalede han, at man skulle tage ham ved benene og hovedet, mens Ganimard selv holdt ham under ryggen.

"Vær nu først og fremmest forsigtigt ... ingen stød ... Å, de djævle, de havde nær dræbt ham for mig. Nå, hvorledes går det, Lupin?"

Lupin åbnede øjnene. Han stammede:

"Ikke godt, Ganimard ... De har slået mig fordærvet."

"Det er Deres egen skyld for fanden ... De var jo så trodsig!" svarede Ganimard. "Har De ikke ondt?"

Man var kommet ud på trappegangen.

Lupin stønnede:

"Ganimard ... Elevatoren ... Ellers knuser de benene i mig ..."

"Det var en god idé, en udmærket idé," sagde Ganimard. "Desuden er trappen så smal ... det ville ikke være muligt ..."

Han lod elevatoren komme op. Man satte med al mulig forsigtighed Lupin på bænken. Ganimard tog plads ved siden af

ham og sagde til sine folk:

"Gå ned ad trappen samtidig med os. Vent på mig udenfor portnerværelset. Har De forstået?"

Han lukkede døren til elevatoren. Men i det samme lød der et skrig. Elevatoren fo'r til vejrs som en ballon, hvis fortøjning man har kappet. Der hørtes en hånende latter.

"For fanden!" brølede Ganimard, mens han i halvmørket ledte efter den knap, som skulle signalisere nedfart.

Da han ikke fandt den, råbte han: "Sjette etage! Hold vagt ved indgangen til sjette etage!"

Politimændene styrtede op ad trappen, fire trin ad gangen. Men nu hændte der noget mærkeligt: Elevatoren syntes at kløve taget, forsvandt for politifolkenes øjne og havnede i kvistetagen, hvor tjenerværelserne var. Der standsede den. Tre mand, som holdt vagt der, åbnede døren. To af dem overmandede Ganimard, som var så medtaget af det passerede, at han ikke tænkte på at forsvare sig. Den tredje drog af sted med Lupin.

"Jeg havde jo varslet Dem, Ganimard ... jeg drager herfra med ballon ... takket være Dem! En anden gang må De være mindre tjenstvillig. Og husk på, at Arsène Lupin lader sig ikke slå og behandle slet, uden at der er alvorlige grunde til det. Farvel ..."

Døren var allerede lukket igen og elevatoren med Ganimard på vej nedad. Og det hele gik så hurtigt, at den gamle politimand netop stødte sammen med sine folk uden for portnerværelset.

De skyndte sig straks over gården og op ad køkkentrappen, den eneste vej, ad hvilken de kunne komme til kvisten, hvorfra undvigelsen havde fundet sted.

En lang gang, som gjorde flere bugtninger og var omgivet af små, nummererede værelser, førte til en dør, som stod åben. På den anden side af døren, og følgelig i et andet hus, løb en lignende bugtet gang med værelser ved siden videre frem. Til slut kom en køkkentrappe. Ganimard gik ned ad den, over en gårdsplads og ud gennem en port, som førte til Rue Picot. Da forstod han: De to huse havde begge en fløj indefter og hang sammen, mens deres facader vendte ud til to parallelle gader, der lå mere end tres meter fra hinanden.

Han gik ind til portneren og viste sit polititegn.

"Er fire mand gået ud her?"

"Ja, tjeneren på femte og tjeneren på sjette etage samt to venner af dem."

"Hvem er det, som bor på femte og sjette etage?"

"Herrerne Fauvel og deres fætre Provost … De er flyttet i dag. Der var kun de to tjenere tilbage … Nu er de gået."

"Å!" tænkte Ganimard, idet han slængte sig ned i en lænestol inde hos portneren, "det var et ordentligt kup, vi her gik glip af! Hele banden boede i disse to huse!"

Fyrre minutter senere kørte to herrer til Gare du Nord og skyndte sig der til eksprestoget til Calais, fulgt af et bud, som bar deres vadsække.

Den ene af dem havde armen i bind, og hans blege ansigt tydede ikke på godt helbred. Den anden syntes at være i godt humør.

"Skynd Dem nu, Watson, det gælder at komme tidsnok til toget … Å, Watson, jeg glemmer aldrig disse ti dage."

"Jeg heller ikke."

"Å, det har været en række af dejlige kampe!"

"Storartede!"

"Bare nu og da nogle små kedsommeligheder …"

"Ganske små."

"Men til slut triumf over hele linjen. Lupin arresteret! Den blå diamant generobret! Når der er tale om sådanne sejre, hvad har da en brækket arm at betyde?"

"Nej, især ikke når det er min."

"De husker vel, Watson, at det var i samme øjeblik, som jeg var inde hos Dem i apoteket, mens De led som en helt, at jeg opdagede den tråd, som har vejledet mig gennem mørket?"

"Det var et heldigt tilfælde."

Man begyndte at lukke vogndørene på toget.

"Passagererne bedes stige ind nu! Hurtigt, mine herrer!"

Buddet, som fulgte med, gik ind i en tom kupé og lagde de to vadsække i nettet, mens Holmes hjalp den invalide Watson ind.

"Men hvordan er det med Dem, Watson? Kan De ikke komme op? … *Go on*, gamle ven …"

"Det er ikke det, der er i vejen."

"Hvad er det da?"

"Jeg kan jo kun bruge én hånd,"

"Nå, gør det noget?" sagde Holmes muntert. "Der er flere, der er i den forfatning. Tænk på de enarmede? De virkelig enarmede? Nej, det gør ingenting."

Han gav buddet en halv franc.

"Tak, hr. Holmes!"

Englænderen så på ham. Det var Arsène Lupin.

"Er det Dem … Dem?" stammede han forfærdet.

Og Watson vinkede med sin raske hånd og pegede på ham:

"Dem? De er jo arresteret! Holmes har sagt det. Da han forlod Dem, var De omringet af Ganimard og hans tredive mand ..."

Lupin lagde armene over kors og sagde indigneret:

"Troede De da, at jeg ville lade Dem rejse uden at sige farvel til Dem? Efter det udmærkede venskabsforhold, vi altid har stået i til hinanden? Det ville dog være yderst uforskammet. Kan De tænke Dem noget sådant?"

Toget fløjtede.

"Nå, jeg tilgiver Dem ... Men har De alt, hvad De behøver? Tobak, tændstikker ... Ja? ... Og aftenaviserne? De vil der finde nærmere beskrivelse af min arrestation, Deres sidste bedrift, mester. Og nu på gensyn! Jeg er henrykt over at have gjort Deres bekendtskab ... virkelig henrykt! ... Og hvis De har brug for mig, vil jeg være alt for lykkelig ..."

Han sprang ned på platformen og lukkede døren.

"Farvel," sagde han og viftede med sit lommetørklæde. "Farvel ... jeg skal skrive til Dem ... De skriver også, ikke sandt? Hvorledes er det med Deres brækkede arm, hr. Watson? Jeg venter at høre fra Dem begge ... Et brevkort nu og da ... adresse Lupin, Paris ... det er nok ... behøver ikke at frankeres ... Farvel ... på snarligt gensyn!"

2. episode: Jødelampen

1. del

Sherlock Holmes og Watson sad til højre og til venstre for den store kamin og strakte fødderne frem mod den hyggelige varme fra brændende koks.

Holmes' pibe, en kort snadde med en sølvring omkring, gik ud. Han bankede asken ud, stoppede den på ny, tændte den, trak slåbrokken sammen om knæene og dampede væk i lange drag, idet han bestræbte sig for at puste røgen op mod loftet i form af ringe.

Watson så på ham. Så på ham som hunden, der ligger sammenrullet på tæppet foran kaminen, ser på sin herre, med vidt åbne øjne, som ikke blinker, og som kun venter på, at der skal gøres et tegn, som kan lystres. Ville mesteren bryde tavsheden? Ville han røbe, hvad hemmeligt han nu tænkte på, og slippe Watson ind på sine grubleriers enemærker, der i øjeblikket syntes stængt for ham?

Holmes sagde ingenting.

Watson vovede at tage ordet.

"Det er rolige tider nu. Der er ingen sager at beskæftige sig med."

Holmes tav fremdeles hårdnakket, men hans røgringe lykkedes bedre og bedre, og enhver anden end Watson ville have mærket, at han havde den dybe tilfredsstillelse af dem, som man har af sådanne små held i egenkærlige bestræbelser, når hjernen er absolut tom for tanker.

Watson var nedslået. Han rejste sig og gik hen til vinduet.

Dernede lå den triste gade mellem husenes alvorlige facader og under en sort himmel, hvorfra en osende regn strømmede ned. En droske kørte forbi, derefter en til. Watson skrev deres numre op i sin notesbog. Man kunne jo aldrig vide …

"Nå, her har vi postbuddet!" sagde han pludselig.

Postbuddet kom ind, fulgt af tjeneren.

"Her er to rekommanderede breve … vil De kvittere?"

Holmes kvitterede i protokollen, fulgte manden til døren og kom tilbage, idet han åbnede et af brevene.

"De ser ud til at være i godt humør," sagde Watson efter nogle øjeblikkes forløb.

"Dette brev indeholder et meget interessant forslag. Her er noget for Dem, som netop savnede sager at beskæftige os med. Læs …"

Watson læste:

> "Min herre.
>
> Jeg tillader mig at anmode Dem om hjælp i henhold til Deres erfaring. Jeg har været udsat for et betydeligt tyveri, og de undersøgelser, som har fundet sted hidtil, synes ikke at skulle føre til noget. Jeg sender Dem med omgående post et antal aviser, som kan give Dem oplysning om denne sag, og hvis De samtykker i at tage Dem af den, stiller jeg mit hus til Deres rådighed og beder Dem på indlagte af mig undertegnede anvisning opføre den sum, som De behager at fastsætte til bestridelse af Deres rejseudgifter.
>
> Vær af den godhed at sende mig Deres svar pr. telegraf, og modtag forsikringen om min højagtelse.

Baron Victor d'Imblevalle,
Rue Murillo 18."

"Hehe!" sagde Holmes, "dette tegner jo udmærket … En lille rejse til Paris, ja, hvorfor ikke? Siden min berømte duel med Arsène Lupin har jeg ikke haft anledning til vende tilbage dertil. Jeg har intet imod at se verdenshovedstaden under lidt roligere forhold."

Han rev anvisningen i fire stykker, og mens Watson, hvis arm ikke havde vundet sin fulde førlighed igen, udstødte bitre ord mod Paris, åbnede han den anden konvolut.

Han gjorde en irriteret bevægelse, der lagde sig en rynke over hans pande under læsningen, og da han var færdig, krøllede han papiret sammen og kastede det heftigt i gulvet.

"Hvad er der på færde?" råbte Watson forskrækket.

Han tog det krøllede papir op, foldede det ud og læste med stedse stigende forbavselse:

> "Kære mester!
> De ved, hvor højt jeg beundrer Dem, og hvilken interesse jeg nærer for Deres ry. Tro mig, De bør ikke befatte Dem med den sag, som man nu anmoder Dem om at hjælpe til med. Deres indgriben ville volde megen skade, alle Deres anstrengelser ville kun føre til et jammerligt resultat, og De ville blive nødt til offentligt at tilstå Deres nederlag.
>
> I det alvorlige ønske at kunne spare Dem for en sådan ydmygelse besværger jeg Dem ved det venskab, som forener os, om at forblive rolig ved Deres egen arne.

Min bedste hilsen til hr. Watson og til Dem, kære mester, en ærbødig hyldest fra

Deres hengivne

Arsène Lupin."

"Arsène Lupin!" gentog Watson forvirret.

Holmes begyndte at banke i bordet med knyttet hånd.

"Han bliver mig snart uudholdelig, den fyr! Han gør nar ad mig som en gadedreng! Offentlig tilståelse af mit nederlag! Har jeg ikke tvunget ham til at levere den blå diamant tilbage?"

"Han er bange," antydede Watson.

"Sludder! Arsène Lupin er aldrig bange, og et bevis på det, er det, at han udfordrer mig."

"Men hvorledes kan han kende til det brev, som baron d'Imblevalle har sendt Dem?"

"Hvad ved jeg om det? De stiller dumme spørgsmål, kære ven!"

"Jeg tænkte ... jeg indbildte mig ..."

"Hvilket? At jeg er en heksemester?"

"Nej, men jeg bar set Dem gøre den slags heksekunster!"

"Ingen gør heksekunster ... Jeg lige så lidt som andre. Jeg tænker, jeg slutter, og jeg kommer til et endeligt resultat, men jeg gætter ikke. Det er kun idioter, som gætter."

Watson opførte sig på den samme beskedne måde som en hund, der har fået prygl, og for ikke at være idiot bestræbte han sig for ikke at gætte, hvorfor Holmes gik frem og tilbage i værelset med lange, hidsige skridt. Men da Holmes havde ringet på sin tjener og befalet ham at bringe hans vadsæk, troede Watson sig, da der er forelå et materielt faktum,

berettiget til at tænke, slutte og drage endelige resultater; og disse blev, at mesteren skulle rejse bort.

Den samme åndelige operation satte ham i stand til at sige uden frygt for at tage fejl:

"Sherlock, De rejser til Paris."

"Det er muligt."

"Og De rejser dertil som svar på Lupins udfordring og for at imødekomme baron d'Imblevalle."

"Det er muligt."

"Sherlock, jeg rejser med Dem."

"Å, gamle ven," udbrød Holmes, idet han standsede, "er De da ikke bange for, at Deres venstre arm skal få samme medfart som Deres højre?"

"Hvad ondt kan der hænde mig? De er jo med."

"Nuvel, De er en tapper fyr! Og vi skal vise denne herre, at han måske gør uret i at kaste handsken til os på en så uforskammet måde. Skynd dem da, Watson, og gør Dem færdig til at rejse med det første tog!"

"Uden at vente på de aviser, som baronen har sendt Dem?"

"Hvad skulle det tjene til?"

"Skal jeg sende et telegram?"

"Nej, så fik Arsène Lupin nys om min ankomst. Det synes jeg ikke om. Denne gang må vi spille fint, Watson."

Om eftermiddagen indskibede de to venner sig i Dover. Overrejsen var udmærket. I eksprestoget fra Calais til Paris undte Holmes sig tre timers dyb søvn, mens Watson holdt vagt ved indgangen til kupéen.

Holmes vågnede i godt humør og godt oplagt. Udsigten til at skulle få en ny duel med Arsène Lupin frydede ham, og han gned sig i hænderne med en tilfreds mine som en mand, der belaver sig på at nyde de største glæder.

"Endelig kan man da komme ud!" sagde Watson og gned sine hænder med den samme tilfredse mine.

På jernbanestationen tog Holmes rejsetæpperoe, og fulgt af Watson, som bar vadsækken – hver havde sin byrde – afleverede han billetterne og gik munter ud.

"Smukt vejr, Watson … Solskin! … Paris har pyntet sig til fest for at tage imod os."

"Hvilken masse mennesker!"

"Desto bedre, Watson! Så risikerer vi ikke, at man får øje på os. Der er ingen, som kender os blandt en sådan folkemængde!"

"*Er det ikke hr. Holmes?*"

Han standsede målløs. Hvem pokker kunne således nævne hans navn?

En kvinde stod ved hans side, en ung pige, hvis ganske simple dragt fremhævede hendes distingverede udseende, og hvis smukke ansigt havde et uroligt og lidende drag. Hun gentog:

"De er jo hr. Holmes?"

Da han ikke svarede, dels fordi han var overrasket og dels af forsigtighedshensyn, sagde hun for tredje gang:

"Det *er* jo hr. Holmes, jeg har den ære at tale til?"

"Hvad vil De mig?" sagde han barsk, for han mente, at dette møde måtte være af en temmelig tvivlsom art.

Hun stillede sig lige foran ham. "Hør på mig, min herre, det er en meget alvorlig sag. Jeg ved, at De skal til Rue Murillo."

"Hvad siger De?"

"Jeg ved … jeg ved … Rue Murillo … nummer 18. Nuvel, De må ikke … nej, De må ikke begive Dem derhen … jeg forsikrer Dem, De vil komme til at angre det. Når jeg siger Dem dette, så tænk ikke, at jeg har nogen interesse af det. Jeg taler slet og ret af sund fornuft og ud af min samvittighed."

Han forsøgte at fjerne hende, men hun var uafviselig.

"Å, jeg beder Dem, vær ikke ubøjelig … Å, om jeg vidste, hvorledes jeg skulle kunne overvinde Dem? Se på mig, læs dybt i mine øjne … De er ærlige … De siger sandheden."

Hun så ivrigt på ham med sine smukke, alvorlige og klare øjne, hvori selve sjælen syntes at spejle sig. Watson nikkede.

"Frøkenen ser meget oprigtig ud," sagde han.

"Ja, De *må* tro mig …" bønfaldt hun.

"Jeg har tillid til Dem, frøken," svarede Watson.

"Å, hvor jeg er lykkelig! Og Deres ven også, ikke sandt, jeg føler det … jeg er sikker på det! Hvilken lykke! Alt lader sig ordne! … Å, det var en god idé, jeg fik! … Hør, min herre, der går et tog til Calais om tyve minutter … Nuvel, tag det … Hurtigt, følg mig … det er her på denne side, og De har kun knap tid …"

Hun forsøgte at drage ham med sig. Holmes greb hende i armen, og med en stemme, som han søgte at gøre så blid som muligt, sagde han:

"Undskyld, frøken, jeg kan ikke efterkomme Deres ønske, da jeg aldrig opgiver noget, jeg har foresat mig at udføre."

"Jeg beder Dem … jeg bønfalder Dem … å! om De kunne forstå!"

Han gik forbi hende og fjernede sig hurtigt.

Watson sagde til den unge pige:

"De kan nære de bedste forhåbninger, frøken … Han vil uden tvivl gå til bunds i sagen … Der gives intet eksempel på, at det nogen sinde er mislykkedes for ham …"

Og han løb efter Holmes.

"*Sherlock Holmes – Arsène Lupin*."

Disse ord, malet med store, sorte bogstaver, faldt dem straks i øjnene. De nærmede sig; en hel række plakatmænd gik den ene efter den anden med tunge, jernbeslåede stokke i hænderne, de taktfast bankede i fortovet med, og havde på ryggen uhyre plakater, hvor der stod at læse:

"Kampen mellem Sherlock Holmes og Arsène Lupin. Den engelske champions ankomst. Den store detektiv giver sig i kast med mysteriet i Rue Murillo. Nærmere enkeltheder findes i *Écho de France*."

Watson rystede på hovedet.

"Hør, Sherlock, det var os, som smigrede os med at rejse inkognito! Det skulle ikke undre mig, om republikkens garde ventede på os i Rue Murillo, og at der blev en officiel modtagelse med skåltaler og champagne."

"Når De befatter Dem med at være åndrig, Watson, er De så god som to," lo Holmes.

Han gik løs på en af plakatmændene i den bestemte hensigt at tage ham under behandling med sine kraftige hænder og pille både ham og hans plakat i stykker. Men folkemængden trængte sig sammen omkring plakatbærerne. Man spøgte og man lo.

Holmes undertrykte et nyt anfald af raseri og sagde til manden:

"Hvad tid blev I lejet til dette?"

"I morges."

"Hvad tid begyndte I at gå?"

"For en time siden."

"Og da var plakaterne færdige?"

"Ja selvfølgelig ... Da vi i morges kom på kontoret, lå de der."

Arsène Lupin havde altså forudset, at han, Holmes, ville optage kampen. Og mere end det; det brev, som Lupin havde skrevet, viste, at han ønskede denne kamp, og at det passede i hans planer at måle sig endnu en gang med sin rival. Hvorfor? Hvilket motiv drev ham til at begynde igen?

Sherlock betænkte sig et øjeblik. Lupin måtte virkelig være sikker på sin sejr for at kunne vise så megen uforskammethed, og ville det ikke være at styrte sig i fælden når man således straks optog kampen?

"Kom her, Watson! Kusk, Rue Murillo 18!" råbte han med nyvågnende energi.

Og med svulmende årer og fast knyttede næver, som om han gik til en boksekamp, sprang han op i en vogn

---

Rue Murillo er er omgivet af luksuøse privathuse, hvis bagside vender ud mod Parc Monceau. Et af de smukkeste blandt disse huse er nummer 13, og baron d'Imblevalle, som bor der med sin hustru og sine børn, har møbleret det på den kostbareste måde som den kunstner og millionær, han er. På forsiden har huset en prægtig indkørsel, og på bagsiden findes en have, hvis træers grene blander sig med træerne i parken.

Efter at have ringet på blev de to englændere modtaget af en tjener, som førte dem til en lille salon mod husets bagside.

De satte sig og kastede et hurtigt blik på de kostbare genstande, som fyldte værelset.

"Det er smukke sager," sagde Watson, "der er smag og fantasi i dem … Man kan slutte sig til, at de folk, som har haft lejlighed til at samle disse ting sammen, er lidt ældre folk … måske en halvtreds år eller deromkring."

Han fik ikke talt ud. Døren gik op, og hr. d'Imblevalle kom ind fulgt af sin hustru.

Tvært imod Watsons slutninger var de begge unge, meget elegante og særdeles livlige i deres optræden og deres tale. Begge overøste Holmes med taksigelser.

"Det er alt for elskværdigt af dem! Vi glæder os næsten over den kedelige hændelse siden den skaffer os den fornøjelse …"

"Hvor disse franskmænd er indtagende," tænkte Watson, som ikke veg tilbage for den slags dybsindige indfald.

"Men tid er penge," sagde baronen. "Især Deres tid, hr. Holmes. Altså lige til sagen! Hvad mener De om den? Har De noget håb om at klare den?"

"For at klare den må jeg først kende den."

"De kender den altså ikke?"

"Nej, jeg beder Dem fortælle mig det hele uden at forbigå noget. Hvad er det, det gælder?"

"Det gælder et tyveri."

"Hvad dag fandt det sted?"

"Sidste lørdag," svarede baronen, "eller natten mellem lørdag og søndag."

"Det er altså seks dage siden. Videre!"

"Jeg må først sige Dem, at min hustru og jeg, skønt vi naturligvis retter os efter den levevis, som vor stilling kræver,

dog sjældent går ud. Opdragelsen af vore børn, nogle selskaber og så udsmykningen af vore værelser er det, vi lever for, og vi tilbringer så godt som alle vore aftener i dette værelse, som er min hustrus boudoir, og hvor vi har samlet nogle kunstgenstande. Sidste lørdag altså, henimod klokken elleve, slukkede jeg det elektriske lys her, og min hustru og jeg trak os som sædvanlig tilbage til vort soveværelse."

"Hvor ligger det?"

"Lige ved siden af, det er den dør, De ser der. Den følgende dag, altså søndag, stod jeg tidligt op. Da Suzanne – min hustru – endnu sov, gik jeg ind i boudoiret så sagte som muligt for ikke at vække hende. Hvor stor var ikke min overraskelse, da jeg fandt, at dette vindue var åbent, mens det, da vi havde forladt værelset den foregående aften, havde været lukket!"

"En tjener ..."

"Ingen kommer ind her om morgenen, før vi har ringet. For resten bruger jeg altid den forsigtighedsregel at skyde slåen for den udvendige dør, som fører ud til entreen. Vinduet må altså være åbnet udefra. Det fik jeg desuden også bevis for; den anden rude til højre var skåret ud."

"Og dette vindue?"

"Dette vindue vender, som De kan overbevise Dem om, ud til en lille terrasse med stenrækværk omkring. Vi er her på anden etage, og De kan se den have, som strækker sig bag huset, og det gærde, som skiller den fra Parc Monceau. Det er derfor sikkert, at manden er kommet fra Parc Monceau, er gået over gærdet ved hjælp af en stige og steget op på terrassen."

"Er det sikkert, siger De?"

"Ja, man har i den bløde jord på begge sider af gærdet fundet huller efter stigens to ben, og de samme huller fandtes neden for terrassen. Endelig ses der på balkonen to små afskrabninger, som tydeligvis må skyldes stigen."

"Er Parc Monceau ikke lukket om natten?"

"Lukket? Nej, men i alt fald er der et hus under bygning på grunden nummer 14, og det ville være let at komme frem ad den vej."

Sherlock Holmes tænkte sig om i nogle minutter; så sagde han:

"Lad os så komme til tyveriet! Det er altså begået i det værelse, hvor vi nu befinder os?"

"Ja. Her, mellem denne Jomfru Maria fra det 12. århundrede og dette tabernakel i drevet sølv, stod der en lille jødelampe. Den er forsvundet."

"Er det det hele?"

"Ja."

"Men … hvad forstår De ved en jødelampe?"

"Det er en af disse kobberlamper, som man brugte i gamle dage, med en fod og en oliebeholder, hvorfra der udgår to eller flere rør til vægerne."

"Alt i alt uden nogen større værdi?"

"Det er sandt, den var ikke meget værd i sig selv. Men denne lampe indeholdt et gemmested, hvor vi plejede at anbringe et prægtigt gammelt smykke, et billede af en drage i guld med besætning af rubiner og smaragder. Det var særdeles værdifuldt."

"Hvorfor plejede De at anbringe det der?"

"Det kan jeg sandelig ikke så nøje sige. Måske simpelthen fordi vi fandt det morsomt at bruge et sådant gemmested."

"Var der ingen, som vidste det?"

"Nej. Ingen."

"Undtagen tyven, selvfølgelig," sagde Holmes. "Havde han ikke vidst det, havde han ikke gjort sig den umage at stjæle jødelampen."

"Nej, det er klart. Men hvorledes kunne han vide det, når det er ved et rent tilfælde, vi opdagede denne lampes hemmelige mekanisme?"

"Det samme tilfælde kan have åbenbaret det samme for en anden ... en tjener ... en af husets bekendte ... Men lad os gå videre! Har De meldt det til politiet?"

"Ja, naturligvis. Forhørsdommeren har anstillet sine undersøgelser. Detektiv-kronikørerne har gjort deres. Men som jeg skrev til Dem, synes spørgsmålet ikke at have mindste udsigt til nogensinde at blive løst."

Holmes rejste sig, gik hen til vinduet, undersøgte det såvel som terrassen og balkonen, brugte en lup for at studere de to afskrabninger på stenen, og anmodede så hr. d'Imblevalle om at følge ham ned i haven.

Dernede satte Holmes sig simpelthen i en kurvestol og betragtede husets tag med et drømmende blik. Derefter gik han hen til de to små trækasser, som man havde dækket de huller, som stigen havde efterladt ved foden af terrassen, for at beskytte dem. Han tog kasserne bort, lagde sig på knæ og undersøgte og tog m tal med næsen næsten helt nede i jorden. Det samme gjorde han ved gærdet, men ikke så længe.

Så var han færdig med det.

Begge vendte tilbage til boudoiret, hvor fru d'Imblevalle ventede dem.

Holmes forholdt sig endnu tavs i nogle minutter; så sagde han:

"Lige fra begyndelsen af Deres fortælling, hr. baron, er jeg blevet slået af, hvor ligetil man synes at være gået frem. At rejse en stige, skære en rude i stykker, tage en genstand og gå sin vej – nej, så let går det ikke for sig. Alt dette er alt for klart, alt for åbenbart."

"De mener altså?"

"Jeg mener, at tyveriet af jødelampen er forøvet under ledelse af Arsène Lupin ..."

"Arsène Lupin!" udbrød baronen. "Men det er forøvet, uden at nogen udefra er kommet ind i huset ... en tjener måske, som kan have klatret fra sit kvistværelse ned på terrassen ad en afløbsrende, som jeg så fra haven."

"Men hvorledes vil De bevise dette? ..."

"Arsène Lupin ville ikke have gået tomhændet ud af boudoiret."

"Tomhændet? Han tog da lampen med!"

"At han tog lampen, ville ikke have hindret ham i også at tage denne diamantprydede tobaksdåse eller dette halssmykke af gamle opaler. Han behøvede bare at gøre to bevægelser til. Når han ikke har gjort det, så er det, fordi han ikke har kunnet."

"Men de spor, vi har fundet?"

"Komedie! Sat i scene for at afvende mistanker!"

"Og afskrabningerne på balkonrækværket?"

"Bare et påfund! De er frembragt ved hjælp af sandpapir. Se, her er nogle papirstumper, jeg har fundet."

"Og de mærker, som stigens ben har efterladt?"

"Humbug! Se nøjere på de to firkantede huller nedenfor terrassen og de to huller, som findes ved gærdet. Deres form er den samme, men mens de her er parallelle, er de ved gærdet det ikke. Og mål så afstanden mellem de to huller på hvert sted! Nedenfor terrassen er den 23 centimeter. Ved gærdet er den 28 centimeter."

"Og deraf slutter De?"

"Deraf slutter jeg, at eftersom hullerne er af samme form, er de alle frembragt med et og samme stykke træ, som har haft en passende form."

"Det bedste bevis ville være selve dette stykke træ."

"Her er det," sagde Holmes; "jeg fandt det nede i haven under en kasse, hvori der vokser et laurbærtræ."

Baronen bøjede sig. Det var kun fyrre minutter, siden englænderen kom ind ad døren, og nu var der intet tilbage alt det, man hidtil havde troet i henseende til de beviser, som syntes at foreligge. Virkeligheden, en anden virkelighed, begyndte at træde frem, grundet på noget langt solidere, nemlig Sherlock Holmes slutninger.

"Den anklage, som De retter mod vort tjenerpersonale, er meget alvorlig," sagde baronessen. "Vore folk er alle gamle tjenere i familien, og ingen af dem er i stand til at øve nogen uærlighed mod os."

"Hvis ingen af dem er uærlig, hvorledes skal jeg så forklare mig, at dette brev kunne nå mig samme dag og med samme post som det, De har skrevet til mig?"

Han rakte baronen det brev, som han havde fået fra Arsène Lupin.

Fru d'Imblevalle blev yderligt forbavset.

"Arsène Lupin ... hvorledes har han fået dette at vide?"

"Har De ikke talt til nogen om indholdet af Deres brev?"

"Ikke til nogen," sagde baronen, "det var noget, som faldt os ind forleden aften, mens vi sad og spiste."

"Var nogen af tjenerne til stede?"

"Der var ingen andre end vore to børn. Men nej ... Sofie og Henriette sad vist ikke længere ved bordet, vel, Suzanne?"

Fru d'Imblevalle tænkte sig om og sagde:

"Nej, de var nok gået ind til frøkenen."

"Frøkenen?" spurgte Holmes.

"Guvernanten, frøken Alice Demun."

"Denne person spiser altså ikke sammen med Dem?"

"Nej, der bliver serveret for hende på hendes værelse."

Watson fik et indfald.

"Det brev, som blev skrevet til min ven, Sherlock Holmes, blev vel lagt i postkassen?"

"Ja, naturligvis."

"Hvem gik med det?"

"Det gjorde Dominique, som har været min kammertjener i tolv år," svarede baronen. "Enhver efterforskning på den kant ville være tidsspilde."

"Man spilder aldrig sin tid, når man forsker efter noget," sagde Watson med vægt.

Det første forhør var tilendebragt. Holmes anmodede om tilladelse til at trække sig tilbage.

En time efter fik han ved middagsbordet parrets to børn, Sophie og Henrietta, to nydelige småpiger på otte og seks år, at se. Man talte kun lidt sammen. Holmes svarede på baronens og hans hustrus elskværdigheder i en så kort tone, at de bestemte sig til at tie stille. Kaffen blev serveret. Holmes slugte indholdet af sin kop og rejste sig.

I samme øjeblik kom en tjener ind og overrakte ham et telegram, der var adresseret til ham. Han åbnede det og læste:

> "Sender Dem bevidnelsen om min begejstrede beundring. De resultater, De har opnået på så kort tid, er storartede. Jeg er forbløffet.
>
> *Arsène Lupin*

Holmes gjorde en heftig bevægelse og rakte så telegrammet til baronen.

"Begynder De nu at tro på, at Deres vægge har øjne og øren?"

"Jeg forstår absolut ingenting," sagde hr. d'Imblevalle tilintetgjort.

"Jeg heller ikke. Men hvad jeg forstår, er, at her ikke bliver gjort en bevægelse, som *han* ikke ser, og ikke sagt et ord, som *han* ikke hører."

Den aften gik Watson til sengs med bevidstheden om at være en mand, som havde opfyldt sin pligt, og som ikke behøvede at tænke på andet end at sove. Han faldt også meget hurtigt i søvn og havde smukke drømme, i hvilke han forfulgte Lupin på egen hånd og stod færdig til at arrestere ham ved egen hjælp. Fornemmelsen af denne forfølgelse var så tydelig, at han vågnede.

Der var nogen, som rørte ved hans seng. Han greb sin revolver.

"Hvis De rører Dem, Lupin, så skyder jeg."

"For pokker! Det var da svært, så De tager på veje, gamle ven!"

"Hvad for noget? Er det Dem, Holmes? Har De brug for mig?"

"Jeg har brug for Deres øjne. Stå op ..."

Han førte ham hen til vinduet.

"Se der ... på den anden side af gærdet ..."

"I parken?"

"Ja. Ser De noget?"

"Jeg ser ingenting."

"Jo, De ser noget."

"Ja, nu ser jeg virkelig en skygge ... Ja to."

"Ja, ikke sandt? Mod gærdet ... Se, nu rører de sig ... Lad os ikke spilde tiden!"

Famlende og klamrende sig fast til trappegelænderet gik de nedenunder og kom til et værelse, som vendte ud til haven. Gennem glasdøren så de de samme to skikkelser på samme sted.

"Det er underligt," sagde Holmes, "jeg synes, jeg hører støj herinde i huset."

"I huset? Umuligt! Alle sover jo."

"Men hør ..."

I dette øjeblik hørtes en sagte fløjten, der kom fra samme kant, hvor gærdet var, og de lagde mærke til et dæmpet lys, som syntes at komme fra et vindue oven over deres.

"d'Imblevalle og frue må have tændt lys," hviskede Holmes. "Deres soveværelse ligger lige over dette værelse."

"Det må uden tvivl være dem, vi har hørt," sagde Watson. "Måske de er i færd med at iagttage det, som foregår ved gærdet."

Der hørtes en ny, endnu mere dæmpet lyd fra en fløjte.

"Jeg forstår det ikke, jeg forstår det ikke," sagde Holmes ophidset.

"Jeg heller ikke," erklærede Watson.

Holmes drejede nøglen om, trak slåen fra og åbnede døren til haven.

Der hørtes et tredje fløjtesignal, lidt stærkere end de to første og moduleret på en anden måde. Og over deres hoveder blev støjen tydeligere at høre.

"Man skulle næsten tro, at det var på altanen uden for boudoiret," hviskede Holmes.

Han stak hovedet ud af døren, men trak det hurtigt tilbage, idet han udtalte en dæmpet ed. Nu så Watson ud. Lige ved dem var en stige rejst mod væggen og støttet til balkonen ovenpå.

"Nå, det må jeg sige," sagde Holmes, "der er nogen i boudoiret! Ja, det var det, man kunne vente. Lad os skynde os at få stigen væk!"

Men i det samme gled en skikkelse ned ad stigen, tog den med sig og løb med den i største hast hen mod gærdet på det sted, hvor kammeraterne ventede. Holmes og Watson var øjeblikkelig efter ham. De indhentede manden i samme øjeblik, som han satte stigen op til gærdet. Fra den anden side blev der affyret to skud.

"Er De såret?" spurgte Holmes.

"Nej!" svarede Watson.

Han greb manden om livet og forsøgte at holde ham fast. Men manden vendte sig om, greb ham med den ene hånd i halsen og stak med den anden sin kniv lige i brystet på ham. Watson udstødte et suk, vaklede og faldt over ende.

"Fordømt!" brølede Holmes; "hvis man dræber ham, så dræber jeg igen!"

Han lagde Watson på græsplænen og styrtede afsted efter stigen. Det var for sent … manden var allerede klatret op ad den og flygtede, ledsaget af sin kammerater, gennem parken.

"Watson, Watson, det er vel ikke farligt? Det er vel blot en lille rift i huden?"

Husets døre åbnedes pludselig. Ud kom først hr. d'Imblevalle og derefter tjenere med lys i hænderne.

"Hvad er der på færde?" råbte baronen. "Er hr. Watson såret?"

"Å, det er bare en lille rift," sagde Holmes for at berolige ham.

Men blodet strømmede rigeligt fra såret, og Watson var ligbleg i ansigtet.

Tyve minutter efter konstaterede lægen, at knivspidsen var nået ind til fire millimeter fra hjertet.

"Fire millimeter fra hjertet! Denne Watson har da altid held med sig!" sagde Holmes i en misundelig tone.

"Et rent tilfælde … Kun et rent tilfælde …" sagde doktoren.

"For pokker, han med sin stærke konstitution klarer det vel nok …"

"Ja, ved at ligge til sengs i seks uger og være rekonvalescent i to måneder."

"Ikke mere?"

"Nej, ikke hvis der ikke indtræder komplikationer!"

"Hvorfor skulle der nu indtræde komplikationer?"

Fuldstændig beroliget gik Holmes ind til baronen i boudoiret. Denne gang havde den hemmelighedsfulde besøgende ikke udvist den samme takt som sidst. Uden undseelse havde han gjort ret bord, han havde taget både den diamantbesatte tobaksdåse og opal-halssmykket, kort sagt alt, hvad en hæderlig tyv kunne få puttet i sine lommer.

Vinduet var endnu åbent. En af ruderne var pænt og behændigt skåret ud, og da det begyndte at dages, viste en kort undersøgelse, hvoraf det fremgik, at stigen skrev sig fra det hus, som var under opførelse, den vej, man havde benyttet.

"Kort sagt," sagde hr. d'Imblevalle med en vis ironi, "dette er en nøjagtig gentagelse af det forrige tyveri, da jødelampen blev borte."

"Ja, hvis man antager den første forklaring, den, som rettens folk har sluttet sig til."

"De tilslutter Dem altså endnu ikke den? Rokker dette andet tyveri ikke Deres mening om det første?"

"Nej, det bekræfter den."

"Er det muligt? De har jo uigendrivelige beviser for, at indbruddet i nat er begået af en person udenfor huset, og alligevel vedbliver De at hævde, at jødelampen er stjålet af en, der hører til vore omgivelser?"

"Af én, som bor her i huset."

"Hvorledes forklarer De da ..."

"Jeg forklarer ingenting, jeg konstaterer blot to ting, som kun tilsyneladende har med hinanden at gøre; jeg bedømmer hver af dem særskilt og søger den forbindelse, som forener dem."

Hans overbevisning syntes grundfæstet og hans handlemåde bestemt af så vægtige motiver, at baronen måttet bøje sig.

"Nuvel! Men vi må melde dette til politiet ..."

"Ikke for nogen pris!" råbte englænderen rask, "ikke for nogen pris! Jeg plejer ikke at henvende mig til disse folk, uden når jeg har brug for dem."

"Men disse skud?"

"De gør ingenting!"

"Og Deres ven?"

"Min ven er kun såret ... Sig til doktoren, at han må tie stille. Jeg påtager mig alt ansvar over for politiet."

Der gik to dage, uden at der hændte noget nyt. Men Holmes fortsatte sit arbejde med den største omhu og en samvittighedsfuldhed, der skærpedes ved erindringen om dette dristige indbrud, som var blevet forøvet lige for hans øjne, til trods for hans nærværelse, og uden at han kunne hindre, at det lykkedes. Utrættelig rodede han omkring i huset og i haven, snakkede med tjenerne og opholdt sig lange stunder i køkken og stald. Og skønt han ikke fandt noget, som bragte ham nye oplysninger, tabte han dog ikke modet.

"Jeg finder det nok," tænkte han, "og det er her, jeg kommer til at finde det. Det gælder ikke her som i affæren med den blonde dame at gå på det uvisse ad ukendte veje for at nå til noget, jeg ikke kendte til. Denne gang befinder jeg mig på selve slagmarken. Fjenden er nu ikke blot den upågribelige og usynlige Lupin, men hans medskyldige i kød og blod, som lever

og bevæger sig inden for husets vægge her. Der mangler kun en ganske lille enkelthed, så har jeg det."

Det var tilfældet, som bragte ham denne lille enkelthed, som han skulle drage så store konsekvenser af og det med en sådan fabelagtighed, at man kan betragte affæren med jødelampen som en af dem, hvor hans geni som detektiv har strålet med den største glans.

Da han den tredje dags eftermiddag kom ind i det værelse, som lå lige over boudoiret og som tjente til skolestue for børnene, traf han der Henrietta, den mindste af søstrene. Hun gik og ledte efter en saks.

"Jeg skal nemlig sige dig," sagde hun til Holmes, "jeg laver også sådan nogle papirer som det, du fik forleden aften."

"Forleden aften?"

"Ja, lige efter at vi havde spist. Du fik et papir med lange strimler klæbet op på det … et telegram, forstår du … det er den slags, jeg også laver."

Hun gik ud. For enhver anden ville disse ord ikke have haft andet at betyde end almindelig børnesnak, og Holmes hørte da også kun temmelig adspredt på dem og gik videre. Men pludselig gav han sig til at løbe efter barnet, hvis sidste ord pludselig slog ham. Han traf hende ude på trappegangen og sagde til hende:

"Du klæder altså også papirstrimler op?"

Meget stolt erklærede Henrietta

"Ih ja, jeg klipper ord ud og klæber dem op!"

"Hvem har vist dig, hvorledes det skal gøres?"

"Frøkenen, min guvernante … jeg har set hende gøre det så ofte. Hun tager ord ud af aviserne og klæber dem op …"

"Hvad laver hun da af dem?"

"Telegrammer og breve, som hun sender afsted."

Sherlock Holmes gik ind i skoleværelset igen. Han var fuld af en ejendommelig spænding i anledning af det, han havde hørt, og søgte at drage de rette slutninger af det.

Af aviser lå der en hel pakke på kaminen. Han bredte dem ud og så virkelig, at der manglede grupper af ord eller linjer, som regelmæssigt og pænt var klippet ud. Men det var han nok at læse de forudgående eller efterfølgende ord for at opdage, at de manglende ord var klippet på slump og uden tvivl af Henrietta. Det kunne imidlertid tænkes, at der i denne store dynge aviser også kunne findes en, som frøkenen selv havde klippet af. Men hvorledes skulle man opdage det?

Mekanisk bladede Sherlock i de skolebøger, som lå på bordet, og andre, som fandtes på hylderne i et skab. Og pludselig brød han ud i et glædesråb. I en krog af skabet, under gamle opdyngede hæfter, havde han fundet et album for børn, et alfabet, prydet med billeder, og på en af siderne i dette album var det åbent rum.

Han så nærmere efter. Her var en fortegnelse over ugedagene, mandag, tirsdag, onsdag og så videre. Ordet *lørdag* manglede. Nu havde tyveriet af jødelampen netop fundet sted i en nat, som fulgte på en lørdag.

Sherlock havde en lille fornemmelse af hjertebanken, som altid på den mest bestemte måde advarede ham, når han var kommet til at røre ved selve knuden i et spørgsmål. Denne fornemmelse var aldrig til at tage fejl af.

I feber og forventning skyndte han sig at gennemblade albummet. Lidt længere fremme i det ventede der ham en anden overraskelse.

Der var en side, hvorpå de store bogstaver fandtes trykt, efterfulgt af en linje med taltegn.

Seks af disse bogstaver og tre af tallene var omhyggeligt fjernet.

Holmes skrev den op i sin notesbog i den orden, de havde stået i, og fik følgende resultat:

ACHRSV – 237,

"Hm!" mumlede han, "ved første øjekast giver dette ikke stor betydning."

Kunne man, ved at blande disse bogstaver imellem hinanden og bruge dem alle, danne et eller to hele ord?

Holmes gjorde forgæves forsøg.

Endelig stillede han bogstaverne sammen således:

SVAR – CH – 237.

Det første ord var tydeligt nok. Hvad det andet angik, udgjorde det utvivlsomt sammen med tallet 237 den adresse, som brevets afsender opgav for dets modtager. Man foreslog først at sætte dagen til lørdag og bad derefter om svar på dette under adressen CH 237.

Enten var dette CH en poste restante-formel, eller også udgjorde bogstaverne en del af et ufuldstændigt ord. Holmes bladede videre i albummet. På de følgende blade var der ikke klippet noget ud. Han måtte da indtil videre holde sig til den forklaring, han havde fundet.

"Det er morsomt, ikke sandt?"

Henriette var kommet tilbage. Han svarede:

"Ja, det skulle jeg mene! Men har du ikke flere papirer? … Eller ord, som allerede er klippet ud, og som jeg kunne klæbe op?"

"Papirer? … Nej … og desuden ville frøkenen ikke synes om det."

"Frøkenen?"

"Ja, hun har allerede skændt på mig."

"For hvad?"

"Fordi jeg har fortalt det til Dem … Hun siger, at man aldrig skal snakke om dem, man holder af."

"Du har fuldstændig ret."

Henriette syntes at være meget glad over denne anerkendelse. Hun tog af en lille tøjpose, som var fæstet til hendes kjole, nogle tøjlapper, tre knapper, to stykker sukker og til sidst et firkantet stykke papir, som hun rakte Holmes.

"Dette skal du have," sagde hun.

Det var et droskenummer, nummer 8279.

"Hvor har du det nummer fra?"

"Det faldt ud af hendes portemonnæ."

"Når?"

"I søndags, i kirken, da hun skulle tage penge op til at lægge i fattigbøssen."

"Det er udmærket! Og nu skal jeg sige dig et middel til at slippe for flere skænd. Lad være med at sige til frøkenen, at du har truffet mig."

Holmes opsøgte hr. d'Imblevalle og begyndte kort og godt at spørge ham ud om frøkenen.

Baronen trak på skuldrene.

"Alice Demun? Tror De virkelig? … Det er umuligt."

"Hvor længe har hun været i Deres tjeneste?"

"Kun et år, men jeg kender ingen, som er mere stadig og rolig end hun, og som jeg har mere tillid til."

"Hvad kommer det af, at jeg endnu ikke har set hende?"

"Hun har været borte i to dage."

"Og nu?"

"Straks efter sin tilbagekomst ville hun absolut påtage sig Deres syge vens pleje. Hun har alle de egenskaber, som behøves hos en sygeplejerske … hun er blid … og forekommende … Hr. Watson synes at sætte stor pris på hende."

"Ah!" sagde Holmes, som fuldstændig havde glemt at spørge til sin gamle vens befindende.

Han tænkte sig om og spurgte:

"Gik hun ud i søndags morges?"

"Dagen efter tyveriet?"

"Ja."

Baronen kaldte på sin hustru og gentog spørgsmålet for hende. Hun svarede:

"Frøkenen gik ud som sædvanlig, hun gik i kirke sammen med børnene klokken elleve."

"Men før den tid?"

"Før den tid? Nej … eller måske … men jeg var så ude af mig selv efter dette tyveri! … Jo, nu husker jeg, at hun aftenen i forvejen havde bedt om lov til at gå ud søndag morgen tidlig … for at træffe en kusine, som kom rejsende til byen, tror jeg. Men jeg kan da ikke forudsætte, at De nærer mistanke til hende?"

"Nej bevares … Men jeg ville gerne træffe hende."

Han gik op på værelset til Watson.

En kvinde, der ligesom hospitalernes sygeplejersker var klædt i en lang, grå kjole, stod bøjet over den syge og gav ham noget at drikke. Da hun vendte sig om, genkendte Holmes den unge pige, som havde talt til ham udenfor Gare du Nord.

Det kom ikke til den mindste forklaring mellem dem. Alice Demun smilede blidt og ubekymret med sine smukke, alvorlige øjne. Englænderen ville tale, men fik kun nogle stavelser frem og tav så stille. Så begyndte hun på sit arbejde igen, flyttede på medicinflasker, rullede forbindingssager sammen og så igen på ham med sit lyse smil.

Han vendte sig om på hælen, gik ned og bestilte hr. d'Imblevalles automobil kørt frem. Den satte han sig i og lod sig køre til den vognmand, hvis adresse stod angivet på det droskenummer, han havde fået af barnet. Kusken Dupret, som havde kørt nummer 8297 søndag morgen, var der ikke; han sendte automobilen hjem og ventede.

Kusken Dupret fortalte, at han virkelig havde kørt for en ung dame i kvarteret omkring Parc Monceau, en ung dame i sort; hun bar et tæt slør og syntes at være meget urolig.

"Bar hun en pakke?"

"Ja, en temmelig lang pakke."

"Hvor kørte De hende hen?"

"Til Avenue des Ternes, på hjørnet af Place Saint-Ferdinand. Der forblev hun en halv snes minutter, og så gik det tilbage til Parc Monceau igen."

"Vil De kunne genkende huset ved Avenue des Ternes?"

"Ja, det kan jeg! Skal jeg køre Dem derhen?"

"Ja, straks! Men kør mig først til Quai des Orfèvres."

På politistationen var han så heldig straks at træffe inspektør Ganimard.

"Er De ledig, hr. Ganimard?"

"Hvis der er tale om Lupin, er jeg ikke ledig."

"Ja, der er tale om Lupin."

"Så rører jeg mig ikke."

"Hvad for noget? Opgiver De ..."

"Jeg opgiver det umulige! Jeg er træt af en ulige kamp, hvor vi er sikre på at ligge under. Det er fejt, dater dumt, det er så galt, som De har lyst til at kalde det ... jeg bryder mig ikke om det! Lupin er stærkere end vi. Følgelig er der intet andet at gøre end at bøje sig."

"Jeg bøjer mig ikke."

"Så kommer han til at bøje Dem ligesom de andre."

"Nuvel, det bliver et skuespil, som ikke kan undlade at glæde Dem!"

"Nej, det er sandt," sagde Ganimard oprigtigt. "Men alligevel, lad os gå da!"

Begge steg op i vognen. Efter deres ordre standsede kusken lidt før de kom til vedkommende hus og på den anden side af avenuen, foran en lille café, på hvis terrasse de satte sig mellem laurbærtræer og japansk benved. Det begyndte at lakke mod aften.

"Opvarter," sagde Holmes, "hent mig pen og blæk og et ark papir!"

Han skrev nogle linjer og kaldte igen på opvarteren.

"Gå over med dette brev til portneren i huset derhenne. Det må åbenbart være den mand, som står og ryger i porten og med hue på hovedet."

Portneren kom, og Holmes spurgte, om der søndag morgen havde været en sortklædt dame på besøg der i huset.

"Sortklædt? Ja, omkring klokken ni – det er hende, som aflægger besøg på tredje etage."

"Ser De hende ofte?"

"Nej, men i den sidste tid oftere end før … i de sidste fjorten dage har hun været her næsten hver dag."

"Og nu sidste søndag?"

"Kun en gang … og så i dag "

"Hvad for noget? Har hun været der i dag?"

"Hun er der."

"Er hun der?"

"Ja, hun kom for ti minutter siden. Hendes vogn vendte som sædvanlig på Place Saint-Ferdinand. Jeg mødte hende i porten."

"Hvem er det, som bor på tredje etage?"

"Der er to, en dameskrædderinde, frøken Langeois, og en herre, som i den sidste måned har beboet to møblerede værelser og går under navn af Bresson."

"Hvorfor siger De går under navn af'?"

"Det er min tro, at det er et påtaget navn. Min kone vasker for ham, og hun har set, at han ikke har to skjorter med de samme navnebogstaver på."

"Hvilket liv fører han?"

"Å, han er mest ude. Indtil tre døgn ad gangen."

"Var han hjemme natten mellem lørdag og søndag?"

"Natten mellem lørdag og søndag? Vent lidt … Jo, lørdag aften kom han hjem og gik ud igen."

"Hvorledes ser han ud?"

"Ja, det kan jeg vanskeligt sige. Han er så forskellig! Han er stor, og han er lille, han er tyk og han er tynd … mørk og lys. Jeg kan ikke altid kende ham igen."

Ganimard og Holmes så på hinanden.

"Det er ham," hviskede inspektøren, "det er ganske sikkert ham."

"Se der," sagde portneren, "der kommer den unge pige."

Frøkenen viste sig i porten og gik tværs over pladsen.

"Og her er hr. Bresson."

"Hr. Bresson? Hvilken af dem?"

"Ham, som bærer en pakke under armen."

"Men han bryder sig ikke det mindste om den unge pige. Hun går jo ganske alene til sin vogn."

"Ja, jeg har aldrig set dem sammen."

De to politimænd havde hurtigt rejst sig. Ved skinnet af gadelygterne genkendte de omridset af Lupin, som fjernede sig i modsat retning af pladsen.

"Hvem foretrækker De at forfølge?" spurgte Ganimard.

"Ham, naturligvis! Han er jo storvildtet."

"Da får jeg gå efter frøkenen," sagde Ganimard.

"Nej, nej," sagde englænderen, som ikke ville afsløre noget af sagen for Ganimard, "hende ved jeg, hvor jeg skal finde igen … Forlad mig ikke!"

De gav sig til at forfølge Lupin på afstand, idet de benyttede det skjul, de nu og da kunne finde bag forbipasserende personer og bag aviskioskerne. Det var for resten en let forfølgelse, for han vendte sig ikke om og gik hurtigt; han

haltede let på det højre ben, så let, at der behøvedes et skarpt øje til at bemærke det. Ganimard sagde:

"Han lader, som han halter."

Og han fortsatte:

"Å, om man nu kunne få fat på to-tre politibetjente og lade dem styrte løs på ham! Nu risikerer vi at miste ham."

Men ingen politimand viste sig, før de kom til Porte des Ternes, og da de var uden for fæstningsværkerne, kunne de ikke længere gøre regning på den mindste hjælp.

"Lad os gå hver for sig," sagde Holmes.

De var nu på Boulevard Victor Hugo; de skiltes og gik hver på sit fortov.

Således gik de i tyve minutter, indtil Lupin drejede til venstre og begyndte at gå langs med Seinen. Nu gik han helt ned til flodbredden. Der blev han i nogle sekunder, uden at det var dem muligt at se, hvad han foretog sig. Så kom han op derfra igen og gik tilbage ind mod byen. De krøb i skjul bag stolperne til en haveport. Lupin gik forbi dem. Han havde ikke længere nogen pakke.

Og da han fjernede sig, smuttede et andet individ frem bag et hushjørne og forsvandt mellem træerne.

Holmes sagde med dæmpet stemme:

"Han synes også at følge efter ham."

"Ja, jeg synes, jeg så ham allerede på vejen herhen."

Jagten begyndte igen, men var nu mere indviklet på grund af den nye persons nærværelse. Lupin gik den samme vej til tilbage, passerede på ny Porte des Ternes og begav sig til huset ved Place Saint-Ferdinand.

Portneren lukkede efter ham, da Ganimard præsenterede sig.

"De har set ham, ikke sandt?"

"Jo, jeg slukkede gassen på trappen, og han skød slåen for sin dør."

"Er der nogen hos ham?"

"Nej, han har ingen tjener … Han spiser aldrig her."

"Findes der ingen køkkentrappe?"

"Nej."

Ganimard sagde til Holmes:

"Den simpleste ordning er den, at jeg tager plads ved selve Lupins dør, mens De går hen og henter mandskab på nærmeste politistation."

Holmes indvendte:

"Og om han undslipper imens?"

"Når jeg står her?"

"En mod en, det er en alt for ulige kamp, når det gælder ham."

"Jeg kan imidlertid ikke bryde ind i hans bolig, det har jeg ikke ret til, især om natten."

Holmes trak på skuldrene.

"Når De har arresteret Lupin, så vil man ikke gøre ophævelser over måden, det er gjort på. For resten gælder det bare at ringe. Så får vi se, hvem der kommer ud."

De gik op ad trappen. Ovenpå var der en dobbeltdør til venstre. Ganimard ringede på.

Intet svar. Han ringede en gang til. Ingen kom.

"Så går vi ind," hviskede Holmes.

"Ja, lad os det!"

Imidlertid blev de stående ubevægelige og med en ubeslutsom mine. Som folk, der tøver i det øjeblik, de skal udføre en afgørende handling, frygtede de for at gribe til, og det forekom dem pludselig umuligt, at Arsène Lupin kunne være der, så nær ved dem, bag denne skrøbelige dør, som de kunne knuse med et næveslag. begge kendte de denne djævelske personlighed alt for godt til at kunne antage, at han lod sig knibe på en så idiotisk måde. Nej, nej, tusind gange nej, han var ikke længere derinde. Gennem de tilstødende huse, gennem tagene, gennem en eller anden på forhånd indrettet udgang måtte han være forsvundet, og endnu en gang var det bare Arsène Lupins skygge, man fangede.

En næsten umærkelig lyd, som kom indefra, afbrød ligesom stilheden. Og de fik det indtryk, den vished, at han alligevel var der, kun skilt fra dem ved den tynde trædør, og at han lyttede og kunne høre dem.

Hvad skulle de gøre? Stillingen var tragisk. Til trods for at de var koldblodige i deres egenskab af gamle politimænd, var de dog grebet af en sådan sindsbevægelse, at de indbildte sig at kunne høre deres egne hjerter slå.

Med et blink rådspurgte Ganimard Holmes. Så slog han med et voldsomt næveslag dørfyldingen ind.

Nu hørtes der en lyd af skridt, en lyd, som der ikke blev gjort noget forsøg på at skjule …

Ganimard ruskede heftigt i døren. Med uimodståelig magt satte Holmes skulderen til og brød den op. Begge stod færdige til angreb.

Men pludselig standsede de: et skud blev affyret i værelset ved siden af. Endnu et, og så hørte man, at et legeme faldt over

ende på gulvet …

Da de kom derind, så de manden ligge med ansigtet mod kaminens marmor. Der gik et ryk igennem ham. Revolveren gled ud af hans hånd.

Ganimard bøjede sig ned og vendte den dødes hoved om. Det var dækket af blod, som dryppede ud af to store sår, et i den ene kind og det andet i tindingen.

"Han er ukendelig," mumlede han.

"For pokker!" sagde Holmes, "det er jo ikke *ham*."

"Hvorledes ved De det? De har jo ikke en gang set på ham."

Englænderen sagde i en spottende tone:

"Tror De da virkelig, at Arsène Lupin er den mand, der dræber sig selv?"

"Ja, men vi troede jo at kunne kende ham ude på gaden …"

"Vi troede det, ja, fordi vi *ville* tro det. Denne mand har rent besat os."

"Da er dette en af hans medskyldige."

"Arsène Lupins medskyldige dræber sig ikke."

"Hvem er det da?"

De ransagede liget. I en lomme fandt Sherlock Holmes en tom tegnebog, i en anden fandt Ganimard nogle guldpenge. På undertøjet var der intet mærke.

I kufferterne – en svær rejsekuffert og to mindre – var der intet andet end tøj og lignende. På kaminen lå en pakke aviser. Ganimard så på dem. I dem alle sammen var der omtale af tyveriet af jødelampen.

En time efter, da Ganimard og Holmes trak sig tilbage, vidste de ikke det mindste mere end før om denne ejendommelige person, som deres tilsynekomst havde drevet til selvmord.

Hvem var han? Hvorfor havde han dræbt sig? Hvorledes stod han i forbindelse med sagen angående jødelampen? Hvem havde gået efter ham, da han havde været ude? Der var en hel række spørgsmål, det ene lige så indviklet som de andre … En hel række mysterier …

Da Sherlock Holmes lagde sig, var han i meget dårligt humør. Da han vågnede, modtog han følgende rørpostbrev:

> "Arsène Lupin har den ære at underrette Dem om sin tragiske død i hr. Bressons person og indbyder Dem til at overvære hans ligbegængelse og begravelse, som finder sted på statens bekostning torsdag den 25. juni."

2. del

"Ser De, gamle ven," sagde Holmes til Watson, idet han krøllede Arsène Lupins rørpostbrev sammen, – "det, som ærgrer mig i denne affære, det er, at jeg altid og stadig føler denne fandens fyrs øjne rettet imod mig. Ingen af mine tanker, selv de hemmeligste, undgår ham. Jeg handler som en skuespiller, hvis samtlige skridt, selv de hemmeligste, er foreskrevet ved en streng iscenesættelse; han går derhen og derhen og siger det og det, fordi en overlegen vilje har befalet det. Forstår De, Watson?"

Watson ville sikket have forstået, hvis hen ikke havde sovet den tunge søvn, som er særegen for en mand, hvis temperatur veksler mellem 40 og 41 grader. Men om han hørte eller ikke, var ligegyldigt for Holmes, som fortsatte:

"Jeg må påkalde al min energi og anvende alle mine hjælpemidler for ikke at tabe modet. Heldigvis virker sådanne små narrestreger på mig som lige så mange knappenålsstik, der stimulerer mig. Når smerten er gået over og såret i min selvagtelse har lukket sig, kommer jeg altid til det punkt, at jeg siger: 'Vær så god, du kan more dig så godt som muligt, kære ven. Før eller senere kommer det øjeblik, da du forråder dig selv.' For ikke sandt, Watson, det er jo Lupin selv, som ved sit første telegram og ved det indtryk, det gjorde på lille Henriette har røbet mig hemmeligheden ved sin brevveksling med Alice Demun. Det glemmer De vist, gamle ven!"

Han gik frem og tilbage i værelset med kraftige skridt, så han risikerede at vække 'den gamle ven'.

"Nå, alt i alt går det jo ikke så ilde, og om de veje, jeg følger, er en smule indviklede, begynder jeg dog at føle mig hjemme der. Først og fremmest må jeg have fuld rede på Bresson. Ganimard og jeg skal mødes ved Seinebredden på det sted, hvor Bresson kastede sin pakke fra sig; så får vi at vide, hvilken rolle, han spillede. Ellers er det hele et spil mellem Alice Demun og mig. Og tror De ikke, at jeg snart skal få klarhed over, hvad de udklippede bogstaver betyder – især de isolerede bogstaver C og H? Deri ligger det hele mysterium, Watson."

Frøkenen kom i samme øjeblik ind, og da hun hørte ham tale højt og så ham gestikulere voldsomt, sagde hun venligt:

"Hr. Holmes, jeg kommer til at skænde på Dem, hvis De vækker den syge. Det er ikke rigtigt af Dem at forstyrre ham. Doktoren forlanger absolut ro."

Han så skarpt på hende, forundret over hendes uforklarlige ro.

"Hvorfor ser De så skarpt på mig, hr. Holmes? Betyder det ikke noget? Jo, det gør ... De syne altid at have bagtanker ... Hvad går de nu ud på? Jeg beder Dem, sig mig det dog!"

Hun spurgte ham ud med hele sit lyse ansigt, sine frimodige øjne og sin smilende mund, ja med hele sin optræden og holdning, med sine foldede hænder og sit let foroverbøjede hoved. Og der var så megen åbenhjertig ærlighed hos hende, at englænderen følte sig vred over det. Han gik hen til hende og sagde med dæmpet stemme:

"Bresson har dræbt sig i går aftes ..."

Uden at synes at forstå gentog hun:

"Bresson har dræbt sig i går ..."

Der var intet i hendes ansigt, som forandredes, eller som røbede forstillelse.

"De *har* fået underretning om det," sagde han irriteret. "Hvis ikke, så ville De i det mindste have vist tegn på forskrækkelse … Å, De er stærkere, end jeg troede … Men hvorfor skal man spille komedie?"

Han tog billedalbummet, som han havde lagt på et bord ved siden af, og åbnede det der, hvor bogstaverne var skåret ud.

"Kan De sige mig, i hvilken orden man skal sætte de bogstaver, som mangler her, for at kunne læse det nøjagtige indhold af det brev, som De sendte Bresson fire dage før tyveriet af jødelampen?"

"I hvilken orden? … Bresson … Tyveriet af jødelampen …?"

Hun gentog ordene langsomt, ligesom for at finde mening i dem.

Han trængte nærmere ind på hende.

"Ja. Her er de bogstaver, som er brugt … De står på dette stykke papir. Hvad var det, De underrettede Bresson om?"

"Bogstaverne … Hvad jeg underrettede …"

Pludselig brast hun i latter.

"Å, nu forstår jeg! Jeg er medskyldig i tyveriet! Der har været en vis hr. Bresson, som har taget jødelampen, og som har dræbt sig. Og jeg er denne herres veninde. Å, hvor det er morsomt!"

"Hvad havde du ellers at bestille i går aftes, hos hvem var De da i tredje etage i et hus ved Avenue des Ternes?"

"Hos hvem? Hos min skrædderinde frøken Langeois. Det skulle vel ikke være sådan, at min skrædderinde og min ven hr. Bresson er en og samme person?"

Trods alt nærede Holmes tvivl. Man kan forstille sig således, at man lader, som man nærede alle slags følelser; men man kan ikke foregive ligegyldighed og ikke på kommando fremlokke den lykkelige og ubekymrede latter.

Imidlertid sagde han til hende:

"Et sidste ord: Hvorfor tiltalte De mig ved Gare du Nord forleden aften? Og hvorfor bønfaldt De mig om at rejse tilbage straks uden at befatte mig med dette tyveri?"

"Å, De er alt for nysgerrig, hr. Holmes," svarede hun, idet hun fremdeles lo på den mest naturlige måde. "Til straf får De ikke noget at vide. Og desuden skal De få lov til at holde øje med den syge, mens jeg går på apoteket … en recept, som det haster med … Jeg må skynde mig …"

Hun gik ud.

"Ja, nu er jeg kommet godt op at køre," sagde Holmes til sig selv. "Det er ikke blot det, at jeg ingenting har fået at vide af hende, men jeg har også afsløret mig selv."

Og han mindedes affæren med den blå diamant og det forhør, han havde holdt over Clotilde Destange. Var dette ikke den samme frejdighed, som den blonde dame havde vist over for ham, og havde han ikke her på ny at gøre med et af disse væsener, som beskyttede Arsène Lupin og under hans direkte indflydelse bevarede deres sindsro i en forbavsende grad, selv når de var i den største fare?

"Holmes! … Holmes! …" Han gik hen til Watson, som kaldte på ham, og bøjede sig over ham.

"Hvad er der, gamle ven? Gør det ondt?"

Watson bevægede læberne uden at kunne tale. Endelig fik han efter store anstrengelser fremstammet:

"Nej ... Holmes ... Det er ikke hende ... Det er umuligt, at det kan være hende ..."

"Hvad er det, De vil bilde mig ind? Jeg siger Dem, at det *er* hende! Det er kun over for et af Lupins kreaturer, som er dresseret og opøvet af ham, at jeg mister hovedet og optræder dumt ... Nu kender hun altså hele historien med albummet ... Jeg vædder på, at inden en time er Lupin underrettet om det. Inden en time? Nej, straks! Apoteket og recepten ... Det er alt sammen bare komedie!"

Han gik meget hurtigt ud, gik ned ad Avenue de Messine og fik øje på frøkenen, som gik ind på et apotek. Ti minutter efter kom hun ud igen, bærende nogle små medicinflasker og en større flaske, indsvøbt i hvidt papir. Men idet hun gik op ad avenuen, blev hun tiltalt af en mand, som forfulgte hende med huen i hånden og med en ydmyg mine, som om han tiggede hende om en almisse.

Hun standsede og gav ham noget, hvorefter hun gik videre.

"Hun talte til ham," sagde englænderen til sig selv.

Det var mere intuition end virkelig sikkerhed, men følelsen var stærk nok til at få ham til at ændre sine bevægelser og i stedet følge efter den falske tigger.

Således kom de, den ene efter den anden, til Place Saint-Ferdinand. Manden gik længe omkring foran Bressons hus og så undertiden op til vinduerne i tredje etage, ligesom han holdt øje med de folk, som gik ind i huset.

Efter en times forløb gik han op på taget af en sporvogn, som skulle til Neuilly.

Holmes gik ligeledes derop og satte sig bag manden og ved siden af en herre, som skjulte sig bag sin udfoldede avis. Da de var kommet ud til fæstningsværkerne, lagde han avisen ned, og Holmes genkendte Ganimard, som hviskede ham i øret, idet han pegede på den fremmede mand:

"Det er manden fra i går aftes, han, som fulgte Bresson. Han har gået rundt på pladsen en hel time."

"Er der intet nyt angående Bresson?" spurgte Holmes.

"Jo, et brev, som kom til hans adresse i morges."

"I morges? Da må det være lagt i postkassen i går, før afsenderen vidste noget om Bressons død."

"Javist; brevet er i forhørsdommerens hænder. Men jeg husker dets ordlyd: 'Han går ikke ind på nogen forandring. Han vil det hele, den første ting lige så vel som tingene fra den anden affære. Hvis ikke, så griber han ind'."

"Der var ingen underskrift," tilføjede Ganimard. "Som De ser, kan disse få linjer ikke være os til synderlig tjeneste."

"Jeg er langt fra af Deres mening, hr. Ganimard; disse få linjer forekommer mig tværtimod at være meget interessante."

"Så, hvorfor det da?"

"Af grunde, som kun vedkommer mig," svarede Holmes på den ligefremme måde, han plejede at optræde overfor sin kollega på.

Sporvognen standsede ved sin endestation. Den fremmede mand steg ned og gik roligt sin vej. Holmes fulgte efter ham så nær, at Ganimard blev bekymret.

"Hvis han vender sig om, er vi solgte."

"Han vender sig ikke om nu."

"Hvor ved De det fra?"

"Han er en af Arsène Lupins forbundsfæller, og den omstændighed, at en af Lupins forbundsfæller går således med hænderne i lommerne, beviser for det første, at han ved, at han er forfulgt, og for det andet, at han ikke frygter noget."

"Men vi går da temmelig nær bag efter ham!"

"Ikke nær nok til, at han ikke kan slippe os af hænderne inden et minut. Han er alt for sikker på sig selv."

"Vi får at se! Der henne ved indgangen til caféen står to politibetjente med cykler. Hvis jeg bestemmer mig til at lægge beslag på dem og så at tage fat på denne person, så spørger jeg, hvorledes han skulle kunne slippe os af hænderne."

"Den fremmede synes ikke at tage sig denne eventualitet meget nær. Det er ham selv, som henvender sig til betjentene!"

"Det var pokkers!" sagde Ganimard. "Det er en modig fyr!"

Den omtalte person havde virkelig henvendt sig til de to betjente i det øjeblik, da disse gjorde sig færdige til at bestige deres maskiner. Han sagde nogle ord til dem, og derefter sprang han pludselig op på en tredje cykel, som stod støttet til cafébygningens mur, og fjernede sig hurtigt sammen med de to betjente.

Englænderen triumferede.

"Nå, var det ikke det, jeg sagde? En, to, tre, så er han bortført! Og af hvem? Af to af Deres kolleger, hr. Ganimard. Jo, han indretter sig fornuftigt, Arsène Lupin! Endog cyklende politibetjente har han i sin tjeneste! jeg sagde Dem jo, at vor fyr optrådte alt for roligt!"

"Men hvad skulle man da have gjort?" råbte Ganimard fornærmet. "Det er en let sag at le bagefter!"

"Nå, De må ikke blive vred. Vi skal nok tage hævn. Men for øjeblikket behøver vi noget at styrke os på."

"Folenfant venter mig helt ude i Avenue de Neuilly."

"Vel, så hent ham, og kom tilbage til mig."

Ganimard gik, mens Holmes fulgte sporene efter cyklerne, der var så meget lettere at se på den støvede gade, som to af maskinerne var forsynet med riflede ringe. Og han mærkede snart, at disse spor førte ham ned til Seinens bred, og at tre mænd var gået ad samme kant som Bresson den foregående aften. Han fandt også den port igen, hvor han selv og Ganimard havde gemt sig, og lidt længere borte så han, at der var en sammenblanding af sporene, som viste, at man var standset her. Lige foran ham var der en landtunge, som skar sig ud i Seinen, og ved den yderste ende af den lå en gammel båd fortøjet.

Det var her, Bresson havde måttet kaste sin pakke fra sig eller rettere havde ladet den falde. Holmes gik ned langs bredden og så, at da skråningen var alt andet end brat og floden kun førte lidt vand, måtte det være en let sag for ham at finde pakken igen … hvis ikke de tre mænd allerede var kommet ham i forkøbet.

"Nej, nej," sagde han til sig selv, "de har ikke haft tid … højst et kvarter … men hvorfor er de da taget denne vej?"

En fisker sad i båden. Holmes spurgte ham:

"Har De set tre cyklister her?"

Fiskeren gjorde et benægtende tegn.

Men englænderen gav sig ikke.

"Jo … Tre mænd … De standsede lige ved Dem …"

Fiskeren tog sin snøre under armen, trak en notesbog op af sin lomme, skrev noget på et af dens blade, rev det ud og gav det til Holmes.

Englænderen kom i en heftig sindsbevægelse. Med et eneste blik havde han midt på det papir, han holdt i hånden, set hele rækken af de bogstaver, som var klippet ud af albummet:

ECARHSVO – 237

Solen skinnede stegende hedt ned på floden. Manden havde begyndt at passe sit fiskeri igen, beskyttet af en svær stråhat, mens hans jakke og vest lå sammenfoldet ved siden af ham. Han så opmærksomt på sin snøre, hvis korkprop dansede på vandet.

Der gik et minut, i hvilken tid der herskede en højtidelig og ildevarslende tavshed.

"Er det ham?" tænkte Holmes med en bekymring, som næsten gjorde legemligt ondt.

Og svaret faldt ham ind:

"Jo, det er ham, det er ham! Ingen anden end han er i stand til at blive siddende stille uden at røbe uro og uden at frygte for, hvad der vil ske … Og hvem anden kunne vel kende til denne historie med albummet? Alice har underrettet ham om det gennem sit bud."

Pludselig mærkede englænderen, hvorledes hans hånd, hans egen hånd havde knyttet sig om grebet på hans revolver, og hvorledes hans øjne fæstede sig ved fiskerens nakke. Der behøvedes kun én eneste bevægelse, så opklaredes hele

dramaet, og den sælsomme eventyrers liv fik en bedrøvelig afslutning.

Fiskeren rørte sig ikke.

Holmes greb nervøst om sit våben med en vild lyst til at skyde og dermed gøre en ende på det hele. Men samtidig følte han en gysen overfor en sådan handling, der var hele hans natur imod.

"Å, om han bare ville rejse sig, bare ville forsvare sig," tænkte han. "Hvis ikke, bliver det så meget værre for ham selv … Et sekund endnu … så skyder jeg …"

Men lyden af fodtrin bragte ham til at se op, og han fik øje på Ganimard, som gik forbi sammen med nogle andre politimænd.

Dette bragte ham til at forandre plan, han tog tilløb og hoppede ned i båden, hvis fortøjning strammedes og gik af, kastede sig over fiskeren og fik ham under sig. De rullede begge over ende i bunden af båden.

"Hvad skal så ske efter dette?" råbte Lupin, idet han forsvarede sig med alle sine kræfter. "Hvad er Deres mening? Når den ene af os har fået magten helt over den anden, da er han kommet godt op at køre! De ved ikke, hvad De skal stille op med mig, og jeg ikke, hvad jeg skal stille op med Dem. Så står man der som to idioter …"

Begge årerne gled over bord. Båden begyndte at duve. Tilskuere på strandbredden råbte og gestikulerede, og Lupin fortsatte:

"En ubehagelig historie! Løber det da aldeles rundt for Dem? … Sådanne dumheder i Deres alder! Og en stor, stærk fyr som Dem! Fy, det er grimt!"

Det lykkedes ham at gøre sig fri. Forbitret og bestemt på hvad som helst, stak Sherlock Holmes hånden i lommen. Han udstødte en ed; Lupin havde taget hans revolver.

Da kastede han sig på knæ og søgte at få tag i en af de duvende årer for ved hjælp af den at nå land igen; samtidig greb Lupin efter den anden åre for at kunne holde båden ude på vandet.

"De får den … får den ikke," sagde Lupin. "For resten er det ganske uden betydning … Får De fat på Deres åre, så hindrer jeg Dem i at bruge den … Og det samme gør De med mig … Men således søger man at kunne udrette noget her i livet … uden mindste fornuftig grund, da det altid er skæbnen, som har afgørelsen i sin hånd … Og De skal få at se, at skæbnen tager parti for sin gamle Lupin … *Victoria!* Strømmen hjælper mig!"

Båden begyndte at tage fart.

"Vogt Dem!" råbte Lupin.

Der var nogen på stranden, som sigtede med en revolver. Han bøjede hovedet, der hørtes et knald, og lidt vand sprøjtede op ved siden af ham. Lupin brast i latter.

"Gud forlade mig, det er min ven Ganimard! … Det, De gør der, er meget ilde gjort, Ganimard. De har ikke ret til at skyde uden til lovligt selvforsvar … De bliver altså så gal bare ved at se denne stakkels Arsène, at De glemmer alle Deres pligter? … Vel, om igen! … Men ulykkeligvis kan De i så fald komme til at ramme min kære mester."

Han stillede sig foran Holmes ligesom for at beskytte ham og vendte sig så mod Ganimard.

"Se så! nu er jeg rolig … Sigt nu lige på hjertet, Ganimard! Lidt højere … til venstre … Det klikkede … forbandede

klodsmajor! ... Endnu et skud? ... Men De ryster jo, Ganimard ... Koldblodig! ... En, to, tre, fyr! ... Bom! For pokker, har regeringen da udstyret Dem med legetøjspistoler?"

Han tog selv en svær revolver op og uden at sigte fyrede han.

Politiinspektøren tog sig til hatten; en kugle var gået tværs igennem den.

"Hvad siger De til dette, Ganimard? Dette våben er fra en god fabrik! Respekt, mine herrer! Denne revolver tilhører min ædle ven, mester Sherlock Holmes!" Dermed kastede han revolveren, så den faldt lige for fødderne af Ganimard.

Holmes kunne ikke lade være at smile og beundre ham. Hvilken overstrømmende livsfylde! Og som han syntes at more sig! Man kunne have sagt, at følelsen af fare fremkaldte en fysisk glæde hos ham, og at tilværelsen for denne usædvanlige mand ikke havde andet mål end det at opsøge farer, som han bagefter morede sig med at overvinde.

På begge sider af floden samlede der sig imidlertid masser af mennesker, og Ganimard og hans folk stod og så efter båden, som gled langsomt ned ad strømmen. At manden i båden måtte blive pågrebet, var simpelthen matematisk uundgåeligt.

"De må tilstå, mester," sagde Lupin, idet han vendte sig om mod englænderen, "at De ikke ville afstå Deres nuværende plads for alt Transvaals guld! De sidder nu i første række i parkettet. Først kommer prologen ... og så springer vi i luften i femte akt, hvor Arsène Lupin fanges eller undviger. Jeg har da et spørgsmål at stille Dem, kære mester, og jeg bønfalder Dem om, at De vil besvare det med Ja eller Nej, for at der ingen misforståelse skal være. Opgiv at befatte Dem med denne

affære! Der er endnu tid til det; og jeg kan reparere den skade, De har forvoldt. Senere kan jeg det ikke. Er vi enige?"

"Nej."

Lupins ansigt fortrak sig. Denne halsstarrighed irriterede ham åbenbart. Han fortsatte:

"Jeg fastholder min anmodning, mere for Deres skyld end for min egen, idet jeg er sikker på, at De vil være den første til at angre Deres indgriben. For sidste gang, Ja eller Nej?"

"Nej."

Lupin bøjede sig ned, skød en af bundbrædderne til side og udførte derefter i løbet af nogle minutter et arbejde, hvis art Holmes ikke nærmere kunne skelne. Derefter rejste han sig igen, satte sig ved siden af englænderen og sagde til ham:

"Jeg tror, mester, at vi begge er kommet til bredden af denne flod i den samme hensigt, nemlig for at fiske den genstand op, som Bresson har skilt sig af med. Jeg for min del havde sat nogle kammerater stævne, og jeg stod i begreb med, hvad min dragt også viser, at anstille en lille undersøgelse i Seinens dybe vand, da mine venner varslede mig om, at De nærmede dem. Jeg tilstår for øvrigt, at dette ikke overraskede mig, da jeg tør sige, at jeg for hver time var blevet underrettet om, hvorledes Deres undersøgelser skred frem. Det var så let! Så snart der i Rue Murillo hændte det mindste, som kunne antages at interessere mig, fandt straks en telefonopringning sted, og dermed var jeg varslet! De forstår, at under disse omstændigheder ..."

Han gjorde en pause. Den planke, han før havde løftet, flød nu op, og vandet trængte ind i små strømme.

"For fanden! Jeg ved ikke, hvorledes jeg har båret mig ad, men jeg har al grund til at tro, at der er en læk i bunden af denne gamle båd. Er De ikke bange, mester?"

Holmes trak på skuldrene. Lupin fortsatte:

"De forstår da, at under disse omstændigheder, når jeg vidste på forhånd, at De søgte kampen desto hidsigere, jo mere jeg anstrengte mig for at undgå den, var det mig snarest behageligt at kunne optage en kamp med Dem, hvis udfald var sikkert, eftersom jeg havde alle trumfer på hånden. Og jeg har villet gøre vort møde så opsigtsvækkende som muligt, for at Deres nederlag skulle blive almindeligt bekendt, så at en ny grevinde Crozon eller en ny baron d'Imblevalle ikke skulle fristes til at påkalde Deres hjælp mod mig. I dette må De, kære mester, ikke se noget andet end ..."

Han gjorde på ny en pause, og idet han brugte sine sammenfoldede hænder som kikkert, så han til begge sider af floden.

"Nå, det må jeg sige!" sagde han. "De har bemandet en prægtig båd, et helt lille krigsfartøj, og det kommer roende med den størst mulige fart. Inden fem minutter er de over os, og da er jeg fortabt. Et godt råd, hr. Holmes: De kan kaste Dem over mig, binde mig og overlevere mig til mit fædrelands politimyndigheder ... Synes De om det program? ... Hvis vi da ikke inden den tid har lidt skibbrud, i hvilket tilfælde vi ikke har andet tilbage at gøre end at få vort testamente i stand. Hvad mener De?"

Deres blikke mødtes. Nu forstod Holmes, hvad Lupin havde gjort: han havde boret hul i bunden af båden. Og vandet i båden steg.

Det nåede op til deres støvlesåler. Det stod over deres fødder. Men de rørte sig ikke.

Det gik over anklen på dem. Da tog englænderen sin tobakspung op, rullede sig en cigaret og tændte den.

Lupin fortsatte:

"Altså, i dette må De, kære mester, ikke se noget andet end en ydmyg erkendelse af min afmagt over for Dem. Det har været for at bøje mig for Dem, at jeg er gået ind på de kampe, hvor sejren var mig vis, for at undgå dem, hvor jeg ikke selv kunne vælge kamppladsen. Jeg har anerkendt, at Holmes er den eneste modstander, jeg frygter, og jeg har åbent erklæret, at jeg følte mig urolig, så længe Holmes ikke var fjernet fra min vej. Dette har jeg villet sige Dem, kære mester, da skæbnen har vist mig den ære at tilstå mig en samtale med Dem. Jeg beklager kun én ting, og det er, at denne samtale har måttet finde sted, mens vi tog fodbad! ... Denne situation mangler til en vis grad alvor, det må jeg tilstå ... Fodbad siger jeg? ... Det er vist snarere sædebad!"

Vandet var virkelig steget helt til toften, hvor de sad, og båden sank dybere og dybere.

Holmes sad uforstyrrelig med cigaretten mellem læberne og syntes at være optaget af at betragte himlen. Lige over for denne mand, der var vant til fare, og omgivet af en folkemasse, som var spændt på udfaldet af kampen, men som alligevel bevarede sit gode humør, ville han ikke for alt i verden vise det mindste tegn på sindsbevægelse.

Hvorfor tager man sig sådanne bagateller så nær? syntes de begge at sige. Hænder det ikke hver dag, at en eller anden drukner sig i en flod? Er sligt værd at lægge mærke til? Og den ene fortsatte sin passiar, og den anden fortsatte sine

drømmerier, mens de begge under en sorgløs maske skjulte det forfærdelige sammenstød mellem begges ærekærhed.

"Det væsentlige," sagde Lupin, "er at vide, om båden går under før eller efter retfærdighedens tjeneres ankomst. Alt beror på det. For selve spørgsmålet om skibbrud eller ikke foreligger jo ikke længere. Mester, den højtidelige stund er kommet, da man gør sit testamente. Jeg overlader hele min formue til Sherlock Holmes, engelsk borger … Men du store verden, hvor retfærdighedens repræsentanter dog skynder sig! Det er sandelig dygtige folk, som det er en fornøjelse at se på. De arbejder taktfast sammen. Nej, men se, der er jo Folenfant! Bravo! Jeg skal anbefale Dem hos Deres overordnede, Folenfant … Er det medaljen, De ønsker? Velan … den skal De få. Og Deres kammerat Dieuzy, hvor er han henne? På den venstre flodbred, ikke sandt, omgivet af ca. hundrede indfødte? … Således at hvis jeg slipper godt fra skibbruddet, vil jeg blive modtaget på venstre bred af Dieuzy og hans indfødte eller på højre bred af Ganimard og Neuillys befolkning? Det er to slemme ting at vælge imellem …"

Han holdt inde et øjeblik. Båden begyndte at snurre rundt, og Holmes måtte holde sig fast.

"Mester," sagde Lupin, "De bør absolut tage jakken af. Så kan De svømme så meget lettere. Ikke? De vil ikke? Så tager jeg også min jakke på igen."

Han iførte sig jakken og knappede den fra øverst til nederst ligesom Holmes; så sukkede han:

"De er en vanskelig mand af have med at gøre! Og det er skade, at De holder fast ved en sag … hvor De ganske vist viser,

hvad De formår, men så rent forgæves! I sandhed, De forspilder Deres genialitet ..."

"Hr. Lupin," sagde Holmes, idet han endelig brød tavsheden, "De taler alt for meget, og De lægger ofte en overdreven tillidsfuldhed og letsindighed for dagen."

"Det var en streng bebrejdelse."

"På den måde har De for et øjeblik siden uden af vide det givet mig den oplysning, som jeg søgte."

"Hvad for noget? Har De søgt en oplysning og så ikke henvendt Dem til mig om den?"

"Jeg har ikke brug for nogen nu. Inden tre timer vil jeg meddele hr. og fru d'Imblevalle gådens løsning. Det er mit eneste svar ..."

Han fik ikke talt ud. Båden gik pludselig under og trak dem begge med sig. Men den flød straks op igen med kølen i vejret. Der hørtes høje råb fra begge flodbredder; derefter blev der en ængstelig stilhed, hvorpå der atter fulgte høje råb. En af de skibbrudne kom til syne over vandet. Det var Sherlock Holmes.

Han var en udmærket svømmer og styrede med kraftige tag mod Folenfants båd.

"Det var godt, hr. Holmes," brølede politimanden, "nu klarer vi det ... Hold Dem oppe ... Vi skal beskæftige os med ham siden ... Nu har vi ham ... Se så, bare et lille tag til, hr. Holmes ... Tag fat i tovet her!"

Englænderen greb en tovende, som man rakte ud til ham. Men idet han steg ind i båden, hørtes der bag ham en stemme, der sagde:

"Gådens løsning, kære mester, den kan De sagtens klare, jeg undrer mig blot over, at De ikke allerede *har* klaret den ... Men

hvad så? Hvad vil det tjene Dem til? Da er kampen jo netop tabt for Dem ..."

Siddende overskrævs på bådkølen, som det var lykkedes ham at klatre op på, befandt Arsène Lupin sig udmærket og fortsatte at tale i en højtidelig tone og som om han håbede at kunne overbevise den, han talte til.

"De må nemlig vide, kære mester, at der er ingenting at gøre, absolut ingenting ... De befinder Dem i samme bedrøvelige situation som en mand ..."

Folenfant afbrød ham.

"Overgiv Dem, Lupin!"

"De er en klodsmajor, hr. Folenfant, nu afbrød De mig midt i en sætning. Jeg ville altså havde sagt ..."

"Overgiv Dem, Lupin!"

"Men for pokker, hr. Folenfant, man overgiver sig da ikke, uden man er i fare. Men De vil da ikke bilde mig ind, at De tror, jeg nu er i fare?"

"For sidste gang, Lupin, opfordrer jeg Dem til at overgive Dem."

"Hr. Folenfant, De skulle vel ikke agte at dræbe mig eller i hvert fald at såre mig, så bange De er for, at jeg skal undslippe? Om nu såret blev dødeligt? Nej, De må da tænke på det samvittighedsnag, som De i så fald vil blive plaget af, ulykkelige mand! De må tænke på, hvorledes Deres alderdom bliver forgiftet!"

Der blev affyret et revolverskud.

Lupin vaklede, klamrede sig et øjeblik fast til bådkanten, men slap så taget og forsvandt.

Klokken var nøjagtig to, da de ovenfor skildrede begivenheder indtraf. Præcis klokken seks trådte Sherlock Holmes, som han før havde bebudet, ind i boudoiret i Rue Murillo. Han var iført alt for korte benklæder og en alt for snæver jakke, som han havde lånt af en restauratør i Neuilly; på hovedet havde han en hue, og hans skjorte var af flonel. Han havde på forhånd underrettet hr. og fru d'Imblevalle om, at han ønskede en samtale med dem.

Da de kom ind, fandt de ham gående frem og tilbage på gulvet. I sin mærkelige dragt forekom han dem så komisk, at de måtte bekæmpe en stærk lyst til at le. Med eftertænksom mine og med krum ryg gik han omkring som en automat fra vinduet til døren og fra døren til vinduet, idet han hver gang tog det samme antal skridt og hver gang svingede omkring på hælen i samme retning.

Han standsede, tog en nipsgenstand, betragtede den mekanisk og gik så igen videre.

Endelig blev han stående foran dem og spurgte:

"Er frøkenen hjemme?"

"Ja, hun er i haven med børnene."

"Hr. baron, da den samtale, vi nu skal have, er endelig afgørende, kunne jeg ønske, at frøken Demun kunne være til stede under den."

"Tror De virkelig ...?"

"Hav en smule tålmodighed! Sandheden vil tydeligt fremgå af de kendsgerninger, som jeg vil forelægge Dem så nøjagtigt som muligt."

"Vel! Suzanne, vil du ...?"

Fru d'Imblevalle rejste sig og kom næsten straks tilbage, ledsaget af Alice Demun, frøkenen, som var lidt blegere end sædvanlig, og som blev stående støttet mod et bord. Hun spurgte ikke om grunden til, at man havde tilkaldt hende.

Holmes lod til ikke at se hende. Han vendte sig til hr. d'Imblevalle og sagde i en tone, der ikke gav plads for noget svar:

"Efter flere dages undersøgelser og til trods for, at visse begivenheder et øjeblik har ændret min måde at se tingene på, gentager jeg nu, hvad jeg sagde til Dem i den første stund: jødelampen er stjålet af en person, som bor her i huset."

"Og den skyldiges navn?"

"Det kender jeg."

"Beviserne?"

"De beviser, jeg har, vil være tilstrækkelige til at bringe vedkommende til at tilstå."

"Det er ikke nok, at han tilstår. Han må også skaffe tilbage ..."

"Jødelampen? Den er i min besiddelse."

"Og opalhalssmykket og tobaksdåsen ...?"

"Opalhalssmykket og tobaksdåsen, kort sagt alt det, der blev stjålet ved det andet indbrud, er ligeledes i min besiddelse."

Holmes yndede sådanne teaterkup og denne lidt tørre måde at forkynde sine sejre på.

Baronen og hans hustru syntes også at være yderst overraskede og så på ham med stum nysgerrighed, som var den bedste af alle lovtaler.

Han gennemgik derefter nøjagtigt alt, hvad han havde foretaget sig i de tre sidste dage. Han omtalte opdagelsen af albummet, skrev på et stykke papir den sætning, som dannedes

af de udklippede bogstaver, fortalte om Bressons ekspedition til Seinens bred og denne eventyrers selvmord, og endelig om den kamp, som han, Holmes, havde Nevilles haft med Lupin, om bådens undergang og Lupins forsvinden.

Da han var færdig, sagde baronen med dyb stemme:

"Nu har De kun tilbage at meddele os den skyldiges navn. Hvem er det, De anklager?"

"Jeg anklager den person, som har klippet bogstaverne ud af vedkommende alfabet og ved hjælp af disse bogstaver meddelt sig til Arsène Lupin."

"Hvorledes ved De, at denne persons breve har været rettet til Arsène Lupin?"

"Jeg ved det fra Lupin selv."

Han viste dem en stump gennemblødt og krøllet papir. Det var det blad, som Lupin havde revet ud af sin notesbog i båden, og som bogstaverne var skrevet på.

"Og De må lægge mærke til," sagde Holmes med tilfredshed, "at intet tvang ham til at give mig dette papir og derved røbe sig. Det var simpelthen en drengestreg fra hans side, men derved fik jeg oplysninger."

"Vi fik oplysninger," sagde baronen. "Men jeg kan ikke se ..."

Holmes gik bogstaverne og tallene efter med en blyant.

ECARHSVO – 237

"Nå? Disse bogstaver er jo de samme, som De har vist os før."

"Nej. Når De har vendt og drejet disse bogstaver i alle retninger, vil De straks se, ligesom jeg, at De tager sig anderledes ud end de første."

"Hvad er da forskellen?"

"Her er to bogstaver mere, et E og et O."

"Ja. Det havde jeg ikke lagt mærke til."

"Når De lægger disse to bogstaver til de to, C og H, som var til overs, efter at vi havde fundet ordet 'Svar', da er det klart, at det eneste mulige ord, som kommer ud, er *Écho*."

"Og det betyder?"

"Det betyder *Écho de France*, Lupins blad, hans officielle organ, som han sender sine 'meddelelser'. Det hele vil sige: 'Svar til *Écho de France*, rubrikken for småmeddelelser, nummer 237'. Dette var den løsning på gåden, som jeg så længe havde søgt, og som Lupin så velvilligt gav mig. Nu kommer jeg fra *Écho de France*'s kontorer."

"Og der har De fundet?"

"Jeg har fundet hele den detaljerede historie om forholdet mellem Arsène Lupin og … hans medskyldige".

Holmes fremlagde syv aviser, på hvis 4. side han påviste følgende syv linjer:

1. *Ars. Lup.* Dame anråber. Besk. 540.
2. 540. Beder om forklaring. A.L.
3. A.L. I fjendens magt. Fortabt.
4. 540. Opgiv adresse. Skal anstille undersøgelser.
5. A. L. Murillo.
6. 540 Parken kl. 3. Violer.
7. 237. Overenskomst lørd. Er sønd. morg. park.

"Og dette kalder De en detaljeret historie!" sagde hr. d'Imblevalle.

"Ja, det gør jeg rigtignok, og når De bare lægger nøje mærke til den, vil De være af min mening. Først er der en dame, som skriver under mærket 640 og anråber Arsène Lupin om hans beskyttelse; herpå svarer Lupin med at bede om forklaring. Damen svarer, at hun er i en fjendes magt, uden tvivl i Bressons, og at hun er fortabt, hvis han ikke kommer hende til hjælp. Lupin, som har nogen mistanke og endnu ikke vover at indlade sig nærmere med denne ukendte person, forlanger hendes adresse og foreslår en undersøgelse. Damen betænker sig i fire dage – konferér datoerne –, men presset af begivenhederne og under indflydelse af Bressons trusler opgiver hun gadenavnet Murillo. Næste dag melder Arsène Lupin, at han vil være i Parc Monceau klokken tre og beder sin ubekendte om at bære en buket violer som mærke. Derefter er der en afbrydelse på otte dage i korrespondancen. Arsène Lupin og damen behøver ikke at skrive til hinanden gennem avisen; de kan træffes, eller de kan skrive direkte. Planen modnes; for at tilfredsstille Bressons krav skal damen stjæle jødelampen. Det står da tilbage at bestemme dagen. Damen, som af forsigtighed korresponderer ved hjælp af udklippede og opklæbede ord, bestemmer sig for lørdag og tilføjer: 'Svar Echo 237'. Lupin svarer, at det er en aftale, og at han søndag morgen vil være at træffe i parken. Søndag morgen fandt så tyveriet sted."

"Ja, på den måde passer alting sammen," sagde baronen, "og historien er fuldstændig."

Holmes fortsatte:

"Således finder altså tyveriet sted. Damen går ud søndag morgen, meddeler Lupin, hvad hun har gjort, og bringer jødelampen til Bresson. Tingene foregår derefter således, som

Lupin har forudset det. Vildledet af et åbent vindue, fire huller i jorden og to afskrabninger på en balkon slutter retfærdighedens folk sig straks til antagelsen af, at der er sket et indbrudstyveri. Damen er rolig."

"Ja," sagde baronen," jeg indrømmer, at denne forklaring er meget logisk. Men det andet tyveri ..."

"Det andet tyveri blev foranlediget af det første. Da bladene havde fortalt, hvorledes jødelampen var forsvundet, var der nogen, som fik det indfald at gentage angrebet og bemægtige sig det, som ikke var stjålet første gang. Og nu var det ikke et simuleret tyveri, men et virkeligt, med indbrud, brug af stige og så videre."

"Lupin naturligvis ..."

"Nej, Lupin går ikke så dumt til værks. Lupin skyder ikke på folk for et godt ord."

"Hvem var det da?"

"Uden tvivl Bresson, uden at vedkommende dame vidste om det. Det var Bresson, som gik ind her, det var ham, som sårede min ulykkelige Watson."

"Er De fuldkommen sikker på det?"

"Absolut. En af Bressons medskyldige har i går, før hans selvmord, skrevet et brev til ham, som viser, at der var truffet aftale mellem denne medskyldige og Lupin om tilbagelevering af alle de genstande, som var stjålet i Deres hus. Lupin krævede alt, og desuden holdt han vagt over Bresson. Da denne i går aftes begav sig ned til Seinens bred, holdt en af Lupins kammerater udkig med ham samtidig med os."

"Hvad skulle Bresson gøre ved flodbredden?"

"Underrettet om, hvordan undersøgelsen skred frem ..."

"Underrettet af hvem?"

"Af den samme dame, som med rette frygtede for, at opdagelsen af jødelampen skulle medføre opdagelsen af hendes eventyr … Da Bresson altså var underrettet, pakkede han alt det, som kunne kompromittere ham, ind i en pakke, og kastede den fra sig på et sted, hvor det ville være ham muligt at hente den igen, når faren en gang var overstået. Det var efter tilbagekomsten fra denne tur, da Ganimard og jeg forfulgte ham, og da han uden tvivl også havde andre synder på sin samvittighed, at han mistede fatningen og dræbte sig."

"Men hvad indeholdt da denne pakke?"

"Jødelampen og Deres andre værdisager."

"Er disse da ikke i Deres besiddelse?"

"Straks efter Lupins forsvinden benyttede jeg mig af det bad, han havde tvunget mig til at tage, og lod mig bringe til det sted, som Bresson havde valgt, og der fandt jeg indpakket i lærred og voksdug alt, hvad der var stjålet fra Dem. Værsgod, det ligger der på bordet!"

Uden at sige et ord skar baronen sejlgarnet omkring pakken over, rev det våde lærred op, tog lampen frem, trykkede på en knap under dens fod, så den åbnede sig i to halvdele, og fremtog den med rubiner og smaragder prydede guldfigur, den indeholdt.

Den var uskadt.

Ved denne scene, der tilsyneladende var så naturlig og ligefrem, og som bestod i en ganske enkel klarlæggelse af kendsgerninger, var der noget, som gjorde den forfærdelig tragisk, og det var den ligefremme, direkte, uigendrivelige

anklage, som Holmes ved ethvert af sine ord rettede mod frøkenen. Og dertil kom Alice Demuns påfaldende tavshed.

Under denne lange, grusomme ophobning af småbeviser, som føjedes til hinanden, havde ikke en muskel i hendes ansigt rørt sig, og ikke et eneste udtryk for sindsoprør eller frygt havde forstyrret klarheden i hendes blik.

Hvad tænkte hun? Og især, hvad ville hun svare i det højtidelige minut, da der *måtte* svares, og da hun måtte værge sig og bryde den jernring, hvori Sherlock Holmes så behændigt havde fanget hende?

Dette minut var kommet, men den unge pige tav.

"Tal! Så tal da!" råbte hr. d'Imblevalle.

Hun svarede ikke.

Han trængte ind på hende:

"Et ord er nok … bare en protest, så tror jeg Dem."

Men dette ord udtalte hun ikke.

Baronen gik hurtigt over gulvet, vendte tilbage og sagde til Holmes:

"Nej, jeg kan ikke indrømme, at dette er sandt! Der er forbrydelser, som er umulige, og denne strider mod alt, hvad jeg ved, hvad jeg har set i løbet af et år."

Han lagde sin hånd på englænderens skulder og sagde meget alvorligt:

"Er De nu selv absolut og endeligt sikker på, at De ikke tager fejl?"

Holmes tøvede et øjeblik. Så smilede han og sagde:

"Kun den person, som jeg anklager, kunne efter den stilling, hun indtager hos Dem, vide, at jødelampen indeholdt denne storartede juvel."

"Jeg *vil* ikke tro det," sagde baronen.

"Så spørg hende?"

Det var i virkeligheden det eneste, som han ikke havde forsøgt i den blinde tillid, han nærede til den unge pige. Men nu kunne han ikke længere undgå det.

Han nærmede sig hende og så hende skarpt i øjnene.

"Er det Dem, frøken? Er det Dem, som har taget juvelen? Er det Dem, som har korresponderet med Arsène Lupin og givet det hele udseende af et tyveri?"

Hun svarede:

"Ja, det er mig."

Hun sænkede ikke hovedet. Hendes ansigt udtrykte hverken skam eller forlegenhed.

"Er dit muligt?" sagde hr. d'Imblevalle. "Jeg kunne aldrig have troet … De er den sidste person, jeg kunne have mistænkt … Hvorledes har De båret Dem ad?"

Hun svarede:

"Jeg har gjort, hvad hr. Holmes har fortalt. Natten mellem lørdag og søndag gik jeg her ned i boudoiret og tog lampen, og morgenen efter bragte jeg den til … til denne mand."

"Men det er jo umuligt, hvad De der siger," indvendte baronen.

"Umuligt? Hvorfor det?"

"Fordi jeg om morgenen fandt døren til dette boudoir lukket og med slåen for."

Hun rødmede, kom ud af koncepterne og så på Holmes, som om hun ville spørge ham til råds.

Endnu mere end ved baronens indvendinger syntes Holmes at være slået af Alice Demuns forvirring. Havde hun da intet

svar at give? Skulle de tilståelser, som bekræftede den forklaring, han havde givet af tyveriet af jødelampen, dække over en løgn, som slog det hele til jorden?

Baronen fortsatte:

"Denne dør var lukket. Jeg erklærer, at jeg fandt slåen for den i samme stilling om morgenen, som jeg havde sat den om aftenen. Hvis De var gået gennem denne dør, således som De siger, så måtte nogen have åbnet den indefra, det vil sige fra boudoiret eller fra vort soveværelse. Men nu var der ingen i disse værelser undtagen min hustru og jeg."

Holmes førte hænderne op for sit ansigt for at skjule, at han rødmede. Det var, som om et alt for stærkt lys pludselig havde mødt ham, og han blændedes og blev ilde til mode. Alt afsløredes på én gang for ham.

Alice Demun var uskyldig. Alice Demun var uskyldig. Det var en ganske sikker, blændende sandhed, og det var samtidig en forklaring på den modstræben, han fra den første dag havde følt mod at rette den frygtelige anklage mod den unge pige. Nu så han klart. Nu vidste han besked. Der behøvedes kun en ubetydelighed, så ville det uigendrivelige bevis foreligge.

Han så op, og efter nogle sekunders forløb vendte han, så naturligt som muligt, sine øjne mod fru d'Imblevalle.

Hun var bleg. Det var denne uvante bleghed, som kommer over en i de øjeblikke, da livet optræder alt for ubarmhjertigt mod en. Hendes hænder, som hun bestræbte sig for at skjule, rystede.

"Et sekund," tænkte Holmes, "så røber hun sig."

Han stillede sig mellem hende og hendes mand. Han nærede et levende ønske om at kunne fjerne den frygtelige fare, som

ved hans egen skyld truede denne mand og denne kvinde. Men ved synet af baronen følte han en dyb smerte. Den samme pludselige åbenbaring, som havde blændet ham selv, havde nu også åbnet øjnene på hr. d'Imblevalle. Det arbejdede på samme måde i ægtemandens hjerne som i hans egen. Nu var manden også kommet til forståelse. Nu forstod han det hele.

Fortvivlet stræbte Alice Demun at modsige den åbenbare sandhed.

"De har ret," sagde hun, "jeg tog fejl ... Jeg kom ikke ind denne vej. Jeg gik gennem vestibulen og haven, og det var ved hjælp af en stige ..."

Det hjalp ikke. Ordene klang falsk. Stemmen var usikker, og hun havde ikke andet end sine klare øjne og sit oprigtige ansigt tilbage som våben. Hun sænkede hovedet og følte sig besejret.

Stilheden var trykkende. Fru d'Imblevalle stod der ganske bleg og stiv af angst og rædsel. Baronen syntes endnu at kæmpe imod, som om han ikke ville tro, at hans huslige lykke helt skulle strande.

Endelig fik han fremstammet:

"Tal! Forklar dig ...!"

"Jeg har intet at sige dig, min stakkels ven," sagde hun ganske sagte og med ansigtet forvredet af smerte.

"Men ... Frøkenen ..."

"Frøkenen har villet redde mig ... af hengivenhed ... af kærlighed ... Og hun har anklaget sig selv ..."

"Redde dig fra hvad? Fra hvem?"

"Fra denne mand."

"Bresson?"

"Ja, det var mig, han beherskede med sine trusler … Jeg havde lært ham at kende hos en veninde … Og jeg var dum nok til at høre på ham … Nej, der er intet, som du ikke kan tilgive … Men jeg har skrevet to breve til ham … breve, som du skal få at se … Jeg har købt dem tilbage … Du ved hvorledes … Å, hav medlidenhed med mig! … Jeg har grædt så meget!"

"Du, du, Suzanne!"

Han løftede sine knyttede hænder imod hende, som om han ville slå hende, dræbe hende. Men hans arme faldt ned igen. Og han gentog:

"Du, Suzanne! Er det muligt?"

I små, afbrudte sætninger fortalte hun sit pinefulde eventyr, fortalte, hvor forskrækket hun var blevet over vedkommende persons skamløshed, fortalte om sin anger og sin rådvildhed og tillige om Alices beundringsværdige opførsel. Den unge pige havde gættet hendes fortvivlelse, fået hende til at tilstå, skrevet til Lupin og fundet på denne historie med tyveriet for at redde hende ud af Bressons kløer.

"Du, Suzanne!" gentog hr. d'Imblevalle nedbøjet og knust. "Hvorledes har du kunnet …?"

Om aftenen den samme dag gled damperen *Ville de Londres*, som går mellem Calais og Dover, roligt hen over Kanalen. Natten var mørk og stille. Fredelige skyer gled hen over skibet, og rundt omkring indesluttedes den af en let tåge, som lukkede for det uendeligt store rum, hvor månens og stjernernes skin kunne ses.

De fleste af passagererne havde søgt tilflugt i kahytter og saloner. Men nogle få spadserede tappert omkring på dækket eller sad og døsede i de store kurvestole og med tykke tæpper over sig. Hist og her sås et glimt af en tændt cigar, og man hørte den dæmpede lyd af stemmer, som ikke vovede at tale højt i denne store, højtidelige stilhed.

En af passagererne, som med regelmæssige skridt gik frem og tilbage, standsede foran en person, som sad på en bænk, så på hende og sagde, da han mærkede, at hun bevægede sig:

"Jeg troede, De sov, frøken Alice."

"Nej, hr. Holmes, jeg har ikke lyst til at sove. Jeg sad og tænkte."

"På hvad? Er det påtrængende at spørge Dem om det?"

"Jeg tænkte på fru d'Imblevalle. Hun må have det ondt! Hendes liv er ødelagt."

"Nej, nej," svarede han hurtigt. "Hendes fejl er ikke af dem, som man ikke kan tilgive. Hr. d'Imblevalle vil glemme hendes svaghed. Allerede da vi rejste, så han mindre strengt på den."

"Måske. Men det tager lang tid at glemme … og hun lider."

"Holder De meget af hende?"

"Ja, det er dette, som har givet mig styrke til at smile, mens jeg bævede af frygt, og se Dem i ansigtet, når jeg helst ville undgå Deres øjne."

"Og De er ulykkelig over at måtte forlade hende?"

"Ja, meget ulykkelig. Jeg har hverken slægt eller venner … Jeg havde kun hende."

"De skal få venner," sagde englænderen; "det lover jeg Dem … Jeg har slægt og megen indflydelse … Jeg forsikrer Dem, at De ikke skal komme til at savne Deres stilling."

"Måske, men fru d'Imblevalle er ikke der ..."

De sagde ikke mere til hinanden. Sherlock Holmes gik endnu en to-tre gange frem og tilbage på dækket og kom så hen og satte sig ved siden af sin ledsagerinde.

Tågen lettede, og skyerne syntes at sprede sig. Stjernerne skinnede frem.

Holmes tog sin pibe frem, stoppede den og strøg fire tændstikker efter hinanden uden at opnå at få ild. Da han ikke havde flere, rejste han sig og sagde til en herre, som sad nogle skridt længere borte:

"De skulle vel ikke være i besiddelse af en tændstik?"

Den fremmede tog en æske vokstændstikker frem og strøg en af. Der blev en hel lille flamme. Ved lyset af den kendte Holmes Arsène Lupin igen.

Hvis det ikke havde givet et ganske lille sæt i englænderen, kunne Lupin have antaget, at Holmes var vidende om hans nærværelse om bord, i den grad havde han herredømme over sig selv og i den grad naturlig var den ligefremhed, hvormed han gav sin modstander hånden.

"Fremdeles godt helbred, hr. Lupin?"

"Bravo!" råbte Lupin, fra hvem et sådant herredømme over sig selv ikke kunne undlade at fremkalde et beundringsudbrud.

"Bravo? ... Hvorfor det?"

"Hvorfor? Her ser De mig vise mig for Dem som et spøgelse, efter at De har været øjenvidne til min drukning i Seinen – og af stolthed, af en vidunderlig stolthed, som jeg må anse for britisk, har De ikke lagt nogen overraskelse for dagen, ikke ytret et forbavset ord! Jeg må virkelig sige Bravo, det er beundringsværdigt!"

"Det er slet ikke beundringsværdigt. Af den måde, De faldt ned fra bådens køl, kunne jeg meget godt se, at De faldt frivilligt, og at Folenfants kugle slet ikke havde ramt Dem."

"Men De forlod dog stedet uden at vide, hvad der blev af mig."

"Hvad der blev af Dem? Jo, det vidste jeg. Fem hundrede personer havde besat begge flodbredder på en strækning af en kilometer. I det øjeblik, De undgik døden, var Deres pågribelse sikker."

"Men alligevel er jeg nu her."

"Hr. Lupin, der er to personer i verden, om hvem intet kan forekomme mig forbavsende. Jeg selv er den ene, og De er den anden."

Freden mellem dem var sluttet.

Selv om Holmes ikke havde haft held med sig i sine foretagender imod Arsène Lupin, selv om Lupin fremdeles var den usædvanlige fjende, som han foreløbig måtte opgive at gribe, og som under alle sammenstød viste sig at være den overlegne, havde dog englænderen alligevel ved sin mærkelige udholdenhed været i stand til at finde jødelampen, ligesom han havde fundet den blå diamant. Måske var resultatet denne gang mindre glimrende, især over for offentligheden, eftersom Holmes var nødt til at fortie de omstændigheder, jødelampen var blevet genfundet under, og erklære, at han ikke kendte gerningsmandens navn. Men af de to mænd, Lupin mod Holmes, politimanden mod tyven, var der i grunden ingen, som var enten helt sejrherre eller helt ud besejret. Hver især af dem kunne tillægge sig æren for lige store sejre.

De blev da siddende og snakkede sammen som høflige modstandere, der har lagt deres våben ned, og som nærer agtelse for hinanden.

På Holmes' anmodning fortalte Lupin ham om sin undvigelse.

"Hvis det da kan kaldes en undvigelse," sagde han. "Det var ligetil! Mine venner holdt vagt; man havde jo sat hinanden stævne for at fiske jødelampen op igen. Efter at jeg havde tilbragt en god halv time under den væltede båd, benyttede jeg mig af et øjeblik, da Folenfant og hans folk søgte efter mit lig langs med strandbredderne, til at krybe op på kølen igen. Der blev jeg hentet af mine venner med deres motorbåd og stak af i fem hundrede nysgerriges samt i Ganimard og Folenfants forfærdede påsyn."

"Meget smukt!" sagde Holmes. "Det var helt vellykket … Og nu har De forretninger i England?"

"Å, jeg skal indkræve en del tilgodehavender … Men der var en ting, jeg har glemt: Hr. d'Imblevalle?"

"Han ved alt."

"Å, kære mester, hvad var det, jeg sagde til Dem? Nu er ondet uopretteligt. Ville det ikke havde været bedre at lade mig klare det på min vis? Nogle få dage efter ville jeg have taget jødelampen og de andre ting fra Bresson, jeg ville have sendt dem tilbage til familien d'Imblevalle, og de to brave mennesker ville have vedblevet at leve sammen i fred og ro. I stedet …"

"I stedet har jeg ødelagt spillet og bragt tvedragt ind i en familie, som De beskyttede," sagde Holmes drillende.

"Ja, det gjorde jeg virkelig! Er det da nødvendigt, at man altid skal stjæle og snyde og gøre ondt?"

"De gør altså også godt?"

"Ja, når jeg har tid. Og det morer mig. Jeg finder det yderst fornøjeligt, at i det eventyr, som nu beskæftiger os, er jeg den gode genius, som redder og frelser, og De den onde, som kommer med fortvivlelse og tårer."

"Tårer! Tårer!" sagde englænderen afvisende.

"Javist! Ægtefællerne d'Imblevalle er kommet på kant med hinanden og Alice Demun græder."

"Hun kunne ikke blive der længere … Ganimard ville til sidst have opdaget hende … og så var vejen åben lige til fru d'Imblevalle."

"Jeg er ganske af Deres mening; men hvis er fejlen?"

To mænd gik forbi dem. Holmes sagde til Lupin med en stemme, som klang lidt forandret:

"Ved De, hvem disse gentlemen er?"

"Jeg synes, jeg skulle kende bådens kaptajn igen."

"Og den anden?"

"Det ved jeg ikke."

"Det er hr. Austin Gilett. Og hr. Austin Gilett indtager i England en stilling, som svarer til hr. Dudouis' hos jer: politichefens."

"Å, det var et heldigt træf! Vil De være så elskværdig at præsentere mig? Hr. Dudouis er en af mine gode venner, og det skulle glæde mig, om jeg kunne sige det samme om hr. Gilett."

De to fremmede kom igen til syne.

"Om jeg nu tog Dem på ordet, hr. Lupin?" sagde Holmes og rejste sig.

Han havde grebet Arsène Lupins håndled og trykkede det som i en skruestik.

Han lod sig da også slæbe af sted uden mindste modstand. De to gentlemen fjernede sig.

Holmes påskyndede sin gang. Hans negle trængte ind i kødet på Lupin.

"Kom … kom!" sagde han dæmpet og med en slags nervøs hast for at få det hele ordnet hurtigst muligt. "Kom, endnu hurtigere!"

Men han standsede pludselig. Alice Demun var fulgt efter dem.

"Hvad vil De her, frøken? Det er til ingen nytte … Bliv hellere herfra!"

Det var Lupin, som svarede:

"Jeg beder Dem lægge mærke til, mester, at frøkenen ikke følger med os af egen fri vilje. Jeg holder hende i håndleddet lige så fast som De mig."

"Hvorfor det?"

"Hvorfor? Jeg holder naturligvis absolut på, at hun også skal præsenteres. Hendes rolle i historien om jødelampen er endnu mere betydningsfuld end min. Som Arsène Lupins medskyldige og Bressons medskyldige må hun også kunne fortælle baronesse d'Imblevalles eventyr – hvad der vil interessere retfærdigheden uhyre … På den måde vil De have drevet Deres velvillige indgriben til det yderste, ædelmodige Holmes."

Englænderen havde sluppet sin fanges håndled. Lupin slap frøkenen.

De stod i nogle sekunder ubevægelige lige overfor hinanden. Så gik Holmes tilbage til sin bænk og satte sig. Lupin og den

unge pige indtog også igen deres pladser.

Der herskede længe tavshed mellem dem. Så sagde Lupin:

"De ser det, mester; hvad vi så gør, så er vi aldrig på de samme veje. De er på den ene side af grøften, jeg på den anden. Man kan hilse på hinanden, række hinanden hånden, snakke sammen et øjeblik, men grøften er der bestandig. De vil altid vedblive at være Sherlock Holmes, detektiv, og jeg Arsène Lupin, tyv. Og altid vil Sherlock Holmes mere eller mindre spontant og i følge større eller mindre foranledning følge sit detektiv-instinkt, som byder ham at gå på over for tyven og 'putte ham i hullet', hvis det er muligt. Og Arsène Lupin vil altid med sin tyvesjæl være parat til at undgå detektivens greb og vil more sig over ham, hvis det er muligt. Og denne gang er det muligt!"

Han lo. En hånlig, grusom og afskyelig latter …

Pludselig blev han alvorlig igen og vendte sig mod den unge pige.

"De kan være sikker på, frøken, selv i den værste klemme ville jeg ikke have røbet Dem. Arsène Lupin røber aldrig nogen, i alt fald ikke nogen, som han elsker og beundrer. Og De må tillade mig at sige Dem, at jeg elsker og beundrer Dem, så modig og så god som De er."

Han fremtog af sin tegnebog et visitkort, rev det i to stykker, rakte den ene halvpart til den unge pige og sagde med en bevæget og ærbødig stemme:

"Hvis hr. Holmes ikke har held med sig i sine bestræbelser for Dem, frøken, så gå til lady Strongborough – De vil let kunne finde hendes nuværende bolig – og ræk hende dette halve kort,

idet De siger de to ord: 'Trofast minde'. Da vil lady Strongborough være Dem hengiven som en søster."

"Tak," svarede den unge pige. "Jeg går til denne dame i morgen."

"Og nu ønsker jeg Dem godnat, mester," sagde Lupin med tilfreds stemme som den, der har gjort sin pligt. "Vi har endnu en time igen, før vi er kommet over. Jeg vil benytte mig af den."

Han lagde sig på bænken med hænderne foldede under sit hoved.

Skyerne havde åbnet sig, så månen kom til syne. Dens strålende lys bredte sig ud over vandet, og den syntes at beherske hele uendeligheden.

Kystens linjer tegnede sig af mod den mørke horisont. Der kom passagerer op, og dækket fyldtes af folk. Hr. Austin Gilett gik omkring i følge med to herrer, som Holmes kendte igen som engelske politiagenter.

På sin bænk lå Lupin og sov …

Sherlock Holmes eller Herlock Sholmès?

Da Sherlock Holmes' skaber, Arthur Conan Doyle, fik at vide, at Maurice Leblanc havde brugt hans figur i novellen "Sherlock Holmes kommer for sent", blev han rasende og truede med sagsanlæg. Leblanc ændrede derfor detektivens navn til Herlock Sholmès, Watson til Wilson og deres fælles adresse til Parker Street 219 (en amerikansk oversætter gav den en ekstra tand og kaldte detektiven Holmlock Shears.)

Ophavsretslovene dengang var imidlertid meget forskellige fra land til land, og fx. brugte en tysk filmudgave allerede i 1910 de originale navne. Da det danske forlag Gyldendal samme år udsendte "Arsène Lupin contra Sherlock Holmes", gjorde man sig heller ingen samvittighed af at rette Leblancs let gennemskuelige Herlock Sholmès tilbage til det originale.

I dag er både Leblancs og Doyles rettigheder udløbet, og flere udenlandske forlag – også i Frankrig og England – har udsendt udgaver, hvor man retter navnene tilbage til det, Leblanc ville have skrevet, hvis ikke Doyle havde hidset sig op. Og den trend har vi også fulgt i denne udgave.

Red.

Om "Arsène Lupin kontra Sherlock Holmes"

Forfatter: Maurice Leblanc (1864-1941).
Org.udgave: *Arsène Lupin contre Herlock Sholmès*. 1. episode *La Dame blonde* som føljeton i bladet *Je sais tout* fra 15. november 1906 til 15. april 1907; 2. episode *La Lampe juive* som føljeton sammesteds 15. juli og 15. august 1907. Samlet bogudgave Éditions Pierre Lafitte. Paris 1908.
Denne udgave efter: Maurice Leblanc: *Arsène Lupin contra Sherlock Holmes*. Gyldendalske Boghandel – Nordisk Forlag, København 1910.
Oversætter: Ikke oplyst i bogforlæg.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Henry Richard Boehm (1871-1914): "*The Blonde Lady*", til en amerikansk udgave på forlaget Doubleday, Page & Company, New York 1910.

ISBN 978-87-7979-825-0

2. ebogsudgave, erstatter 978-87-7979-740-6

© 2022 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1: **Dupin, Lecoq:** C. Auguste Dupin er detektiven i tre noveller af Edgar Allan Poe, Monsieur Lecoq i en række dengang uhyre populære kriminalromaner af Émile Gaboriau. *Red.*